

MANU ALPHONSE SJ

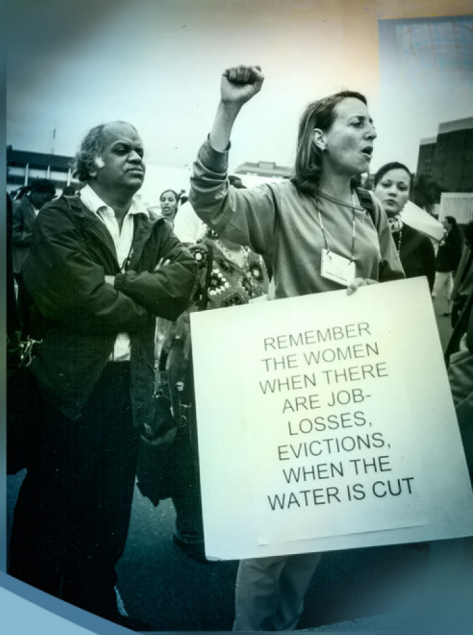
His Magnanimous Legacy

மாமணித்ரன்

மனு அல்போன்சு, சே.ச.

ஜார் ஈ.க வாழ்வு

“மக்களோடு உறவாடல்தான் என் வாழ்வின் மையம்”

- மது அல்போன்சு, சே.ச.

MANU ALPHONSE SJ
His Magnanimous Legacy

Social Watch - Tamilnadu
(A Public Policy Research cum Budget Advocacy Centre)
202, Chithra Ave (Shopping Inn), Choolaimedu H.Rd, Chennai - 600 094.

PREFACE

Fr. Manuel Alphonse is a warm-hearted, affectionate and friendly-humane person, as discovered by many, who stayed or lived, worked rubbing shoulders with him, or those who shared the noble ideals and values he upheld or those walked with him all along his journey in this world. At the same time, many of his colleagues did find in him, a fighter hidden behind his soft-natured, self-restraint personality as he had, time and again, echoed and expressed his solidarity with the struggling masses, their simmering discontent about the unequal society. His audacity and intellectual acumen, which not only crystallized and concretised with sharp critiques, but also reverberated with the soaring aspirations of masses, as an ‘Organic Intellectual’.

As the national advisor of All India Catholic University Federation (AICUF) he had been guiding the youth with many new insights into life and struggle for freedom, equality and brother/sisterhood; His analytical input into understanding of the prevailing Economic, Socio-Cultural and Political reality of the country, and his own strategic way democratically evolving tools and methods of imparting critical knowledge and awareness, student friendly way of imparting them with able assistants in terms of forming teams of national, regional and state advisors – especially Prof. Packiaraj and Prof. Bernard at the national core-team have set a new trend of forming and guiding students, encouraging them to active participation in the burning issues of the day. During those challenging days of his involvement with student’s movements, besides, AICUF, he had been interacting and collaborating with many other students’ organisations inside and outside of the national boundary.

During those days, the life he lived almost all through in isolation, did evince and radiate his 'Master's values that he did imbibe and witness to. As he had been full of the famous vision statement of the late seventies and the early eighties, "We are born into this unjust world and we will not leave it as we have found it" which not only articulated the aspirations of the youth of those days but also succinctly and critically analysed the Economic, Socio-Cultural Political situation of the state, country and the world.

Fr. Alphonse did believe sincerely that we, each one of us should, in some way or other become part of peoples' struggle, showing our solidarity with those exploited and oppressed or in a way contributing our mite in whatever way possible. He had been actively participating in many peoples' struggles, which in concrete terms expressed through his writings in student or popular journals. People used to look forward to his critical comments and articulations of the voices of the grassroots; he used to truly articulate students' and peoples' demands and their concerns in many of the conferences he attended. Besides his writings, he had also been actively participating in demonstrations of various National or Global issues, along with the marginalized groups.

He lived a simple but life with challenges, amidst the world of contradictions; he used to say that 'contradictions in life and in everyday living are unavoidable, but one should constantly called to strive reduce the number of them, in each of our lives and individual selves, to achieve balance in life' – it could only be done through constant being oneself and becoming human. Fr. Alphonse had been a man of few words and whatever he said or he did utter or expressed in writings, he did succinctly in precise terms and mostly what he said were those he believed in strongly; and he also did strive to live what he believed in – thus, he tried and achieved to a great extent, a life that was lived with as much less contradictions as possible. These are his strengths and positives.

His writings would bear witness to all those I have said above. His insightful thoughts, ideas and views on various themes, especially, the 'Social Equity Budgeting', besides presenting the universal critical outlooks on those subjects, stress the need for focusing on these contemporary relevance and significance of the same; and if we want to strengthen democratic forces, widening democratic spaces – in terms

accountability, transparency and participation – particularly in ensuring good governance, we cannot but perceive the points he raises and highlights all through his writings; they not only pose the issues but also help guiding or leading us to find our own way-outs with a series of concrete suggestions and recommendations.

We are grateful to all those helped us in gathering / collecting almost all the writings of Fr. Manuel Alphonse from various places (sources), and enabling us in compiling them as a booklet, on the eve of his first anniversary 17th November 2019. Particularly we thank Fr. S. Emmanuel, the national advisor of AICUF, Mr. Anselmo Lee, Senior Advisor-Asian Forum for Development and Democracy; T. Neethirajan, Chief Editor-South Vision Books, Advocate C.J. Rajan, and the staff of Social Watch - Tamilnadu, Ms. S. Kamatchi, Ms. Sophia, Mr. Xavier, Mr. Britto, Ms. Malarvizhy, and Ms. Meghala. We are also grateful to the designers of the Mr. K. Kalaiselvan, Mr. Arumugam and Mr. Srinivasan.

Fr. K. John Kumar,
Director,
Social Watch - Tamilnadu

CONTENTS

Preface	3
---------	---

PART - I

1. A Life in Search of Answers – Fr. Kumar	9
2. Living on the Shores of Life – Prof. Packiaraj	15
3. Social Watch – Tamilnadu	19
4. Social Equity Budgeting	29
a) Abstract	
b) Social Equity Budgeting: A Tool for Inclusive Development	
5. Towards Nurturing Dalit Entrepreneurship at the Grassroots	45
6. Towards A Consortium of Small & Marginal Organic Farms - Vettavalam (Proposal)	47
7. Dalit Budgeting In Tamilnadu – Experience in Budget Advocacy	51
8. Special Component Plan for Dalits – Massive Injustice and Loss of Opportunities for Dalits	55
9. Natural Disasters & Social Exclusions – Learning from Tsunami	59
10. Towards People’s Budget Advocacy on Right to Food in India	63
11. Civil Society and Public Governance Accountability in Tamilnadu	69
12. Let my People Go!	71
13. Democracy at Work: The Story of the National Legislation on SCP, CBGA	81
14. Democracy in South Asia – Challenges	87
15. AICUF Articles	93
a) Basic Thrust and Orientations in the AICUF Constitution 1989	
b) National Advisor’s Report (1990 – 1991)	

- c) National Advisor's Report 1991-92 & AICUF National Council 1992-1993
- d) The manifold flowerings of the AICUF charism over the generations
16. Letters of Fr. Manu to Marc 113
- a) Violence in the name of Knowledge
- b) Email Conversations of Manu
17. The Machines and the Miracle 134
- a) Introduction
- b) The Machines and the Miracle

PART - II

தமிழ் கட்டுரைகள் (Tamil Articles)

- முன்னுரை (Foreword) 161
18. 50 ஆண்டுகளில் இந்தியப் பொருளாதாரம், Thozhan, August 1997
(Indian Economy in Fifty Years – THOZHAN – Tamil Journal, Aug 1997) 163
19. மக்கள் இயக்கங்கள் அன்னம் வெளியீடு
(People's Movements – 'Annam' Tamil Publications – Theological Tract Series) 169
20. ஒரு முற்போக்குக் கிறிஸ்தவன்
இந்துத்துவத்தை எதிர்கொள்கிறான்! - தீக்கதிர்
(A Progressive Christian facing Hindutva – Theekkathir – A Tamil Daily) 201
21. கிறிஸ்துமஸ் விழாவும் ஆழிப்பேரலை நினைவுகளும் - தீக்கதிர்
டிசம்பர் 2005
(Christmas Celebration and Memories of Tsunami – Theekkathir – A Tamil Daily) 205
22. தலித், பழங்குடி மக்கள் வாழ்வு மலர - தீக்கதிர் டிசம்பர் 2006.
(For the Liberation of Dalit and Tribal Masses – Theekkathir – A Tamil Daily) 209

1. A Life in Search of Answers

A life full of Search. A soulful Search for answers. All of them for the poor. That was the life of Fr. Manu Alphonse. He was born in Madurai, Tamil Nadu on 02 January 1949 as a third child to Mr. K.S. Manuel Pillai and Mrs. Rosary Ammal. Manu had two elder brothers, two younger brothers and two younger sisters who are all well settled in different spheres of life in various districts of Tamil Nadu.

By nature, Fr. Manu was unassuming a person, and had many friends close to him from his school and college days. Perhaps his classmate and the most intimate friend was I.S.F. Irudayaraj, who was also not only unassuming and articulative like Manu, but also, had similar sensibilities, likings, tastes and interests. Some of his friends from his alma-maters (De Britto, Devakottai and St. Joseph's, Trichy), during his hostel and semi-boardings days, remained close friends till his last days. So, they mutually inspired one another to choose the similar path of life in the society. His committed life in the Society of Jesus commenced when he completed his Pre-University Course at St Joseph's, Trichy. He entered the Jesuit Novitiate at Beschi College, Dindigul on 8th July 1965.

Instinctively by nature, Fr. Manu was very analytical, articulative and critical to the core in his expressions. With his own convictions and beliefs, he committed himself to his studies and came out with laurels and awards: he was rank holder in his graduate course from Loyola College, Chennai; numero uno in B.A. Economics, then, later in Delhi School of Economics and continued to be so with his commitment to Social Justice to his own secular-spiritual zeal.

As a Secretary to Fr. Ceyrac's Children's Society, he helped silently, without any show of it, many a children from very poor families to pursue their studies. He as a fine, zealous, devoted Jesuit evincing a keen interest in Social Justice Ministry worked for the poor and the marginalized, the Dalits, Tribals, Women and Children. He guided youth in general and Jesuit youngsters in particular. He always welcomed them to come to him for any guidance or consultation. After his theological studies in New Delhi, he was ordained as a Priest. In 1979, soon after his ordination that took place in Trichy, almost immediately assumed his role in All India Catholic University Federation (AICUF), wherein

he spent 17 years, serving the Catholic Students and the Youth in general, under various capacities – House Director, Director of Documentation Centre, Regional Chaplain-Advisor and finally, as the National Advisor. After his socially committed revolutionary interventions through youth animation, while he was still staying in AICUF, he handed over the mantle to Fr. K. Amal in the year 1995. He then initiated along with a group of young service minded friends, a National Forum and he became one of the Co-Founders of Centre for Budget and Governance Accountability (CBGA), New Delhi. Fr. Manu was one of the Board Members of CBGA which continues to be the premier civil society and a renowned ‘Think-Tank’ in the country in the sphere of Budgetary and Governance accountability (Ref: www.cbgaindia.org).

Simultaneously at the same time, he had initiated along with a group of Civil Society Forum Leaders like Mr. Ossie Fernandez, Mr. Henry Tiphagne, Ms. Christy JesuRethinam, Ms. Christina Samy, Ms. BeulaAzariah and Mr. M.L.Doss and other socially committed friends, a state-level People’s Forum called Tamilnadu Peoples’ Forum for Social Development and became one of the Co-Founders & Co-Convenors, This Forum was the pioneer organisation in the State of Tamilnadu to initiate and link budget critiques and budget advocacy to the ESC Rights of the marginalised.

In 2007, while he was in Chennai, he had to undergo angioplasty after two successive massive heart attacks. At that time he was the Director of Social Watch-Tamilnadu. He was the Founder-cum-Director of Social Watch – Tamilnadu (2004-2014 and later Mentor-cum-Research Guide (2015-2018) till he breathed his last. “Social Watch-Tamilnadu” is the premier Public Policy research-cum advocacy organisation in the State of Tamilnadu, involved in Budget critiques and budget advocacy from the Human Rights and marginalised people’s perspective.

All along his career, he had been a pioneering protagonist and his works were imbued with a commitment to social justice. Of course his mission was in integrating deep faith with an inculturated spiritual dimension, searching for answers to the socially relevant questions like poverty, human rights violations and development way outs or models to address these basic challenges in the lives of the poor and the marginalised. He had been holding the responsible and honourable posts like Asia-Pacific Advisor to International Movement of Catholic Students

(HongKong) and also later as Asia–Pacific Advisor-cum-Chaplain for Catholic Professionals Forum called International Catholic Movement for Intellectual and Cultural Affairs (ICMICA), Geneva. Between 1990-2010 he was a Visiting Professor for Post Graduate Programme on Inter-Cultural Management, CIMIC (a unit of Leuven University), Mechelen, Belgium. He was also a Consultant to Misereor (Germany), Cebemo (Holland), CCFD (France) and 11.11.11 (Belgium).

After handing over the responsibility as Director of Social Watch-Tamilnadu to Fr. John Kumar, in the year 2007, he moved on to the national and international platforms to serve till 2018 as Member and Founder-cum-Core Group Member of National Equity Watch at New Delhi; assumed charge as Co-Director (with David Mosse, University of London 2010-13), organized an International Research conference on “Caste out of Development”. He was then incorporated into the National Foundation of India, New Delhi as an Advisory Committee Member (2010-18). He later on became the Founder-cum-Director of Loyola Institute of Social Research (LISoR) and TechLoyola-an Organic Bio-Farm Company at Vettavalam, (2014-18). The not so much known side of Fr. Manu’s life is the consistent but unseen economic help and fund assistance he had been offering to poor students hailing from poor, dalit and tribal families. Wherever he had been serving in whatever capacity he continued with his loan-fund assistance to help the poor to complete their studies successfully. He was also insisting upon them that they should replicate the same when they come-up in life by helping the poor and the marginalised. Thus he pulled and pushed the movement ‘a car procession of reaching out to the most-needy’ and expected others to join him doing the same.

On 29th September, 2018, in the midnight, at Vettavalam Loyola College, Fr. Manuel Alphonse seemed to have experienced a mild heart attack, with profuse sweating and exhaustion. Fr. Elias and Fr. Rajarethinam rushed him to a Hospital, ‘Grace & Compassion’ at Thiruvannamalai. On his arrival at the hospital, an ECG taken there showed nothing abnormal. The duty-doctor diagnosed it as mere mounting blood pressure and hence additional tablet for bringing down blood pressure was prescribed. With that, Manu came back and continued with his routine work, both at the Loyola Social Research (LISOR) Centre and the newly started Organic Agri-farm.

The silent attack he suffered and the continued, strenuous routine work for the following two weeks, seemed to have damaged the heart so much that, it had led to breathing problems. On 12th October, 2018 he travelled along with his community members to Chennai for the General Body meeting of Higher Education, and even then, he thought that he only needed some extra rest, to recoup energy but of no avail.

On 15th October 2018, in the afternoon, as he experienced disturbance in breathing and a heaviness in the heart with palpitations, breathing difficulty and a kind of difficulty in bowel movement, leading to constipation, he himself asked for help to consult a doctor. His own doctor, the heart specialist at OXYMED hospital at Chennai, observed his serious conditions, immediately rushed him to the Intensive Care Unit to assess the condition, and diagnosed that the pumping capacity of the heart (EF-level) had gone down to a very low level. Till 8th November 2018 he was treated with Hyper Baric Oxygen Therapy (HBOT)–infusing oxygen 20%percent more than normal– but, the condition of his heart and the recovery of Efficiency of heart pumping levels (EF) were so gradual that the improvement rate in percentage was very slight just raising from 25 to 27%. After three weeks, when the conditions remained stable, on 8th November 2018, he was discharged and the doctor advised complete rest for the next few months with medication, and strict dieting.

On 17th November 2018 around 11am, Fr. Manu complained to his male-attendant of serious breathing difficulty. Fr. John Kumar rushed him to the same hospital. The ECG taken on arrival showed that he had experienced mild attack. Added with breathing difficulty he became unconscious and was kept under ventilation. In the next three to four hours, doctors tried their best to revive him through ‘cardiopulmonary resuscitation’ but of no use, and Manu breathed his last around 3.30pm. His body was brought to Loyola College Chennai in the evening and was kept in the Parlour of the Father’s House. Thereafter his family members, brothers and sisters had been arriving and praying, keeping vigil the entire night.

Fr.Provincial concelebrated funeral mass along with Fr.Jebamalai, Chennai Mission Superior, Fr.Elias, Superior of Loyola College, Vet-tavalam and host of other Jesuits, Religious and the Diocesan Priests. Fr. Yesumarian preached the homily, highlighting the witnessing life

of Fr. Manuel Alphonse, living and struggling for Justice and Equality while upholding the Gospel values against all odds. Short of being shot at and martyred like Archbishop Oscar Romero, Fr. Manu had experienced all the pain and agony for standing out and being steadfast in upholding the cherished Principles and Values while struggling determinedly for the rights of students especially depressed among them, the Dalits, Tribals, Women and Children. Public policy analysis and budget advocacy-monitoring, on behalf of the marginalised groups in our society remain as one of his unique achievements, - interfacing between grassroots realities and macro-level political-economy of the States and the Nation. His significant contributions during the last twenty years, as part of national level “Think-tank Forums” have all been very well appreciated and the valuable points through ‘Civil Society’ interventions have been eagerly looked forward to. Searchingly the searcher was received well.

Fr. K. JOHN KUMAR,
Director, Social Watch-Tamilnadu.
Email:kumar@swtn.org
Mobile: 94444 69685

2. Living on the shores of life

Fr.MANUEL ALPHONSE, S.J. had had a livelihood on the shores of life. He had it consciously for a reason. It was to live for the marginalized and oppressed persons and work for their growth and development. They ought to have human dignity, by achieving their socio-economic and cultural rights, as envisioned in the U.N. Charters. In particular, he focussed to work for the Scheduled Castes and Tribes, Dalit women and others who were discriminated against at different levels as Children, Fisher folk, sanitary workers and farmers. All along in his life, he was in solidarity with activists among these oppressed groups and, thus, led a marginal way of living. Those who had similar wavelength in mind understood and appreciated him.

When Fr.Manu was in New Delhi for his studies for priesthood, he was privileged to listen to Paulo Freire, Freire's 'humanisation' appealed to Fr.Manu very much. He started practicing it. A telling illustration is as follows: when he was transferred to Vettavalam Loyola College, his efforts to live 'humanization' began bearing fruit. He became the Director of Loyola Institute of Social Research (LISoR) and involved himself in Organic Farming with Marginal and Landless farmers, and experts like Mr.Kern Agrawal and Dr.Xavier Raj of LIBA,Chennai. Another pioneering and scholarly output, brought out by Fr.Manu in 2018 was a monograph. It is titled "TOWARDS NURTURING DALIT ENTREPRENUERSHIP AT THE GRASSROOTS". It can be said that Fr.Manu has offered it as a model social research and documentation to all Jesuit Colleges and to the Higher Education in Tamilnadu. This people-oriented social research, done by Fr.Manu and his team of Mr.Jacob Raj, Ms.Bibiana, Dr.Chinnappan of Kalvi Kendra, Fr.Sebastian, SDB of VIA and Fr. John Kumar of SW-TN, is a vanguard work at research and advocacy level.

Actually, Fr.Manu was more articulate on 'research and advocacy' processes in Social Watch- Tamilnadu. He founded the research centre, made it grow and trained the researchers to share the knowledge and awareness with the grassroots people through their leaders. He enabled them to present all research findings with advocacy to legislators and Parliamentarians and The State and Central Government Executive. The work was for Tamilnadu and on All India levels. Visitors from Rome and Europe and superiors who came to SW-TN office made observations that no one else had been doing this, much needed service.

Fr.Manu was a good educator and he taught his Colleagues what to do, what not to do and how to do. He was very clear in this threefold thought process. In this perspective, he would always see the woods and the individual tree or plant. Concretely, he kept before his eyes and worked for the rights and liberty of all oppressed people. At the same time, he would articulate, with concern, for Adhi Andhras and Arunthathians to get their dues. He would always point out that Social Watch- Tamil Nadu was for every group of the oppressed people, not just for one vociferous group. He was both the Mentor and Research Guide till the end, and his wards, Fr.John Kumar and Mrs.Kamatchi Sundar are experts in Budgeting and Governance, and Gender Budgeting, respectively.

Fr.Manu's unique contribution can be said to be many. One of them was the new education and timing to groups. In AICUF, the groups comprised All India Dalit Students Forum, Adivasi Yuva Chetna Manch (Tribal Students Forum), Women students Forum and Refugee Students' Association. While he was the National Adviser in AICUF, he enabled students, Advisors, Professors, Young Jesuits and Ex-AICUFers to get Street-Theatre Training, very interestingly from Badal Sircar himself. Another great training workshop, organized by Fr.Manu, was Dr.Edward Bach Flower therapy and Acupressure techniques. Dr.V.Krishnamoorthy was invited to introduce Bach Therapy by Sr.C.Clare, ICM, who is an expert in Street-Theatre and Alternate Health systems including Bach Flower Therapy.

What is the meaning of 'living on the shores of life' by Fr.Manu? He had a life of simplicity. He helped the poor. In order to understand him well, one must visit his room. Some of the remarkable things which were in his room: Pictures of people who inspired him, sustained his vision and safeguarded his humanising outlook. Thiruvalluvar, EVR Periyar with his rational understanding and self-respect; Mahatma Phule and Ambedkar with their solidarity with the oppressed and education for their rights; Tamil scholar Perunchithiranaar, with his revolutionary Tamil views. Above all, the laughing picture of Jesus of Nazerath. Along with these images, were photo pictures of Children, relatives and friends who found place in his heart and the photo of his parents!

In such inspiring environment, Fr.Manu had been reading often, the following: Human Rights Charter and Economic Social and Cultural Rights Covenant and such Declarations by the U.N. Convention on the Rights of the Child and other documents on Budget Research and Good

Governance, works on flower Remedy and latest books on Management. Along with these books, E-books, his schedule included his reading of 5 or 6 newspapers everyday and all e-mails.

All these 'Life- supports' gave him energy and facility to have wisdom without any distraction. It was his 'shore- based' life. It had minimum organizational character, giving room to factors of a movement with process orientation. Out of this life of Fr.Manu, was born and nurtured, his Spirituality. Only those who were close to him and who kept a dialogue with him for many years know about his spirituality.

In 1989, Fr. Leo Tagore was handing over the mantle of the National Advisor in AICUF to Fr. Manuel Alphonse. Both were at the altar, offering Mass in Christ the King Chapel in Loyola College Campus, Chennai. Fr.Manu came to give sermon. He took the theme "The Holy Spirit of God leads the AICUF Movement" and started a sentence. Without completing the opening statement, he went on qualifying the idea with ten and eleven small sentences; and, amazingly, went back to the first incomplete clause and completed the statement. Very inspiring sermon! After the Mass, the managing Editor of the AICUF Magazine met him "Manu, please give me the papers with your speech. We shall publish it in the RALLY magazine". He laughed and said, "I did not write it down. It was the spontaneous reflection and expression at that time."

Fr.Manu had kept a spiritual diary from 26.10.2007 with the title The MACHINES & the MIRACLE. In 2018, he recorded, remembering his cure in 2007:

“As I miraculously came alive,

The nurses began calling me,

“THE RESURRECTION FATHER”!

And I, a priest for many years, who had given hundreds of talks and sermons on Resurrection, for the first time experienced and understood what Resurrection really means!”

A friend of Fr.Manu met him in the first week of November, 2018 and asked him what prayer he was praying. Fr.Manu replied “Emptying Meditation.” The same friend met and asked him in the following week. Fr.Manu answered “Surrender Meditation.” Thus, his spirituality had many dimensions. One remarkable aspect can be: Fr.Manu had known the great imperative “I was hungry and you gave me to eat.”

When people were treated as ‘strangers’ and untouchable, he accepted them. When persons were in jail he visited them. He shared his deep experiences with close friends.

Fr.Manu had circles of friends as many as six, from ‘inner’ ones to ‘Service-acquaintances’ whom he respected and loved. Some of the friends recall today the NOBLE VALUES OF Fr.MANU, thus;

- Compassion to persons who are ‘Victims and Vulnerable’
- Being one with Nature, offering water to doves on his window sill.
- Freedom and Responsibility
- Self-discipline
- Clarity and Daringness
- Being strict with himself, but generous to others
- Obedience to conscience, being equal to obedience to God.
- Spiritual Guidance to people, especially to African students
- A Great Trainer, giving space to grow
- Practiced and explained to groups on Examination of Conscience.
- Transparency to friends in inner circle
- Practiced and taught sense of Priority
- Sense of Humour
- Lived and encouraged others ‘To Be Extra-ordinary’
- Deep wisdom
- Acceptance of having been a BLESSING to those whom he loved.

With these Noble Values, “Behold the Man” (Fr.L.YESU MARIAN,S.J.)

Dr. SJA. Packiaraj,
former National Animator, AICUF.
former Research Guide in Social Watch- TN

3. Social Watch – Tamilnadu

Excerpts from Fr.Manu's writings in website www.swtn.org

Social Watch-Tamilnadu (SW-TN) is a State-level Public Policy Research-cum-Advocacy Centre in the South Indian State of Tamilnadu.

Social Equity is the central concern of SW-TN. And the Centre undertakes various research and advocacy initiatives, by interfacing with policy makers, social researchers and Human Rights-cum-grassroots movements in the State and outside, in its efforts to ensure Social Equity by linking public policy with livelihood rights of the socially marginalized sections in the State, such as dalits, tribals, women and children.

SW-TN uses Budget Advocacy as a key instrument of monitoring Public Policy as well as of evolving Alternate Policy formulations. “Social Equity Budgeting” is the over-arching framework of SW-TN.

HISTORY of Social Watch – Tamilnadu: ‘Tamilnadu People’s Forum of Social Development’

The Tamilnadu Peoples’ Forum had come into existence in 1995, as a result of a large number of networks of civil society organizations in Tamilnadu coming together to initiate a new process of linking public policy issues with ongoing grassroots struggles and emerging social research in the State. It was the immediate result of the Tamilnadu Peoples’ Summit, parallel to the Global Social Summit at Copenhagen.

The Forum was visualised to play the following major roles:

- Becoming a Think Tank in the Social Development sphere of Tamilnadu, intervening at crucial stages;
- Formulating a Tamilnadu People’s Manifesto and publishing an Annual Report on the Status of Social Development in Tamilnadu;

- Taking up a continuous Social Audit of Tamilnadu, developing Public Policy research and advocacy and enabling peoples' lobbies.

And Budget Analysis and Advocacy at the State level was accepted as a significant tool of public policy monitoring and was taken as a top priority of the Forum.

Over 8 years of its existence (1995-2003), the Forum attempted to actualize its goals in terms of specific programmatic thrusts. Placing itself at the interface of grassroots movements, social researchers and policy makers, the Forum constantly tried to work towards concrete policy orientations at the State level, along with its major target groups, the dalits, the tribals, the women, the children, the unorganized labour, the small fisherfolk and the physically challenged of Tamilnadu.

The major programmatic thrusts of the Forum were the following:

- Budget Analysis, Advocacy & Lobbying
- Electoral Interventions – Peoples' Manifestoes
- Public Policy Formulations
- Social Monitoring

BUDGET ADVOCACY:

Over the years, the Forum established itself as the premier Budget Advocacy group in the whole State of Tamilnadu – as could be seen from responses from civil society, bureaucrats and policy makers as well as the media and even national and international agencies. We are much sought after for capacity building and value addition efforts.

Besides critiquing the annual State Government budgets from the perspectives of the rights of the marginalised, the Forum succeeded in roping a variety of civil society groups into the process of budget critique and create peoples' lobbies based on the critiques. The Forum was even able to prepare small groups of legislators to make relevant interventions in the Tamilnadu State Assembly, through our research. The publication by the Forum, "Budget Analysis as Social Audit – Tamilnadu Experiences" continues to remain much in demand in Tamilnadu and across the country, for the methodology and perspectives of budget advocacy work. Though meant to be a State-level public policy initiative, the Forum has extended its arms outside Tamilnadu too, trying to network with forces of similar perceptions and options and programmes.

The concerted efforts of the Forum along with similar organizations in other States have led to the setting up, in 2003, the “Centre for Budget and Governance Accountability” (CBGA) at New Delhi, involved in budget advocacy work at the national level as well as coordinate efforts in different states. The Forum and later Social Watch – TN is a Governing Council member of the Centre.

The International Budget Project of the Centre for Budget and Policy Priorities, Washington, had identified the Forum as one of the 7 major initiatives in India involved in serious budget analysis and policy efforts. The major research articles and publications of the Forum have regularly been posted in their web-site www.internationalbudget.org The Forum was chosen as a participant at the International Budget Analysis Conference organized in Mexico.

Our work on Dalit Budgeting has become a model across the country and even outside. Our basic dossiers on the topic, “Social Development of Dalits and Tamilnadu Govt. Budget - A Critique” and “Special Component Plan – Dalit Hopes Betrayed?” have become pioneering efforts, inspiring similar efforts across the country.

Our dalit budget critiques have been helpful in adding value to dalit movements and grassroots organisations in their various struggles towards the empowerment of dalits in Tamilnadu. Major dalit organisations and networks in Tamilnadu like the Human Rights Foundation for Dalit Liberation (HRFDL-TN) and Dalit Mannurimai Koottamaippu (DMK) as well as national networks like the National Campaign on Dalit Human Rights (NCDHR) have extensively used our critiques in their lobbying initiatives on specific demands such as “White paper on Dalit Vacancies in government jobs”, “Panchami land”, etc.

The Tamilnadu Dalit Panchayat Presidents Association continues to incorporate our studies on Special Component Plan for dalits in their struggle for greater political and financial powers for dalits at the level of local bodies. The birth of the Tamilnadu Dalit Legislators Forum, created by persistent efforts by the Forum Secretariate with the help of like-minded persons, offers strategic space in the field of advocacy at the highest levels.

At the national level, Social Watch – TN has taken initiatives, along with Centre for Budget and Governance Accountability (CBGA) and National Campaign on Dalit Human Rights (NCDHR) to establish a

Dalit Budget Desk at the national level. Social Watch – TN has also taken up the responsibility of building the capacities of young researchers of both CBGA and NCDHR in dalit budgeting.

Similarly our work on Gender Budgeting and Child Budgeting, in collaboration with child rights organizations like Indian Council of Child Welfare (ICCW) and women’s organizations have been welcome, both by civil society organizations and Government circles, as path-breaking efforts.

ELECTORAL INTERVENTIONS – PEOPLES’ MANIFESTOS

Another pioneering contribution of the Forum was facilitation of the articulation of broad-based “Peoples’ Manifestoes”, to advocate its development agenda among the masses and the political class of Tamilnadu, during the various elections to the national Parliament, the State legislature and the local bodies.

Starting from the 1995 Panchayatraj elections, the Forum has brought together a wide range of civil society actors, at every election, towards confronting the political parties with a counter peoples’ agenda. The “Tamilnadu Peoples Manifesto”, initiated and articulated by the Forum during the 1996 General elections was a massively collective exercise, involving almost 500 individuals from a vast number of NGOs and people’s organizations. As a Social Charter towards “An Alternate Programme for Sustainable Development, Democratic and Decentralised Polity and the Right to Livelihood”, it has remained a benchmark and a social development agenda for civil society groups in Tamilnadu.

Topping similar efforts during every election during the decade, the Statement, “Elections in Tamilnadu 2001 – Tamilnadu People’s Charter against Globalisation & Fascism” has led to a broad-based alliance of peoples’ organizations in Tamilnadu against Globalisation and Fascism. Similar efforts were undertaken during the 2006 elections too.

PUBLIC POLICY FORMULATIONS

Based on the quality and credibility of our interventions, programmes and research studies, there have been increasing requests from governmental and non-Governmental agencies as well as UN Agencies to help them to develop draft public policy formulations in various sectors. Among the various agencies that, over the years, have sought our

help have been Tamilnadu Development Corporation for Women, the United Nations Children's Fund (UNICEF), the International Labour Organisation (ILO), Chennai, the Indian Council for Child Welfare (ICCW) and Action Aid India.

SOCIAL MONITORING

The Forum, from the beginning, had positioned itself at the interface of grassroots struggles, social research and social policy making in Tamilnadu. Hence the Forum has regularly organized a series of Sectoral Workshops on different dimensions of social Development in Tamilnadu. The three workshops (Rural Development, 1997, Coastal Realities, 1998 and Social Development of Dalits, 1998) in the early days of the Forum brought together bureaucrats, academics and grassroots activists in the field, yielding lively information, data as well as interactions - laying the foundation for the future interactions at different levels.

Similarly the 10-day State-level Campaign on "Violence Against Women in Tamilnadu" in November 1998, the 2-day State-level Consultation on "Globalisation and the denial of Livelihood Rights – Challenges and Alternatives" in November 2003 and the 2-day Conference on "Reservations in Private Sector" in October 2004 have been focal points of much interfacing in Tamilnadu, leading to sustained advocacy efforts.

The TAMILNADU SOCIAL DEVELOPMENT REPORT, 2000, brought out by the Forum was another pioneering efforts to provide a holistic data-based approach to Tamilnadu reality, with a human rights focus, has again been received very positively by various circles, leading to demands for further Reports from the Forum.

2004: REVIEW, STRATEGIC PLAN AND TRANSITION

The long drawn-out process of an external evaluation of the various dimensions of the Forum, its units, Secretariate etc and the subsequent Strategic Planning involving the key leaders of the Forum led to the articulation of the need to turn the Secretariate of the Forum into a professional Public Policy Research-cum Resource Centre. The result was the starting of "Social Watch – TN" as the Public Policy Research-cum-Resource Centre at the Tamilnadu State level.

“SOCIAL WATCH – TAMILNADU”

SW-TN as born, in 2004, as the result of the External Evaluation and Strategic Planning of the Tamilnadu Peoples’ Forum for Social Development.

Fr. Manu Alphonse
Founder Member
Director: 2004-2011
Mentor & Research Guide: 2011-2018

Four Key AREAS OF FOCUS:

1. SOCIAL EQUITY BUDGETING

As market-led public policy frameworks gain ground in the country, Social Inclusion and Inclusive Development become urgent needs; and ‘Social Equity Budgeting’ can be an excellent value-adding tool in the march towards a more socio-economically inclusive Tamilnadu and India – by linking policy and budgetary processes to the livelihood rights and concerns of the socially excluded.

SW-TN, with its central focus on Social Equity and its long experience in the field of budget advocacy as well as the lessons learned from Social Equity Watch, has identified ‘Social Equity Budgeting’ as the over-arching focal point of all its public policy monitoring and budget advocacy efforts.

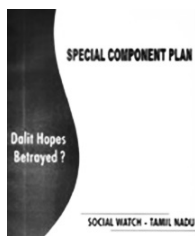
Budget Advocacy as Social Audit, Dalit Budgeting, Gender Budgeting and Budgeting for ESC Rights are among the key components of SW-TN’s efforts to make “Social Equity Budgeting” a reality in the State and the country.

SW-TN uses **BUDGET ADVOCACY** as a powerful tool to monitor public policy and to lobby for concrete public policy changes.

“Budget Analysis as Social Audit”, 2002.

DALIT BUDGETING is an area where SW-TN has made significant contributions, by way of research and advocacy, in the State, which have been duly recognized nationally and globally. For details refer SW-TN and Dalit Budgeting.

“Social Development of Dalits and Tamilnadu Government Budget”, 1999.

“Special Component Plan - Dalit Hopes Betrayed?”, 2004.

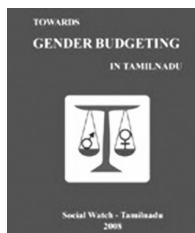

“Democracy at Work: The story of the National Legislation on SCP”, 2013.

“SCP in Tamilnadu – Lopsided Growth and Development”, 2013.

GENDER BUDGETING is another area where SW-TN has undertaken substantial research and advocacy. For details refer SW-TN and Gender Budgeting.

“Women Component Plan - A Holistic Gender Budgeting Tool”, 2003

“Towards Gender Budgeting in Tamilnadu - Perspectives for Gender Budgeting at the provincial level”, 2007

“Towards Gender Budgeting in Tamilnadu”, 2008.

“Towards Budgeting for Dalit Women in Tamilnadu - An Intersectional Approach”, 2013.

 “Caste-Blind GENDER BUDGETING & Gender-Blind DALIT BUDGETING - DALIT WOMEN DOUBLY EXCLUDED”, October 2013.

 “Irrattai Purakanipuku Aalaagum Dalit Pengal”, 2014.

SW-TN takes immense pleasure in disseminating the document on “GENDER BUDGETING HANDBOOK for Ministries-GoI, State Government Departments, Districts officials, Researchers & Practitioners - 2015” of Ministry of Women and Child Development, GoI. We printed 450 copies of this handbook for private circulation to key stakeholders to institutionalize Gender Budgeting in Tamilnadu.

SW-TN in collaboration with ‘UN Women-South Asia’, organized a “State Level Consultation on Gender Budgeting in Tamilnadu” on 11th April 2017 at State Planning Commission, Ezhilagam, Chennai.

BUDGETING FOR ESCR/LIVELIHOOD RIGHTS: SW-TN undertakes specific research-cum advocacy initiatives, linking budgetary processes with specific ESC / Livelihood Rights of the socially marginalized sections in the State.

 “Right to Food and Government Budgets, 2007.

TRIBAL BUDGETING: SW-TN has envisaged to undertake Tribal Budgeting as it's another area of research and intervention. SW-TN in collaboration with Tamilnadu State Planning Commission and Network organizations has organized two State Level Consultations on Tribal Sub Plan during March 4th 2015 and 30th November 2015.

2. SOCIAL EQUITY WATCH

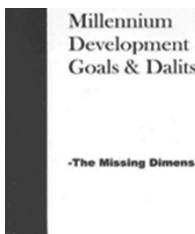
As market-led public policy frameworks gain ground in the country, The post-Tsunami 2004 phase of relief and rehabilitation revealed clear patterns of systemic discriminations, based on caste, gender, age and manifold disabilities. And SW-TN, identifying these discriminations very eagerly, worked with like-minded groups in evolving “Social Equity Audits” – a professional-cum-participatory tool, helping organizations and communities to move from socially exclusive practices towards greater social inclusion.

For details regarding the processes around and the methodologies of social equity audits, refer “An introduction to Social Equity Audits”.

The learning experiences of Social Equity Audits have motivated SW-TN to join the ‘Social Equity Watch’ – a national Core Group, concerned about establishing Social Equity and socially inclusive development as central focuses in the public spheres in the country. For details regarding Social Equity Watch, refer www.socialequity-watch.org

3. SOCIAL MONITORING

SW-TN undertakes on-going documentation of socio-economic reality, mainly of its target groups, and repackages them in terms of research studies and reports.

“Tamilnadu Social Development Report 2000”

“MDGs & Dalits - The Missing Dimension”, 2004

“Child Bondage Continue in Indian Cotton Supply Chain (Tamilnadu)”, 2007

4. PEOPLE'S MANIFESTOS

The germinating ideas of a “People’s Manifesto” were sown during the 1995 Tamilnadu Social Summit. Since then TNPFS and SW-TN have intervened at every election in the State by evolving People’s Manifestos.

- “Tamilnadu Peoples’ Manifesto”, 1996.
- “Peoples’ Manifesto Vs Party Manifestos”, 1999.
- “Tamizhagathil Therthalgai”, 2001 (Tamil). (“Elections in Tamilnadu”)
- “Therthal Arikaikalum Makkal Iyakkangalin Korikaikalum”, 2006 (Tamil). (“Party Manifestos and People’s Demands”)

Other Key Publications:

Social Development in Tamilnadu – Serious Concerns, 2001

Vellai Arikaigalum Karuppu Unmaigalum, 2003 (Tamil) [“White Papers and Black Truths”]

In the last few years, (2015-2019) we have been compiling documents as training materials in vernacular and English for SC-ST Panchayat leaders and marginalised women leaders.

Fr. Manu Alphonse was the brain and heart of both

‘Tamilnadu People Forum for Social Development’ and SOCIAL WATCH –TAMILNADU.

During 2018, Fr. Manu was guiding SW-TN, to take forward the 2030 agenda of

‘SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS’ with “Budgeting for marginalized” perspective

All publications of SW-TN were edited by Fr. Manu

4. SOCIAL EQUITY BUDGETING - A TOOL FOR INCLUSIVE DEVELOPMENT

A. ABSTRACT

It is a perennial challenge till date for the human family to establish and maintain social equity in the world without success. In the context of earlier existing socio-economic inequalities and the emerging ones at present, the issue of social equity is linked with public policy frameworks as the neo-liberal paradigms are leading to disastrous results. On the global level, academic researches, debates and reports such as ‘Patrimonial Capitalism’, “An Economy for the 99%” and others do spell out levels of inequality with extreme consequences.

One reflects on social equity and India to see a country with graded inequalities like class, caste, gender and ethnicity with lethal divisions and disparities. A public policy framework which is found in such environment has the rhetoric of inclusive growth, adjacent to elitist policies, creating a two track society. The results are startling and alarming. Research articles highlight on India as to how new or rising inequalities are reinforcing the vicious circle of disempowerment and deprivation, obstructing re-orientation of policy priorities towards needs of the unprivileged. Solutions to these issues and problems are the twin point of view of good governance and empowerment of the poor. They are associated, by Civil Societies, with Government Budgets and Budget Advocacy, globally and in India.

Budgeting for Human Rights was introduced from around the year 2004 globally. Publications such as ‘Dignity Counts’ and ‘Promises to keep’ have guided many to link budget analysis and human rights as a process of building bridges between the two fields. With the total view given above, the equity ensemble moves on rights, budgeting, social equity, societal equality, good governance, public policy framework, inclusive development, empowerment of sector groups, revenue reforms, and budget monitoring, all being geared towards Social Equity Budgeting.

Keywords: Social equity, Good governance, Public policy framework, Inclusive development, Empowerment of sector groups, Social equity budgeting

INTRODUCTION

Establishing and maintaining social equity (and social equality) within communities and among communities in the world has been a constant challenge for the human family down the ages. And it has mostly remained a dream that is far from realized.

In recent times, neo-liberal socio-economic public policy frameworks, sweeping through most of the governments (including India) since the early 1990's, have resulted in newly emerging inequalities and the reinforcing of earlier existing socio-economic cleavages and inequities.

This has brought the issue of social equity to the front lines of public policy frameworks and even academic debates.

Because of this, there has been a growing 'policy ask' that Government Budgets, a constitutional requirement of democratic governments globally, need to be geared towards becoming instruments of social engineering – specifically to pave the way for equity-based inclusive development.

The present publication intends to trace the unfinished history of what has come to be known as “Social Equity Budgeting” in India and across the world – an effort to place social equity as the central concern of public policy formulations, especially Government budgets, and to use government budgets as instruments to bring about greater social equity in the country.

SOCIAL EQUITY – A THEORETICAL PERSPECTIVE

SOCIAL EQUITY – THE GLOBAL SCENE

“Economic inequality is widespread and to some extent inevitable. It is our belief, however, that if rising inequality is not properly monitored and addressed, it can lead to various sorts of political, economic, and social catastrophes.”¹

PATRIMONIAL CAPITALISM

“Capital in the Twenty First Century”, the best-seller by the French Economist Thomas Piketty², brought the global focus on growing global wealth and income inequalities across the world – especially in Europe and the United States since 1970's.

1. 2018 World Inequality Report, World Inequality Lab, 2017

2. Initially published in French in August 2013; English translation, published by Harvard University Press, April 2014

The book's central thesis, according to Wikipedia, is that "when the rate of return on capital is greater than the rate of economic growth over the long term, the result is concentration of wealth and this unequal distribution of wealth causes social and economic instability," and that "inequality is not an accident, but rather a feature of Capitalism, which can be reversed only through state interventionism"³

The book argues that the earlier trend towards high inequality in the world was reversed between 1930 and 1975 due to some unique circumstances: the two world wars, the Great Depression and a debt-fueled recession which destroyed much wealth, particularly that owned by the elite. These events prompted governments to undertake steps towards redistributing income, especially in the post-World War II period. The fast economic growth of that time reduced the importance of inherited wealth.

But since the 1970's, as argued by the book, the world has returned towards 'Patrimonial Capitalism', in which much of the economy is dominated by inherited wealth.

Based on his analysis, Piketty proposes a progressive annual global wealth tax of up to 2%, combined with a progressive income tax reaching as high as 80%, as policy measures to reduce inequality.

“EVEN IT UP: TIME TO END EXTREME INEQUALITY”

There have been other equally compelling researches and studies that have highlighted growing social inequality in the world as an emerging major threat to civilizations and to the welfare of the masses of the world.

A 2013 Research Study by the international Charity Organisation OXFAM, entitled, "Even it up: Time to End Extreme Inequality"⁴ mentioned, "Extreme economic inequality has exploded across the world in the last 30 years, making it one of the biggest economic, social and political challenges of our time. Age-old inequalities on the basis of gender, caste, race and religion – injustices in themselves – are exacerbated by the growing gap between the haves and the have-nots."

The Report specifically mentioned:

3. Refer Wikipedia on Thomas Piketty

4. Rf. "Even it up: Time to End Extreme Inequality", Oxfam, London, 2013

- Between 1980 and 2002, inequality between countries rose rapidly reaching a very high level. It has since fallen slightly due to growth in emerging countries, particularly China.
- But it is inequality within countries that matters most to people, as the poorest struggle to get by while their neighbours prosper, and this is rising rapidly in the majority of countries.
- Seven out of 10 people live in countries where the gap between rich and poor is greater than it was 30 years ago.
- In countries around the world, a wealthy minority are taking an ever-increasing share of their nation's income.
- Worldwide, inequality of individual wealth is even more extreme. At the start of 2014, the richest 85 people on the planet owned as much as the poorest half of humanity.
- Between March 2013 and March 2014, these 85 people grew \$668m richer each day.
- Since the financial crisis, the ranks of the world's billionaires have more than doubled, swelling to 1,645 people.

While agreeing that 'some inequality is necessary to reward talent, skills and a willingness to innovate and take entrepreneurial risk', the Report asserted, "However, today's extremes of economic inequality undermine growth and progress, and fail to invest in the potential of hundreds of millions of people".

The reasons for the great concern about growing inequality in the world are clear. In the words of the above mentioned report, "The consequences are corrosive for everyone. Extreme inequality corrupts politics, hinders economic growth and stifles social mobility. It fuels crime and even violent conflict. It squanders talent, thwarts potential and undermines the foundations of society. Crucially, the rapid rise of extreme economic inequality is standing in the way of eliminating global poverty. Today, hundreds of millions of people are living without access to clean drinking water and without enough food to feed their families; many are working themselves into the ground just to get by. We can only improve life for the majority if we tackle the extreme concentration of wealth and power in the hands of elites."⁵

5. Ibid

The report went on to say that inequality is not inevitable but the result of very specific public policies, chief among whom are market fundamentalism and the capture of power by economic elites.

As a remedy, the Report suggested a wealth tax towards redistributing wealth, saying, “A tax of 1.5 percent on the wealth of the world’s billionaires today could raise \$74bn. This would be enough to fill the annual gaps in funding needed to get every child into school and deliver health services in the poorest 49 countries.”⁶

“AN ECONOMY FOR THE 99%”

In 2017, Oxfam brought out another Report, entitled, “An Economy for the 99%” which came out with the following startling revelations:

- Since 2015, the richest 1% has owned more wealth than the rest of the planet.
- A mere eight men now own the same amount of wealth as the poorest half of the world.
- The incomes of the poorest 10% of people increased by less than \$3 a year between 1988 and 2011, while the incomes of the richest 1% increased 182 times as much.

Consequently, the Report reported, “Left unchecked, growing inequality threatens to pull our societies apart. It increases crime and insecurity, and undermines the fight to end poverty. It leaves more people living in fear and fewer in hope.”

DAVOS & INEQUALITIES

Global concern about growing economic inequalities across and within countries of the world reached, in recent times, even the World Economic Forum at Davos, the World’s rich men’s club, which, in 2015, ‘identified rising economic inequality as a major threat to social stability’⁷.

Paul Polman, Unilever chief executive, worried about the ‘capitalist threat to capitalism’. And Christine Lagarde, the IMF managing director, feared capitalism might indeed carry Marx’s “seeds of its own destruction” and warned that something needs to be done.⁸

6. Ibid

7. World Economic Forum. (2012). „Global Risk Report 2012. http://reports.weforum.org/global-risks-2012/?doing_wp_cron=1478086016.0533339977264404296875

8. Rf. “In Davos worrying about Inequality”, The Hindu, 23 January 2015

WORLD INEQUALITY REPORT 2018

The world Inequality Report 2018, brought out by the World Inequality Lab in 2017 again highlighted growing global income and wealth inequalities, by saying, “By developing this report, the World Inequality Lab seeks to fill a democratic gap and to equip various actors of society with the necessary facts to engage in informed public debates on inequality”⁹.

As its new findings, the Report mentioned the following:

- **Income inequality varies greatly across world regions. It is lowest in Europe and highest in the Middle East.**

In 2016, the share of total national income accounted for by just that nation’s top 10% earners (top 10% income share) was 37% in Europe, 41% in China, 46% in Russia, 47% in US -Canada, and around 55% in sub-Saharan Africa, Brazil, and India. In the Middle East, the world’s most unequal region according to our estimates, the top 10% capture 61% of national income

- **In recent decades, income inequality has increased in nearly all countries, but at different speeds, suggesting that institutions and policies matter in shaping inequality.**

Since 1980, income inequality has increased rapidly in North America, China, India, and Russia. Inequality has grown moderately in Europe. From a broad historical perspective, this increase in inequality marks the end of a postwar egalitarian regime which took different forms in these regions.

The divergence in inequality levels has been particularly extreme between Western Europe and the United States, which had similar levels of inequality in 1980 but today are in radically different situations. While the top 1% income share was close to 10% in both regions in 1980, it rose only slightly to 12% in 2016 in Western Europe while it shot up to 20% in the United States. Meanwhile in the United States, the bottom 50% income share decreased from more than 20% in 1980 to 13% in 2016.

- **At the global level, inequality has risen sharply since 1980, despite strong growth in China.**

9. 2018 World Inequality Report, World Inequality Lab, 2017

The poorest half of the global population has seen its income grow significantly thanks to high growth in Asia (particularly in China and India). However, because of high and rising inequality within countries, the top 1% richest individuals in the world captured twice as much growth as the bottom 50% individuals since 1980. Income growth has been sluggish or even zero for individuals with incomes between the global bottom 50% and top 1% groups. This includes all North American and European lower- and middle-income groups.

The rise of global inequality has not been steady. While the global top 1% income share increased from 16% in 1980 to 22% in 2000, it declined slightly thereafter to 20%. The income share of the global bottom 50% has oscillated around 9% since 1980. The trend break after 2000 is due to a reduction in between-country average income inequality, as within-country inequality has continued to increase.

- **Over the past decades, countries have become richer but governments have become poor.**

The ratio of net private wealth to net national income gives insight into the total value of wealth commanded by individuals in a country, as compared to the public wealth held by governments. The sum of private and public wealth is equal to national wealth. The balance between private and public wealth is a crucial determinant of the level of inequality.

There has been a general rise in net private wealth in recent decades, from 200–350% of national income in most rich countries in 1970 to 400–700% today. This was largely unaffected by the 2008 financial crisis, or by the asset price bubbles seen in some countries such as Japan and Spain. In China and Russia there have been unusually large increases in private wealth; following their transitions from communist- to capitalist-oriented economies, they saw it quadruple and triple, respectively. Private wealth–income ratios in these countries are approaching levels observed in France, the UK, and the United States.

Conversely, net public wealth (that is, public assets minus public debts) has declined in nearly all countries since the 1980s. In China and Russia, public wealth declined from 60–70% of national

wealth to 20–30%. Net public wealth has even become negative in recent years in the United States and the UK, and is only slightly positive in Japan, Germany, and France.

- **Wealth inequality among individuals has increased at different speeds across countries since 1980.**

Increasing income inequality and the large transfers of public to private wealth occurring over the past forty years have yielded rising wealth inequality among individuals.

The rise in wealth inequality has been very large in the United States, where the top 1% wealth share rose from 22% in 1980 to 39% in 2014. Most of that increase in inequality was due to the rise of the top 0.1% wealth owners.

Large rises in top-wealth shares have also been experienced in China and Russia following their transitions from communism to more capitalist economies. The top 1% wealth share doubled in both China and Russia between 1995 and 2015, from 15% to 30% and from 22% to 43%, respectively.

- **The global wealth middle class will be squeezed under “business as usual.”**

Rising wealth inequality within countries has helped to spur increases in global wealth inequality. If we assume the world trend to be captured by the combined experience of China, Europe and the United States, the wealth share of the world’s top 1% wealthiest people increased from 28% to 33%, while the share commanded by the bottom 75% oscillated around 10% between 1980 and 2016.

- **Global income inequality will also increase under a “business as usual” scenario, even with optimistic growth assumptions in emerging countries. This is not inevitable, however.**

Global income inequality will also increase if countries prolong the income inequality path they have been on since 1980—even with relatively high income growth predictions in Africa, Latin America, and Asia in the coming three decades.

SOCIAL EQUITY & INDIA

India has always been an unequal country – characterized by a hierarchical communities determined by graded inequalities like class, caste, gender and ethnicity.

“All countries in the world have inequalities of various kinds. India, however, has a unique cocktail of lethal divisions and disparities. Few countries have to content with such extreme inequalities in so many dimensions, including large economic inequalities as well as major disparities of caste, class and gender”¹⁰

A 2015 World Bank report, “Addressing Inequality in South Asia”, while revealing that ‘Inequality in South Asia is much more glaring than what government data show. Standard yardsticks of measuring income don’t reveal the true picture’ and that ‘the consumption-based approach (usually used to measure inequality) doesn’t give the true picture of inequality as it does not cover the spending habits of the richest sections of the population’, revealed, based on a 59th round NSSO Survey that was focused on measuring wealth (land, building, machinery, financial assets etc.) that the average worth of the top 10% of the population in India was 380 times that of the bottom 10%¹¹

The Report further highlighted the fact that the huge differences between the richest and the poorest means a wide degree of difference in access to basic needs like nutrition, healthcare and education and that because of these differences, ‘the distribution of wealth in the high economic growth period following liberalization (post 1991) has been more favourable to a much smaller section of society’¹²

The report concluded, “Evidently, for a majority of its population, India is not the land of equal opportunity. The income share of India’s top 0.01% was less than 0.4% in 1980, but rose to 1.5 to 2% by the end of the 1990’s, suggesting that growth was strongly biased towards the ultra rich”¹³

The Forbes list for 2015 stated that India is home to the fourth largest number of billionaires across the world; the number of Indian bil-

10. Jean Dreze & Amartya Sen, “An Uncertain Glory: India and its contradictions”, Allen Lane, 2013, p. 213

11. Refer “Government Data on Inequality Misleading” Times of India, 22 January 2015

12. Ibid

13. Ibid

lionaires increased to 90, with a total wealth of \$294 billion, registering a significant jump over last year when there were 56 billionaires with a collective net worth of \$41.915 billion.¹⁴

The 133-country Social Progress Index (SPI), launched in 2013 by the US-based NGO Social Progress Initiative, based on 52 indicators of a country's social and environmental performance, including health, water and sanitation, personal safety, access to opportunity, tolerance, inclusion, personal freedom and choice, placed India at a lowly 101th rank, with India ranking 128 on "Tolerance and inclusion" and 120 on "health and wellness"¹⁵.

The 2011 Socio-Economic and Caste Census revealed that 7.05 crore households in the country (constituting 39.39% of the total households in the country) were excluded, based on not fulfilling any of 14 parameters of exclusion.

In 2011, a survey done by the Centre for the Study of Developing Societies showed how not even one of the 315 editors and other leading members of the print and electronic media in Delhi belonged to a scheduled caste or scheduled tribe, and that on the other hand, 90 per cent belonged to a small coterie of upper castes that make up only 16 percent of the population¹⁶. In the same article, the authors how a public policy framework reflecting an utterly unequal society leads to many imbalances in public policy:

"The rhetoric of inclusive growth has gone hand in hand with elitist policies that often end up promoting a two-track society whereby superior ("world-class") facilities are being created for the privileged, while the unprivileged receive second-rate treatment, or are left to their own devices, or even become the target of active repression-as happens, for instance, in cases of forcible displacement without compensation, with a little help from the police. Social policies, for their part, remain quite restrictive (despite some significant, hard-won initiatives such as the National Rural Employment Guarantee Act), and are increasingly steered towards quick fixes such as conditional cash transfers."

"The neglect of elementary education, healthcare, social security and related matters in Indian planning fits into a general pattern of pervasive

14. Refer "India Home to 4th Largest number of billionaires in the World", Times of India, 4 March 2015

15. Refer "Social Progress Index: India ranks lower than even Nepal", the Hindu, 9 April, 2015

16. Rf Jean Dreze & Amartya Sen, "Putting Growth in its place", Frontline, 14.11.2011

imbalance of political and economic power that leads to a massive neglect of the interests of the unprivileged. Other glaring manifestations of this pattern include disregard for agriculture and rural development, environmental plunder for private gain with huge social losses, large-scale displacement of rural communities without adequate compensation, and the odd tolerance of human rights violations when the victims come from the underdogs of society.”¹⁷

The same article highlights as to how new or rising inequalities are reinforcing the vicious circle of disempowerment and deprivation. For example,

- Proportion of women in India’s male-dominated Lok Sabha has never gone beyond 10 percent
- Rural issues get only two per cent of the total news coverage in national dailies.
- The last 20 years have seen a massive growth of corporate power in India, a force that is largely driven by unrestrained search for profits. The growing influence of corporate interests on public policy and democratic institutions does not particularly facilitate the reorientation of policy priorities towards the needs of the unprivileged.
- The prospects of building a public healthcare system in India are unlikely to be helped by the growing influence of commercial insurance companies, very active in the field of health. India’s health system is already one of the most privatised in the world, with predictable consequences-high expenditure, low achievements and massive inequalities. Yet, there is much pressure to embrace this “American model” of healthcare provision, despite the international recognition in the health community of its comparatively low achievement and significantly high cost.¹⁸

Again the dramatic growth of the IT and ITeS has led to policies heavily skewed in favour of the big corporations, again leading to inequitable development and with very negligible spill-over effects to other sectors like manufacturing or agricultural.¹⁹

17. Ibid

18. Ibid

19. Rf “Inequities of IT Industry, Kartik Subramanian’s Book review of “Digital India” by Pradip Ninan Thomas, Sage Publications, 2012

GOVERNMENT BUDGETS

Government Budgets are basically financial statements of the governments of their overall incomes and expenditures; and, in most democratic societies, it is a constitutional duty of every government to submit its budgets to its citizens annually.

But budgets are more than mere financial statements of the Governments. Described variously as “the most solid expression of the Government’s priorities, performances, decisions and intentions”, “a declaration of a community’s or nation’s priorities”, “political documents and an expression of the power relationships in the society” etc, government budgets can be viewed as powerful mirrors of the policy priorities of the government.

And civil societies, over the last three decades are so, have looked deeply into both the content and process of budget making, from the twin points of view of good governance and empowerment of the poor.

CIVIL SOCIETY BUDGET ADVOCACY – GLOBAL

Traditionally analysis of government budgets had been primarily an academic concern, looking at budgets as financial instruments. What has been termed as civil society budget advocacy is relatively new.

In 1981, the Centre on Budget and Policy Priorities in Washington, DC was established and was involved in applied budget and tax analysis, heralding the birth of civil society budget advocacy. In 1997, the Centre launched its International Budget Project (later renamed as International Budget Partnership), which has since then spearheaded efforts towards civil society budget work across the world. The project “promotes cooperation and the exchange of ideas among the growing number of budget policy organizations and researchers, nurtures the development of applied budget research, and acts as a resource base for such research”.

“A Taste of Success – Examples of the Budget work of NGOs” , the 2000 Report by the International Budget Project, reveals as to how already by the end of the last century, civil society budget work had spread across many parts of the world and was gaining visibility and societal importance.

The Budget organizations that are mentioned in the Report, though far from exhaustive revealed the spread of the originations across the world: Croatia (Institute of Public Finance), India (Centre for Budget and policy Studies and DISHA), Israel (The Adva center), Mexico (El Centro de Investigacion y Docencia Economicas and FUNDAR), Kenya (Institute of Economic Affairs), Russia (St. Petersburg Startegy Center and Volgo-Vyatsky Potential), South Africa (IDASA) and Tanzania (Gender Networking Programme)...

“A Guide to Budget work for NGOs”, published by IBP in 2001 proved an added incentive for many more civil society groups across the world that had sprung up almost spontaneously to come together and share experiences and strategies of budget monitoring.

CIVIL SOCIETY BUDGET WORK – INDIA

HUMAN RIGHTS

One of the effective ways of ensuring social equity is to guarantee the basic human rights and related legal entitlements of every individual in the society in the various spheres of life.

Starting with the path-breaking Universal Declaration of Human Rights - UDHR (ratified by the U.N. Assembly in 1948), the global community of nations have evolved key instruments of human rights in terms of conventions and declarations, chief among whom are the International Covenant on Civil and Political Rights – ICCPR (ratified in 1966), the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights – ICESCR (ratified in 1966), the International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination - CERD (ratified in 1965), the Convention on the Elimination of all forms of Discrimination Against Women – CEDAW (ratified in 1979) and the Convention on the Rights of the Child – CRC (ratified in 1989).

The international history of human rights in the 20th century was greatly influenced by the global Cold War politics with the western countries asserting that all human rights are individual, while the Soviet block kept stressing the importance of collective rights of communities. This was the reason why ESC rights were always kept in the background. It was only in the 1993 Vienna World Conference on Human Rights that the two streams began to interact with each other.

Based on the various basic Human rights Covenants and conventions, international human rights law has evolved in a very complex but concrete way to guarantee various basic human rights of every man, woman and child in the world.

The Human rights law has also articulated the responsibility of the various governments towards ensuring human rights of its citizens in terms of the following three basic principles;

- **Respecting Human Rights**, meaning that no government should take any action that interferes with any of the rights
- **Protecting Human Rights**, that lays a legal obligation on the governments to step in and prevent human rights violations by other 'non-state actor' such as corporations, and
- **Fulfilling Human Rights**, meaning that the Governments have an obligation to take proactive steps, including public policies and projects, to assure that the Rights are fully guaranteed.

ESCR

Economic, Social and Cultural Rights (ESCR) is a term that was evolved in contrast to civil and political rights.

The International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, adopted by the U.N. General Assembly in 1966 and came into force in 1976 is the basic document and framework evolved by the global community to ensure these rights within countries and societies, with the 'recognition of the inherent dignity and of the equal and inalienable rights of all members of the human family'²⁰

The Covenant laid down the following ESCR in terms of specific Articles:

- Right to Self-Determination (Article 1)
- Right to Work (Article 6)
- Right to form Trade Unions (Article 8)
- Right to Social Security, including social insurance (Article 9)
- Right to an adequate standard of life (Article 11)
- Right to highest attainable standard of physical and mental health (Article 12)
- Right to Education (Article 13)
- Right to due share in cultural life and scientific progress (Article 15)

20. Ibid

Subsequently, the State parties through their ‘General Comments (GCs)’ on the various Articles of the Covenant, have articulated (and re-articulated), among others, the following rights:

- Right to adequate Housing (GCs 4 & 7 on Article 11)
- Right to adequate Food (GC 12 on Article 11)
- Right to Water (GC 15 on Articles 11 & 12)
- Right to Work (GC 18 on Article 6)
- Right to Social Security (GC 19 on Article 9)

The ‘Justiciability’ or judicial enforcement of ESC Rights (ie., the possibility of a victim of violation of any of the rights to file a complaint in a Court) has been greatly contested by governments and even quasi-judicial bodies as impractical and impossible; and hence has been a major hurdle in making governments accountable in terms of these rights.

At the international level too, such resistance and prejudices had, for a long time, prevented the establishment of a communication procedure before the United Nations Committee on Economic, Social and Cultural Rights (CESCR) in the form of an Optional Protocol to the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights (OP-ICESCR). Even though ICESCR was ratified as early as 1966 and came into force in 1976, only in 2008 such a protective mechanism in the form of an Optional Protocol to ICESCR was adopted by the U.N. and came into force in 2013. This instrument finally provides for remedies at the international level to victims of violations of economic, social and cultural rights. It establishes a mechanism that enables the CESCR to examine complaints and initiate inquiries in cases of alleged violations of these rights in the States parties to the OPICESCR, whenever victims are not able to obtain justice at the national level.²¹

But the international jurisprudence has come a long way in laying down clear principles by which the governments can be made accountable in terms of ESC rights, especially basing themselves on Article 2 of ICESCR, which lays down the obligations of the State Parties in implementing these rights in terms of

a) The States required to take all efforts, including legislative measures, by using ‘the maximum of its available resources, with a view to achieving progressively the full realisation of these rights’

21. Refer International Commission of Jurists, “Adjudicating Economic, social and Cultural Rights at National level – A Practitioners Guide”, Geneva 2014

This obligation of the governments ‘for Progressive Realisation’ has been interpreted by international human rights law in terms of the following elements²²:

- **No deliberate Steps backward**, ie., no government can move backwards in matters of policy, programmes and funding
- **Full Use of the Maximum Available Resources**, ie., lack of funds, by itself, cannot be a legal justification for failing to ensure basic rights and needs, and
- **Large Numbers lacking the basics is a Presumed Violation**. As the UN Committee on Economic, Social and Cultural Rights declared in one of its interpreting comments on the ESC covenant, “a State party in which any significant number of individuals is deprived of (these rights), is, *prima facie* [at first look] failing to discharge its obligations under the Covenant.

b) The States to guarantee that these rights ‘will be exercised without discrimination of any kind’.

BUDGETING FOR HUMAN RIGHTS

As early as 2004, the International Budget Partnership (IBP), in collaboration with Fundar, Mexico and the International Human Rights Internship programme, Washington, brought out a ‘guide to using budget analysis to advance human rights’, entitled ‘Dignity Counts’ the Publication claims to be “a response to the bubbling up of interest in – indeed, enthusiasm about – the potential usefulness of budget analysis as a tool (or strategy) to protect and promote the enjoyment of human rights in general, and economic, social and cultural (ESC) rights in particular”

Actually the publication was the revised version of a workshop report, entitled, “Promises to Keep: Using public budgets as a tool to advance economic, social and cultural rights” following the 2002 Workshop organized by Fundar, “as a process of building bridges between the two fields and to explore the value that would be added to the work of each by bringing the skills and experiences together”

Drafted by Fr.Manu till September 2018

22. Refer, for example “Promises to Keep”

5. TOWARDS NURTURING DALIT ENTREPRENEURSHIP AT THE GRASSROOTS

By Fr.Manu Alphonse

Loyola Institute of Social Research (LISoR), 2018
A Social Research Centre, started in 2014, Loyola College,
Vettavalam, Tamilnadu

ABSTRACT

LISoR initiated a team to plunge into an ambitious task of nurturing an ecosystem of entrepreneurship, at the grassroots level, among dalits in Tamilnadu, especially women among them.

For a deeper understanding, LISoR executed a baseline study on ‘entrepreneurship in the dalit habitations of the 85 panchayats in the two blocks of Kandamangalam and Polur in Villupuram and Thiruvannamalai districts of Tamilnadu respectively.

This monograph brought together the learnings of the study, situating them in the context of various earlier research findings about dalit entrepreneurship. It also describes the various, public and private initiatives linked to existing and emerging dalit entrepreneurship at different levels as well as look towards the future. The over-all aim is operationalising the dream of an ecosystem of grassroots entrepreneurship among dalits!

This monograph also highlights SPECIAL COMPONENT PLAN FOR DALITS as a potential strategy to enhance dalit entrepreneurship. It explains the three-fold mandate of ‘Dalit Indian Chamber of Commerce and Industry’ (DICCI):

- Bringing together all dalit entrepreneurs under one umbrella
- Becoming a One-Stop Resource Centre for existing and aspiring Dalit entrepreneurs
- Promoting entrepreneurship among dalit youth as a solution to their socio-economic problems.

The monograph also highlights the importance of National Scheduled Caste and Scheduled Tribe Finance Development Corporation (NSFDC), Credit Enhancement Guarantee Scheme for Scheduled Castes, Venture Capital Fund for Scheduled Castes, Micro Units Development and Refinance Agency (MUDRA) and Stand-up India Scheme.

The monograph is designed to initiate the march towards the following Goals:

1. Creating and Nurturing an ecosystem for Grassroots Entrepreneurship among Dalits in Tamilnadu
2. Scaling up a strategic minority among dalits in Tamilnadu
3. 10% of Dalits in Tamilnadu to become Entrepreneurs over a 20-year period
4. Creating Entrepreneurship Innovation Hubs in Tamilnadu – for Developing and Nurturing Start-ups: Capacity Building, Hand-Holding, Interface with Academia & Capital Fund.

6. TOWARDS A CONSORTIUM OF SMALL & MARGINAL ORGANIC FARMS IN THIRUVANNAMALAI & VILLUPURAM DISTRICTS (TAMILNADU)

&

AN ORGANIC FARMS-ENABLING HUB AT LOYOLA, VETTAVALAM
(A PROPOSAL)

GLOBAL CONTEXT

The global agriculture crisis is there in the open for anyone who cares to see! And the crisis is taking monstrous proportions in under-developed agrarian economies like India, expressed through numerous farmer suicides as well as ecological degradation, loss of bio-diversity, low productivity in agriculture and so on.

LOCAL CONTEXT

Thiruvannamalai and Villupuram are among the most under-developed Districts in the South Indian State of Tamilnadu.

Bereft of any serious process of industrialization, majority of the population in the two districts, derive their livelihoods from agriculture-related activities.

- In recent years, agricultural productivity (reflected by share in the district income and continuing large number of labourers – almost 70% - dependent on agriculture) has declined rapidly in the two districts; area under major crops too has declined in the recent decades.
- Though wells and tanks are the major sources of irrigation, nearly 50% of the cropped area in the two districts depend on rain and given the constant fall and fluctuations in rainfall, production of rain-fed crops have been very inconsistent
- Small and marginal farmers (with 1-2 acres of land), who constitute almost 85-90% of the total farmers in the districts, account for about 60% of the total cropped area. Medium and Semi-medium farmers, who constitute about 8-10% of the total farmers, account for another 25-30% of the total cropped area.

- Given large sections of male labourers migrating outside, the districts have witnessed a process of feminization of agriculture, indicated by increasing number of female farm labourers and cultivators in the districts.

THE PROGRAMME: ORGANIC FARMING, THE WAY FORWARD

In the context of the above factors, profitable and sustainable organic farming, with its efficient water use, re-energizing of the land etc, is being presented as a viable alternative for the small and marginal farms and to the ultimate empowerment of the farmers in the district.

And effective bringing together of already existing small and marginal organic farmers as well as motivating others into organic farming, supported by intermediate mechanisms of training in crop selection, crop techniques etc, marketing and other value additions can surely be greatly benefiting to these farming communities.

As a focal point of these initiatives, an Organic Farms-enabling Hub, in 5 acres of land situated in the campus of Jesuits-run Loyola College, Vettavalam, is being planned. The Hub is intended to play multiple roles - a model farm, a training, value addition and marketing centre, besides an International farm school, leading to agriculture-based Graduate courses in Loyola College, Vettavalam.

SMART TECHNOLOGIES FOR SMART AGRICULTURE

‘Internet of Things’ (IOT)-based smart technologies, towards smart agriculture and smart villages, have become well spread in the recent past. While respecting the local wisdom of the small farmer, the need to introduce farmer-friendly smart technologies is also urgent.

We have the advantage of having Prof. Selvam, Vice Principal at LCV doing his Ph.D. programme on IOT in agriculture and has agreed to use our model farm as his site for experimenting and evolving smart and sustainable technologies towards water harvesting, sensors to monitor the progress of the agricultural ecosystem etc.

TECH LOYOLA, THE COMPANY

A Section 8 Company called “Tech Loyola Organics” has been registered to take care of the developing of the Model Farm and the Farm school at Vettavalam and networking/mobilizing of small and marginal

farmers, besides linking producers and consumers through marketing with the tagline, “Fair price at the Farm gate; Healthy Food at the Doorstep”

Directors of “Tech Loyola Organics”:

- Fr. Manu Alphonse sj, at present, Director, Loyola Institute of Social Research (LISoR), Loyola College, Vettavalam and Founder -Mentor-Cum Research Guide, ‘Social Watch-Tamilnadu’ and formerly consultant to Development agencies and Asian advisor to International Catholic Professionals
- Mr. Kern Agarwal, National Team Member, Biodynamic Association of India, Core Group Member, Naandi Foundation, Hyderabad and Founder, “Carbon Loops”, involved in developing Waste-to-energy management systems for corporates and big Institutions
- Dr. Xavier Raj, Director, CK Prahalad Centre for Innovation and Inclusion, Loyola Institute of Business Administration (LIBA), Chennai

7. Dalit Budgeting In Tamilnadu – Experiences in Budget Advocacy

The **Tamilnadu Peoples’ Forum for Social development** has, over the last 8 years (1995-2003), established itself as the premier Budget Analysis group in Tamilnadu, the Southernmost State of India. The Forum has also been actively involved in all processes towards budget monitoring work at the national level. The Forum was identified by the International Budget Project of the Centre for Budget and Policy Priorities, Washington as one of the 7 major initiatives in India involved in serious budget analysis and policy efforts. The major publications of the Forum are posted at the IBP website.

Having done and learnt much over the 8 years, the Forum went through a year-long process of evaluation and strategic planning and the major result is the birth of **Social Watch – Tamilnadu**, a State-level Resource Centre.

The Forum, from its beginning, had understood budget analysis as an instrument to change socio-economic power relations in the State. The constituents of the Forum came to Budget Analysis as a potential add-on value to their earlier and continuing grassroots and political mobilisational efforts.

Hence, for the Forum, budget analysis had always meant looking at the State Budget from the eyes of the marginalized sections of Tamilnadu. And the Forum identified dalits, tribals, women, children, unorganized labour and small fisher folk of Tamilnadu as the 6 focal points of all their concerns. Hence the search for the Forum has constantly been to move from General Budget Analysis to sectoral budget analysis, monitoring and advocacy, as in the fields of “Dalit Budgeting”, “Tribal Budgeting”, “Gender Budgeting”, “Child Budgeting” etc.

The greatest “success” (in terms of concrete impact and processes) of the Forum has been in the field of Dalit Budgeting – especially the research, lobbying and advocacy work of the Forum around the Special Component Programme for dalits.

Dalits, forming, as per the 1991 Census, 19.18% of the State Population (which is much higher than the national average of 16.48%),

have always been a significant section of the people of Tamilnadu. And, while the State has witnessed a sort of a dalit resurgence in the recent past, the violations of the basic human rights of dalits have taken very cruel and crude forms in the recent past. And the gaps and differences of standards of social development between dalit and non-dalit sections of Tamilnadu have regularly grown over the past. Hence for a group like the Tamilnadu Peoples' forum, intent on changing power relations in the State, concentrating on the most powerless section of the State Population – dalits – was a natural process.

In a context of sharpened caste conflicts, while motivated propaganda such as “There is too much money being spent on dalits and too many privileges!” had to be faced, successive governments had always highlighted their achievements in the field of SC/ST Welfare. Hence, the first challenge before the Forum was to bring to public debate and the State agenda the two following questions:

- Given the actual conditions and legitimate rights of dalits, is the amount allocated, even if it is on the increase, adequate?
- Where does all the money that is allocated to dalits ultimately end up? How far does it really reach the dalit beneficiaries?

But very early, the Forum also understood that the basic problem with budgeting for dalits is not merely the amount allocated or the schemes evolved, but the very approach of majority bureaucrats and political parties to dalit welfare. Stereotyped and heavily casteist perceptions of dalits are, more often, the most tragic element of budgeting for dalits.

Hence the challenge before the Forum was to deal with its Dalit budgeting in an extremely professional and at the same in a much focused manner.

Hence our first tool for dalit budgeting was a holistic and focused dossier on the topic. That is exactly what our first publication, “Social Development of Dalits and Tamilnadu Govt. Budget – A Critique” attempted, and going by the responses from all over, fairly succeeded, to be. The dossier, basing itself on a professional “survey of Social development of dalits vs. non-dalits in Tamilnadu”, effectively stressed the need for a radically new approach to budgeting for dalits. Laying bare

the dynamics of dalit budget dynamics in the State, the Dossier presented a concrete proposal towards a new paradigm of budgeting for dalits in Tamilnadu. It also contained a grassroots experience wherein the creative mobilizing of positive capabilities of dalits had done wonders in a concrete situation.

Our efforts in the field of dalit budgeting got an even sharper focus with our researches on the Special Component Plan for Dalits. The Special Component Plan, as an exhaustive and holistic approach to dalit empowerment, was an ideal tool in our search for concrete platforms for lobbying and monitoring activities. And our latest dossier, “Special Component Plan – Dalit Hopes Betrayed?” has helped us to scale new heights in the field of dalit budgeting advocacy, with the Government, and especially the bureaucrats and the legislators.

The work of the Forum in the field of dalit Budgeting reached another milestone with the evolution of the Tamilnadu Dalit Legislators Forum, centered around the advocacy on the Special Component Plan. It has meant that our voices are constantly raised at the Legislative Assembly, especially during the annual State Budget Sessions.

Starting from a near total ignoring by the State Government, the consistent lobbying by the Forum in collaboration with major dalit movements, networks and dalit legislators, based on our focused research, had forced the Government, during the State Budget Speech of 2002, to openly announce that the dalits have been denied their rights over the years and that the Government has decided to evaluate the functioning of the Special Component Plan in the State. Surely the Forum can take much credit for it!

The Dalit budget critiques of the Forum have also been helpful in adding value to dalit movements at the grassroots levels in their various struggles. For example, the Tamilnadu Dalit Panchayat Presidents Association continues to incorporate our studies on Special Component Plan for dalits in their struggle for grater devolution of political and financial powers to panchayats.

At the national levels too, campaigns such as the National Campaign for Dalit Human Rights (NCDHR) have benefited from our expertise on dalit budgeting, through specially organized interactions. During the Asian Social Forum at Hyderabad, NCDHR invited to organize a na-

tional workshop on “Dalits, Public Policy and Dalits”. Recently, Social watch – Tamilnadu has been requested by NCDHR, to coordinate and take forward all its work on dalit budgeting and monitoring of governments policy towards dalit welfare.

Much has been learnt about the challenges of situating a sectoral budgeting work in an over-all effective matrix of lobbying and advocacy. And much more needs to be done yet. Social Watch – Tamilnadu is committed to build on all the experiences of the Tamilnadu peoples’ forum in the field of Dalit budgeting, towards the dream of restructuring the power equations of Tamilnadu in favour of the dalits of the State.

Our two major publications in the field of dalit budgeting (“Social Development of dalits and Tamilnadu Govt. Budget – A critique” (1999) and “Special Component Plan – Dalit Hopes Betrayed?”(2003)), as well as our major work on budget analysis, “Budget Analysis as Social Audit”(2002) are available at Social Watch – Tamilnadu, 202, Chitra Avenue Shopping Complex, 9, Choolaimedu High road, Chennai – 600094, INDIA (email: manu50@vsnl.com).

8. Special Component Plan for Dalits – Massive Injustice and Loss of Opportunities for Dalits

Analogous to the “The Scheduled Castes and Scheduled Tribes (Prevention of Atrocities) Act, 1989”, the Government of India does have a potentially powerful mechanism for the economic empowerment of dalits. The mechanism is the Special Component Plan (SCP) for dalits. SCP, in the words of the Indian Planning Commission is “a policy instrument designed to ensure the fulfillment of constitutional guarantees and entitlements enjoined for the Scheduled Caste communities.”

THE HOPE....

The programme of SCP, initiated during the Indian Government’s 6th Five Year Plan (1980-85), envisaged a radical redefinition of planning and budgeting for dalits. It was based on the realization by the Government of India that decades of planning and hundreds of millions of Rupees spent in the name of “Welfare of SCs & STs” had not brought any substantial changes in the socio-economic lives of dalits. Hence the SCP was brought in as a radically reworked strategy of dalit welfare and empowerment.

“The Sixth Five Year Plan marked a shift in the approach to the development of the SCs. The SCP, launched for the SCs, was expected to facilitate easy convergence and pooling of resources from all the other development sectors in proportion to the population of SCs and monitoring of various development programmes for the benefit of SCs”

- Report of the Steering Committee on Empowerment of the SCs, OBCs and minorities, Tenth Five Year Plan

The programme was made obligatory for all the State Governments and all their departments as well as all central Government Ministries. And in 1986, a scheme of Special Central Assistance of 100% grant to the States for the implementation of SCP was also initiated.

The main elements of the philosophy of the SCP, as regularly stressed by the Ministry of Social justice and Empowerment of the Government of India, are **Proportionality, Convergence, Universal Application and Auto-Decision making.**

Proportionality:

According to SCP, funds allocated for the welfare of dalits out of the total annual plan outlay, should be at least proportional to their populational percentage at the national and States level. This means that as dalits constitute 16.5% of the Indian population, at least 16.5% of the outlay of the Central Budget should be allocated as SCP funds. Similarly in a State like Tamilnadu, where dalits constitute 19% of the State population, at least 19% of the plan outlay of the State Budget should be allocated as SCP funds.

Convergence

In contrast to the earlier practice of numberless schemes by different departments and ministries, rarely leading to any significant impact, SCP envisages an approach whereby wholistic programmes, in accordance with specific historic needs and priorities of dalits, would be evolved and sufficient funds allocated for the programmes. The targets fixed under SCP are to be disaggregated into district-wise and sector-wise targets. At the district level, the district Collectors are responsible for coordinating the implementation of the schemes under SCP.

Universal Application

As per SCP, no State Government department and no Central ministry or department can claim exemption regarding the implementation of SCP. SCP also makes it clear that no mere notional allocations of funds, based on the unacceptable logic of indivisibility of projects, are allowed. Every department /ministry must initiate concrete steps to evolve proper programmes under SCP, as per specific Government Orders (G.Os). Separate budget heads have to be shown in the Budget Link Book, clearly mentioning the receipts-expenditures details of SCP, ensuring prevention of any diversion, under-utilization or mis-utilization of funds earmarked for dalits.

“An important operational principle of SCP is that in all sectors of of plan programmes, outlays for development SCs should be incorporated and no distinction can be drawn between the so called “indivisible and divisible” sectors, as the outlays are allowable in relation to the needs of scheduled castes”

- Adi Dravidar and Tribal Welfare Department, Govt of Tamilnadu, 2003,

Auto-Decision Making

SCP visualises also that dalits themselves (and those that legitimately represent them) should have the final say in terms of the implementation of SCP. SCP demands that at both Central and State levels, the department concerned with Scheduled Castes Welfare, such as the Scheduled Castes Development Corporations, should act as the nodal agency for the formulation, implementation and monitoring of SCP.

THE BETRAYAL....

Unfortunately, just as with the SC/ST Act, SCP too remains a hope vastly betrayed – by a combination of bureaucratic indifference and resistance, casteist perceptions and a lack of political will. The spirit of the Plan has been consistently thwarted in its application and implementation by most of the departments at the Central and States level, denying dalits all over the country hundreds and hundreds of millions of Rupees, which are legitimately due to them, year after year.

Government agencies like the Comptroller and Auditor General (CAG) and the SC/ST National and State Commissions, not to speak of dalit movements and Policy research organizations, have continually deplored the neglect of SCP by both the Central ministries as well as various States.

The Ministry of Welfare of Scheduled Castes and Scheduled Tribes, Government of India, speaking in the context of the 9Th Five Year Plan (1996-) mentioned, “It is disheartening to note that out of the total 62 Union ministries / departments, only 11 had actually formulated SCP so far.”

Comptroller and Auditor General (CAG) Report No. 1 of 2001 (Civil), in its review of the Special Central Assistance by the Ministry of Social Justice and Empowerment, discovered persistently large unspent provisions during all the three years, it studied.

The Ministry surrendered Rs.5945.30 millions in 1997-98, Rs.5090.70 millions in 1998-99 and Rs.1452.00 millions in 1999-2000 on the last day of the financial year, without assigning reasons for the surrender, even though the Ministry was well aware of the scheme-wise savings early enough.

Overall Position of Funds during 1997 - 2000 (Rs. in Millions)

Year	Total provision		Actual disbursement		Unspent provision	
	Revenue	Capital	Revenue	Capital	Revenue	Capital
1997-98	15467.80	2934.2	11361.50	1095.20	4106.30	1839.00
1998-99	17452.40	3254.1	12476.70	3139.10	4975.70	115.00
1999-00	17321.40	2190.2	15735.70	2085.20	1585.70	105.00

The Steering Committee on Empowerment of SCs, OBCs and Minorities, Xth Five Year Plan, claimed, “often such unspent SCA funds were diverted to other purposes, leaving the earmarked / intended purposes unattended.”

Faulty implementation of SCP at the level of the different States of India too has been well researched and documented. For example, “Social Watch – Tamilnadu”, a Public Policy Research-cum-advocacy Centre, along with the Tamilnadu Dalit Legislators Forum, has consistently documented and lobbied against, over the last decade, the anti-dalit approaches in the implementation of SCP in the State of Tamilnadu (Refer their publication, “SCP – Dalit Hopes Betrayed?” 2003).

As per their detailed calculations of the State Annual plan outlays of the about 50 State departments over the 8 year period 1997-98 to 2004-05, (ie., outlay due to dalits as per SCP instructions minus than actual amount allocated) the money that has been denied to dalits is more than 7100 crores (71,000 million) of Rupees.

The injustice continues year after year and in State after State and ministry after ministry, in spite of the constant demands of both public and private agencies concerned about the economic empowerment of dalits. Finally recourse to legal remedies to the injustices to dalits under SCP is being explored.

9. NATURAL DISASTERS & SOCIAL EXCLUSIONS - LEARNINGS FROM TSUNAMI

Natural Disasters know no Class, no Caste, no Gender! A natural disaster hits equally anyone that comes its way! So did TSUNAMI 2004!

Yet, in societies, characterized by a strong ethos of social exclusions and systemic social exclusions of varied types, disasters have always had differential impacts on different sections of society.

Asian societies, like most others, have tended to socially exclude specific sections of their populations – based on race, caste, class, gender and varied such categories. Due to such social exclusions, these communities have experienced acute vulnerabilities and marginalization. And natural disasters have always tended to augment such vulnerabilities.

If the earthquake that triggered the Asian Tsunami 2004 revealed the constantly shifting geological fault-lines beneath the earth's surface in the region, the post-tsunami relief and rehabilitation period has strongly, but painfully, exposed the socio-economic and politico-economic fault-lines in the Asian societies – both in Government and civil society circles.

The Tsunami did evoke an avalanche of sympathy from all over the world as well as from within the countries affected. Much monetary aid flowed and is still flowing. But as local communities, affected by the tsunami, painfully struggle to rebuild their lives and livelihoods, and both governments and civil societies play major supportive roles, issues of discrimination against sections of population affected by tsunami have regularly risen and have been, over the last two years, exhaustively researched and documented.

In the Southernmost Indian State of Tamilnadu, which has a population of 6.2 million and was the Indian State worst affected by tsunami, cases of discrimination have been so well known and documented that the recent Tsunami-response Stock taking effort of State Government cum U.N. Agencies cum World Bank/Asian Development Bank was

forced to take up “Social Equity in Tsunami” as cross cutting issue to be looked into by every department involved.

Dalits (the erstwhile ‘untouchables’) and other marginal coastal non-fishermen communities like tribals and agricultural communities, that have been equally affected by the Tsunami and lost most of their livelihood support systems, have been openly discriminated against on matters of government assistance and share in rehabilitation. Women have been the major sustaining forces of life in the communities after the disaster, but they, especially single-women headed families and widows have experienced systemic exclusions from the benefits of relief and rehabilitation packages.

“Both the government and civil society organizations have largely adopted a property-centric relief and rehabilitation policy, with the result that... thousands who contribute to the coastal economy by providing their labour and skills, like landless agricultural labourers, share croppers and tenant farmers; various categories of fish and boat workers; street vendors and petty traders; transport workers; construction labourers; salt pan workers; people involved in inland, shoreline and estuary fishing; service providers like barbers, tailors and cobblers, and crafts persons such as basket-weavers, have all found themselves sidelined and disregarded. Women survivors have also been marginalized in a similar manner, as they rarely possess assets in their name, and typically eke out a livelihood in the informal sector, often delivering services”.

- TISS Study, December 2005

Similar cases of discrimination have been noted also in other parts of India and Srilanka too. Studies have revealed that discriminations have taken place due to a complex matrix of reasons relating to factors as diverse as inherent vulnerabilities and active discrimination, as well as systemic deficiencies. Discriminations have happened whenever following factors have come into play: (a) Institutional insensitivity to existing vulnerabilities; (b) Non-availability of detailed and disaggregated geo-demographic and socio-economic records that reflect vulnerabilities; (c) an exclusive definition of “affected” that is entirely based on asset loss; and (d) inflexible and un-adaptable relief and rehabilitation implementation systems and procedures.

The challenge before governments and civil society is not only to monitor and address cases of discrimination but also help local communities to become socially more inclusive in their perspectives and practices.

“Social Watch – Tamilnadu”, a Public Policy Advocacy-cum-Research Centre at Chennai, Tamilnadu and an associate of ALBOAN, has evolved over the last 20 months, in collaboration with other NGOs, SOCIAL EQUITY AUDITS to address the above concerns. Social Equity audits, with their twin dimensions of being both an internationally accepted professional tool to identify and monitor exclusions and a participatory tool to enable communities and organizations to move from exclusive to inclusive practices, offers much hope.

10. TOWARDS PEOPLE'S BUDGET ADVOCACY ON RIGHT TO FOOD IN INDIA

Government Budgets, a Domain of Myths

Budgets are a mirror to the priorities, perspectives and policies of a Government. Budgets are no mere financial statements but are political documents, reflecting the existing power relations in a society. Annual presentations of budget are a constitutional duty of every government; and budget sessions are occasions for the Government to give an account to its citizens as to how it handles public money.

While budgets reveal the hidden and open agenda of the ruling classes, they can also be used by a socially committed government as a tool for social engineering; for example, to change existing power equations in favour of the weaker sections.

But for too long, budget-making has remained the exclusive domain of bureaucrats, protected by a veil of secrecy and often shaped by behind-the-screen lobbying by socio-economically powerful sections of society, like trade, industry, big landlords and even the mafia! Budgets are given an aura of sophistication, and the myth that no one but super-intelligent economists and civil servants can understand (much less, make) budgets has been carefully nurtured down the ages.

Citizens Budget Movement

Over the last two decades or so, civil society organizations, all over the world, have opened up to the conviction that huge amounts of public money can never be left safely to the manipulations of the vested interest groups like the bureaucracy and the ruling classes.

The Fourth Global Conference on Government Budget Advocacy, held at Mexico in 2003, brought together well over 140 participants from 40 countries including 7 Budget Advocacy groups from India. The process has since then grown and is taking concrete shapes and directions.

Motivated by the two major concerns of “Good Governance” (Transparency, Accountability and Participation) and Social Justice (ensuring

the basic needs and rights of the marginalised), a broad spectrum of NGOs, Human Rights groups and social research institutes has emerged. And these budget advocacy groups have been developing focused analytical tools and strategies towards both engaging policy/budget makers and generating peoples' lobbies on budget concerns. Parliamentary and Legislative Budget Advocacy, at national and provincial / state levels, has indeed come to stay.

Starting from broad issues such as effectiveness and sectoral allocations of public expenditures, patterns of public revenues including relative tax burdens etc., budget groups have come to be focused on specific perspectives of specific sections of people like indigenous people, women and children. Child Budgeting and Gender Budgeting have become widespread, forcing increasing number of governments to make them integral part of their public policy. In India, Dalit budget advocacy around the Special Component Plan for dalits, has gained significant ground over the years.

It is indeed a matter of great significance that the growth of the global Citizens Budget Movement has coincided with the sway of neo-liberal economic policies among most governments across the world, which has been carefully nurtured by intra-governmental financial institutions like the World Bank, the IMF and even many of the specialized United Nations Agencies. At a time when public policy is being pushed to be the handmaid of private corporate interests, budget advocacy initiatives as social audits have also blossomed. Therein lies their need, relevance and significance!

ESCR & Budget Advocacy

Though most of the work of the budget advocacy groups has been shaped by broad human rights concerns and perspectives, monitoring of public policy and making States accountable vis-à-vis the Socio-Economic and Cultural Rights (ESCR) of their populations is still in its infancy. International human rights law with regard to ESCR too is still in the making. Unlike civil and political rights, ESCR still remain mostly "non-justiciable", thus providing an escape route to governments.

Yet, ESCR international law has in recent times evolved dynamic concepts such as "Progressive Realisation" (i.e., "Governments should not take any deliberate steps backward in the provision of these rights"),

“Full use of the maximum resources available” (i.e., “When large numbers of people are denied these rights, it is assumed that the government is not doing all it can”) and “Non-Discrimination” (i.e., “Governments should not discriminate in the provision of these rights on the basis of race, sex, income etc.”). This has provided sufficient space for civil society budget advocacy groups to push the frontiers of the government in terms of accountability in the field of ESCR, like Rights to Food Security, Water and Housing, Primary Education, Public Health, Employment etc.

And efforts towards building bridges between human rights-oriented budget advocacy groups and ESCR-monitoring groups have emerged in the recent past, both globally and locally. A dialogue between ‘international human rights and budget activists’ at Mexico in 2002 identified a range of potential joint work between the two groups: the promotion of more specific content in ESC Rights Agreements; specific analytical work that measures budget expenditures against legal rights obligations; and capacity building and networking activities such as training and the development of materials that can help advocates understand the connections between the two approaches.

Peoples’ Budget Advocacy in India

It is no coincidence that along with the post-1990 neo-liberal socio-economic policy thrust of the Indian Government, at the Central and States levels, efforts by civil society groups to critique Government budgets from the perspective of the marginalised and lobby for alternative ways of budgeting have also grown.

In early and mid-1990’s, organizations such as DISHA in Gujarat (Tribal Budgeting), Tamilnadu Peoples’ Forum for Social development (Dalit Budgeting), HAQ, New Delhi (Child Budgeting), Public Eye Centre, Bangalore (Report Cards), Samarthan, Mumbai (Education) and others did pioneering work in budget advocacy in their respective States and sectors. The coming together of these various organizations led, in 2003, to “Peoples’ BIAS” (Budgetary Information and Analysis Services) and later to the establishment in New Delhi of the Centre for Budgetary and Governance Accountability (CBGA). At the level of States too, Public Policy Initiatives like “Social Watch – Tamilnadu”, linking policy with budgeting, have emerged.

Over the past, significant progress has been made in fields such as Gender Budgets, Child Budgets and Dalit Budgets, leading to positive responses among policy/budget-making arenas both at the Central and State Governments level.

In recent years these organizations, along with campaigns such as the Wada Na Todo Abhiyan, have attempted high profile budget advocacy efforts at the national level, linking budget advocacy with peoples' monitoring of the Common Minimum Programme of the UPA Government at the Centre. Initiatives such as the "Nine is Mine Campaign", demanding allocation of minimum 6% of GDP for education and 3% for public health, have even had minimal impacts in the formulation of the Indian Union Budgets of the recent years.

Tsunami 2004 and the post-tsunami relief-cum-reconstruction scenario have impelled major budget advocacy organizations like "Social Watch – Tamilnadu" and CBGA to new areas such as budget analysis of Disaster Funds, like the National Calamity Fund, Prime Minister's Relief Fund etc, as well as move towards "Social Equity Budgeting", linked up with the emergence of Social Equity Audits, as a tool to move towards more inclusive communities.

Of course the field is still young and the challenges as well as opportunities, both from within and outside, are numerous!

Right to Food campaigns in India

Mass starvation deaths and suicides, especially among farming communities across many states of India, have remained the harshest slap in the face of any "India Shining" propaganda. Levels of chronic malnutrition and hunger among specific communities in India still continue to be worse than even Sub-Saharan countries.

FIAN International has been doing commendable and sustained work, over many years, in the sphere of monitoring Right to Food in India, campaigning through their State units and in international lobbying through its Alternate Reports and Advocacy efforts at the United Nations and related forums. Its findings and Fact Finding Reports are indeed veritable mines of information on the actual situation of Right to Food in India. Even a casual reading of the various FIAN Reports brings out eloquently the great challenge that awaits those who struggle to ensure food security in India:

- “Food insecurity in India can best be described as chronic rather than acute, with 233 million (1998–2000) undernourished in caloric and micronutrient terms (against 215 million in 1990–2). Under nourishment is severe among Scheduled Castes and in those rural areas weakly integrated into markets, and has marked seasonal patterns.” (2004 Update on Right to Food and water)
- “Today hunger and malnutrition in India is not just a rural problem: for the first time in 1987-88 the number of the urban poor surpassed that of the rural poor. Where access to land and other natural resources are important for the rural population to feed themselves, the urban population is dependent on work and wages.” (2003 Report on manual scavengers of U.P.)
- “The chronic conditions for many millions of people in India are unacceptable in terms of the basic requirements of human dignity as enshrined in the Constitution of India.” (2004 Update)
- “The Government of India even though it has signed and ratified the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights is failing to respect, protect and fulfil its peoples’ right to adequate food and water and comply with the obligations it has accepted as a signatory of the covenant. In its domestic policies and activities the State is repeatedly violating the vulnerable communities’ right to adequate food.” (2004 Update)

Simultaneously, a national level Campaign on Right to Food, focussing on areas such as the Employment Guarantee schemes and the various Poverty Alleviation programmes of the Government, has had some impact in making right to food visible and a serious challenge for the Governments and civil society in India.

The long drawn out case in the Supreme Court of India (Peoples’ Union for Civil Liberties Vs Government of India) on the issue of starvation on one hand and rotting food stocks in the FCI godowns on the other has raised very significant aspects of the State’s negligence in ensuring food security, such as the breakdown of the Public Distribution System and the inadequacy of relief programmes in drought-affected areas. While the Supreme Court has passed significant interim orders bearing on the responsibility of Central and State Governments in the sphere of food security, the case has clearly shown both the spaces available as well as the lacunae in the legal fight for Right to Food India.

In the context of Tsunami 2004, a large documentation has emerged, showing as to how disasters such as tsunami seriously affect the livelihoods of specific marginalised sections like dalits, tribals, widows and the small traders; and how post-tsunami efforts towards relief and rehabilitation, both by the government and civil society, have acutely failed in ensuring food security of these sections of the coastal population. The recent floods in Northern and North eastern India in 2007 have raised similar questions of social inequity in terms of access to food.

Finally the recent controversies around the establishment of Special Economic Zones and related issues of land grabbing and displacement of rural communities have highlighted the fact that as the Indian economy gets more and more globalised, right to food portends to be the worst casualty!

Bridging Right to Food and Peoples' Budget Advocacy in India

A sustained dialogue between the right to food security campaigners and the human rights-oriented budget advocacy organisations in India offers much space for new synergies and strategies. While, on the one hand, the right to food security campaign would get an added tool in their struggle to make the Indian State accountable, it will also provide the budget advocacy organisations new learnings and methodologies of concretely bridging budget work with ESCR monitoring. It will be crucial that such a dialogue is shaped primarily by the experiences of marginalised communities such as dalits, tribals and women.

While international experiences of linking budget advocacy work with ESCR rights can provide an initial roadmap for such a dialogue, the Indian experience can surely add value to the international efforts.

11. Civil Society and Public Governance Accountability in Tamilnadu

Tamilnadu, like most of India, is a society characterized by systemic and structured inequalities and injustices. In such a scenario, the State, on the one hand, has the danger of becoming the instrument for fulfilling the vested interests of the powerful sections of society, in terms of class, caste and gender. On the other hand, a democratic government has also the potentiality of using the public institutions and resources towards re-engineering the present society towards a more just society, and ensuring the basic rights of all, especially the marginalized sections of society.

In such a background, civil society, besides mobilizing the marginalized at the grassroots, has the added responsibility of ensuring that the State and the agencies of governance are accountable to their social roles. This demands the civil society groups in the State to seriously and effectively to get into informed analysis and regular monitoring of the institutions of governance, ranging from the parliament and state assemblies, executive, judiciary and local governments, as well as sensitizing the general public on these crucial issues.

Governments handle huge amounts of people's resources, physical and financial. And Government budgets are a mirror to the policies, priorities and programmes of the government. Hence, regular monitoring and critiquing of government budgets as well as lobbying for an alternate form of budgeting towards achieving social objectives becomes an important responsibility of civil society. In this context, evolving and nurturing ongoing and effective between mobilisational processes at the grassroots with on-going social research as well as with public policy making becomes very important.

Over the last two decades, budget advocacy has become widespread all over the world and in India too. Initiatives such as "Peoples' Budget Initiative" at the national level, by a broad alliance of civil society processes coming from the various states of India, have been established and do take up effective lobbying in monitoring, critiquing exiting Government budgets, both in terms of content as well as the processes of budget making, demanding greater transparency and accountability.

Besides general budget critiques, sectoral budget advocacy too has gained much ground. Alternative Dalit budgeting advocacy, centered around the Special Component plan for Dalits, imbued with principles of proportionality, auto-decision making and convergence, has been effectively handled in many States, including Tamilnadu, at the state, district and panchayat levels. Similarly peoples' lobbies around gender budgeting, child budgeting, tribal budgeting and so on. Recently, these various efforts of budget advocacy groups have moved towards greater synergy by linking their efforts around an all-inclusive "Social Equity Budgeting". Experiences during the post-tsunami reconstruction efforts both by the governments and civil society, revealing systemic discriminations against Dalits, tribals, widows, single women and the physically challenged, have given added impetus to these efforts towards "Social Equity Budgeting", both in Tamilnadu and at the national level.

Given the ongoing onslaught of forces of neo-liberal globalization on public policies both at the national and State levels, and the tendency of governments to divest themselves of all responsibility especially in the sphere of social services like education, health and poverty elimination through approaches such as public-private partnership, monitoring of institutions of governance, including government budgetary processes, becomes all the more important.

At the same time, given the fact that non-State actors, local and global, such as multinational companies, global financial institutions and the mafia are becoming more and more the real determining forces of public policy, making governments as mere by-standers or willing associates. And many of the Memorandums of Understandings that both the State and central governments work out with global forces as well as big business, with their virtual selling off of public resources like land, tax holidays and so on do not come within the purview of government budgets and often are not available to the general public.

Hence the added responsibility of civil society groups in Tamilnadu to also get into areas such as Corporate Social Responsibility, Corporate Governance and monitoring of multinational companies operating within and outside the State, in terms of affirmative action, human rights and environmental standards and especially ensuring Economic, Social and Cultural (ESC) rights of dalits, tribals, women, children and all marginalized sections in the State.

12. “Let my people go!” Set my people free!

Catholic Priests Conference of India (CPCI)
Response to Development – Related Human Rights Violations

“There is a destructive dynamic of exclusion intrinsic to many of the so-called ‘successes’ claimed by the current market-driven approach to economic development. To break the cycle of this ‘economy of exclusion’, we call on the peoples of the world to a new vision of sustainable social development which placed the healthy growth of communities, families and individuals at its core”.

- Caritas International, at the World Social Summit, 1995

- Development today means violence
- Development today leads to displacement and destruction for millions.
- Development today corrupts democracy at its core.

How do we respond?

- How do we respond as members of the global human family caught up in crises of unimagined proportions?
- How do we respond as citizen of India, where the twin evils of communalism & globalization threatens the very lives & freedom of millions?
- How do we respond as members of the Church, which, in spite of all its resources & good will, is becoming more & more a powerless by-stander unable to meet the real challenges of our people?
- How do we respond as members of CPCI, a forum potential enough to transform the face of the Church & still struggling to discover its full identity & potentialities.

- How do we respond
in a world & a church
where genuine equality between sexes
is still a far distant dream?

How do we respond?.....

My background to response

I do not plan to give here a theoretical treatise or suggest utopian possibilities of responses. What I intend to do is to cull out some of my own limited experience as the national adviser of a university students organization – AICUF – in our efforts to involve our students in the great struggle of our times; the struggle of million of our women & men – adivasis, dalits and poor – for life, dignity and freedom.

Towards the end of the 1980's AICUF had to make a hard choice. We had discovered that large numbers of first generation students from the adivasi, dalit and women sections were entering the college campuses. We knew, from our analysis, that these sections were the worst victims of the emerging development scene in this country. And the challenge for us was; Do we continue to remain an organization of general middle class students, even if radical? OR do we become predominantly an organization for adivasi, dalit and women students?

We chose the second path. Today AICUF is to a great extent involved in helping the adivasi, dalit & women students with the needed skills, perceptions and space – to become part of the wider struggles of their own communities and others. Whatever I say below is mainly based on the many failures and a few success of our efforts. And the questions that I raise are the questions that the students and their people have raised to us!

Struggles: new signs of hope! Our primary responses:

The map of India is getting more and more dotted with spots of specific sets of struggles. Some of these struggles have got the attention of the media and public. Some of them are local, some of them statewide, some even inter-state. But all of them have one common string; all of them carry one common message; strong 'No to the emerging model of development being pushed from above, which adds to the power of

a small group (ranging from international financial institutions to local 'dadas') while leading to displacement and destruction for the majority, hitting at democracy at its roots and leading to environmental suicide.

To cite a few examples,

- The chipko movement, in the upper reaches of Garhwal Himalaya, initiated by 'illiterate' adivasi women, that has turned an opposition to felling of trees, into a movement where concrete power of women and environment have gained primacy;
- The Anti-Tehri Dam struggle, again up in the Himalayas, that had risen against powerful forces to claim the right of local communities to their land and natural resourced;
- The Anti-foreigners struggles in Assam & North East which have highlighted the primacy of local language and local cultures;
- The Narmada Bachao Andolan in M.P., Maharashtra & Gujarat that has established, nationally and internationally the strong image of big dams as agents of displacement and destruction and not development; and highlighting basic questions like adivasi's right to their ancestral land, the right to proper rehabilitation and the right to information;
- The anti-Koel Karo Hydroelectric Project, the Anti-Nethrahat Field Firing Range Project and the Anti-Subarnarekha Barrage Project struggles, in the Chotanagpur region of South Bihar, that have given the clear message that the adivasis of Jharkhand, who have suffered multiple displacement and dislocation due to mines and big industries and mega-projects have reached the limits of endurance and are saying a final 'No';
- The 'Save Western Ghats' Movement in Kerala, T.N., & Karnataka which again has raised the fact that commercial & industrial destruction of eco-systems leads to denial of basic rights to life and subsistence to adivasis and women.
- The long-lasting Fisherfolk struggle of Kerala that has raised the question of right to sea resources and the questions of technology and power;

- The ‘Save Panchami Land’ struggles in T.N. that have demanded the right of Dalits to their ancestral lands;
- The Third World Tourism Coalitions in Goa and elsewhere that have ripped open the evil faces of five star tourism; child prostitution, a culture of drugs and crime, and ecological degradation...

And there are many more!.... Hundreds more local struggles and movements of women, adivasis, dalits, landless labourers...

And these today are the simmering ‘signs of hope’ in the encircling gloom of cynicism & pessimism and helplessness that have pervaded the psyche of most of us! These are the new ‘exodus’, the new Resurrections! And, it is to these struggles – small and big – that we turn in our search for the answer to the question: ‘What is our response?’

- What is our understanding of and our stand vis-a-vis these struggles, near and distant?
- How far are we part of these struggles, individually and institutionally?
- What concrete day-to-day shapes do our solidarity and support to these struggles take?..

Bhopals and Narmadas are no more distant realities! More and more, at our own doorsteps – in our slums and villages, in our parishes and institutions, increasing number of victims of the new development process face us daily. It is important that we identify these victims of development in our own localities and join them in their efforts to re-design their lives against the might of development forces.

Battle for the mind: An alternate world-view:

Most of the above struggles follow a by-now familiar pattern. They begin as a fight against a particular dam, a particular mega-project, a particular Multinational Company, a particular defence installation.... Soon enough, as the struggle continues, they discover a whole range of forces – local national and international – lined up against them, in spheres ranging from politics to technology. Ultimately they are up against a whole world-view, a vision about world, nature and people! A world-view and a vision, backed up by economic and political system with enormous power and beyond the scope of any control or accountability mechanisms.

Deep down, it is the arrogant ethno-centrism that considers adivasis, dalits and women as 'lesser children of God', and as disposable commodities of a nuisance value in the march towards progress. It is the same divine arrogance with which the white man wiped out 90% of the American indigenous population. It is same as the philosophy of Sanjay Gandhi, 'Remove poverty; if you cannot, Remove the poor'!... It's also a world-view for which nature is purely a commodity for profits and not a co-partner with women and men in the creation of a new world!.....

Communalism & 'Development' Two sides of the same coin:

It is striking that the major evils of India today – communalism and market-led globalization are finding converging points for exploitation together. Indian communalism which uses the smoke-screen of religion is basically to perpetuate centuries old caste, class and gender oppressions. It is an authoritarian outlook on life that has no respect for plurality of cultures and diversity of histories. It is here precisely where communalism finds common cause with the new 'development'. The beneficiaries of both the process are the same; the victims of both are same too – adivasis, dalits & women!

No wonder that any struggle today against either communalism or 'development finds the other counter-part getting into the game and further vitiating the process. The chief enemies, ultimately, of RSS-type of communalism are not so much Christians or muslims as such, but rather the laboring and suffering among them. No wonder that side by side with Hindu communalism.

A time for simultaneous battles:

Because of the above complex factors, any struggle against development is a series of simultaneous battles. And often, the hardest battle is in the mental framework of individuals, organizations and institutions. Hence for most of these movements, the simultaneous creation of a 'counter-culture', an alternative view of relationship and authority, a democratic and participation styles of administration ... these too become essential for the sustaining of the struggle process!

Within the Church too, a forum like CPI which dares to respond to the human rights challenges of 'development', will have many simultaneous battles to take into consideration.

Church & Human Rights:

The churches do have excellent and radical statements and social doctrines on development and Human Rights.

To cite just two powerful statements,

“Together with the entire Church, priests are OBLIGED, to the utmost of their ability, to select a definite pattern of action, when it’s a question of defence of fundamental rights, the promotion of the full development of persons and the pursuit of the cause of peace and justice”.

-Bishops’ Synod

“We resolve to have the courage to speak out for the rights of the disadvantaged and powerless, against all forms of injustice, no matter from what source such abuse may come. We will not tie our hands by compromising entanglements with the rich and the powerful in our respective countries”.

-Asian Bishops’ Conference

Yet the record of the Churches on matters of human rights has been very ambiguous, to say the least.

“The Church’s attitude towards human rights during the last two centuries too frequently has been characterized by hesitations, objections, reservations, and on occasion, even vehement reaction on the Catholic side to any declaration of human rights.....”

-Papal Commission on Justice & Peace

The ethnocentric genocide that virtually wiped out the entire American indigenous people, after all, had a divine sanction by way of Christian doctrine and theology.

The dilemma of the Indian Churches, especially in the areas of the human rights is well-known! The church still being predominantly hierarchical and top-down, we are more at home with concepts of ‘charity’ & ‘good works’ rather than with the concept ‘rights’. It has been relatively easy for us to over-extend our generosity to do many ‘good works’, in education, health and social work. But to transform our institution and parishes to suit the demands of human rights violations has not been so

successful. As long as the Church leadership and power centres are controlled by high-caste, male, non-advansi sections of Christians, many 'good works' may continue, but long-lasting and relevant responses to the demands of victims of development will be very difficult. Basic communities which provide space for 'rights', rather than more 'good works' are indeed a serious need of the Church today. After an initial enthusiasm, most basic Christian communities have collapsed. We need to ask the question 'why?'.

'No' To 'Development' – Outside & Inside:

It is essential that CPCI, based on a serious socio – cultural analysis of 'development', says a non-equivocal 'No' to it: And to stand and struggle side by side with the victims of development. It is also essential that it urges and demands that the church leadership takes a similar considered stand.

But it's also essential that we dare to say 'No' primarily to the various expressions of 'development' within our churches – in our individual as well as institutional spheres.

Christian Peoples Control of Institutions:

A Response for which the time has come

The Indian Church has always taken pride in the great services it has provided by way of education, health and social service, But today our schools and colleges, hospitals, foreign funded big project and even church administrative structures have reached a stage where they need to be evaluated by the same yardsticks that the struggles above are applying to big dams and mega-projects. There is a real danger today that in the name of efficiency and excellence ('development') our institutions might keep out our own most needy (dalits & advasis) from spheres of benefits. Often these institutions do not provide any space for accountability by the masses. The time indeed has come that a forum like CPCI should seriously discuss the idea of our institutions' concrete accountability to the Christian masses and of their control by the latter.

A New 'Secular Spirituality' of struggles: Response to Communalism & Religious Revivalism

While the struggle between communalism & Globalisation on one side and their victims on the other continues, there is a strong trend

also towards the revivalism and spiritualism of particular types in all religions, Christianity included—shrines, spiritual melas, charismatic conversations... on the increase. Sure sign of vacuum that exists in the spiritual / prayer / liturgical life of the church. In the absence of genuine spiritualities that help the masses to have the stamina for their life-struggles, escapist and warped (usually highly commercialized) expressions are bound to occur!

Fighting for human rights demands a whole new theology and spirituality to provide the mental and emotional stamina to sustain struggles. Our churches have a culture theology and spirituality of 'good works' & 'acceptance', but no culture, theology or spirituality of 'Rights'.

It's here that the roles of forums like CPCI become crucial. Diocesan priests precisely because of their proximity to the people in parishes, in life, liturgy and celebrations, have got the greater scope and responsibility of helping evolve new spiritualities of struggles, of rights.

Obviously in a country like a India, it has to be a secular spirituality both in the sense that (1) it has to provide the mental, emotional, life-stamina to people needed to sustain their secular struggles and (2) it has to be both out of our common involvement in strugglers with numbers of all religious and groups, in a collaborative not a sectarian way.

Minority Rights Redefined:

Added Response to Human Rights

Minority rights have come onto the main stage today. In the emerging scene of authoritarian communalism, demand and struggles for the rights of minorities of all types (not only religious, but also linguistic, racial!.....) is indeed needed. And legitimate struggles for minority rights need no way be contradictory to genuine human rights.

But a minority phobia and a narrow understanding and focus to minority rights by the churches have often come in the way of broadening its sphere of struggle for minority right to broader human rights. Recent calls by the churches to defend minority rights have been oftener for defending the rights of Christian institutions (educational, health and foreign funded social projects) rather than of the vast majority of Christians. We see more and more efforts to mobilize Christian masses to defend the rights of Institutions; and less of mobilizing Christian in-

stitutions to defend the rights of oppressed Christian masses. For example, if the churches, with all their power, could invest in the struggle of dalit Christians, as much determination and political will as it shows in defending its institutional rights, the struggle of dalit Christians would take a qualitative turn.

A correct people-oriented understanding and defence of minority rights is essential in our efforts to respond to the victims of ‘development’.

Towards a Church of Adivasis, Dalits & Women:

Saying ‘YES’ to the victims of development depends finally in our sharpening our ideas of ‘peoples’ church’ into a church of adivasis, dalits and woman. A church where the day-to-day concerns of the decision-making and exercise of power spheres....only such a church can truly and in a sustained manner stand with the victims of development and continue to struggle ! That remains our dream, That becomes also the immediate challenge of forums like CPCI.

13. Democracy at Work: The Story of the National Legislation on SCP

In January 2013, the ruling Congress party declared, “The Indian National Congress is concerned about the insufficient allocations and utilization under the Tribal Sub Plan and Scheduled Caste Special Component Plan (SCP) in Central and State budgets. The Party calls upon the Government to consider bringing a National Legislation to assure allocation of sufficient resources to these plans, as has recently been done by the Congress Government in Andhra Pradesh” (Refer to the Jaipur Declaration, released after the Chintan Shivir of the party, 2013).

Given the electoral benefits of such legislation, it is expected that an Act would be passed in the Parliament well before the 2014 General Elections. The Union Ministry of Social Justice and Empowerment has already posted, on its website, a ‘Draft Scheduled Castes Sub Plan Bill 2013’ for public debate. Many political parties have expressed their agreement on such an Act. And a National Coalition of civil society organizations on SCSP/TSP Legislation has been formed and an alternate Draft for the Act has been released. Latest, the Congress government of Karnataka too has expressed its resolve to bring a State Legislation on SCP!

What are the political factors that have led to this turn of events?

How is it that the Special Component Plan for dalits and Tribal Sub Plan, which were formulated, way back during the 5th and 6th Five Year Plans in the 1970s, and have been mostly ignored, resisted and sabotaged by most of the central ministries and state governments are suddenly acquiring a Legislative status, thus turning the policy frameworks into legal entitlements? What have been the political compulsions that have led to such a progress? And how have dalit and civil society organizations been able to use the political spaces within the Indian democratic system effectively towards this goal? What would this legal entitlement concretely mean for the actual socioeconomic empowerment of dalits in India? What lessons can the general civil society budget advocacy movement learn from this experience?...

The Promise and the Betrayal

Based on the limited experience of the Tribal Sub Plan (initiated during the 5th Five Year Plan) and on the conviction that 3 decades of general planning and the 'Area Development Plans' had not resulted in substantial benefits to Dalits, Government of India launched, in 1979, the Special Component Plan for Dalits (SCP).

Based on clear philosophical principles of 'Proportionality', 'Universality', 'Autodecision making', 'Convergence' etc., SCP was visualised as a 'game changer' and a 'paradigm shift' in the approach to planning and budgeting for Dalits. And it was mandated for all the ministries / departments of both the Central and State Governments. Politically, SCP was made possible by the push of the then Congress Government, led by Indira Gandhi, as well as by the pro-active efforts of progressive bureaucrats like P.S.Krishnan, who was then the Joint Secretary in the Ministry of Home Affairs

But, over the decades, the potentially revolutionary policy framework became the victim of lack of political will, bureaucratic apathy-cum-resistance and the lack of effective advocacy by civil society and dalit movements and organisations. The Plan remained just a plan, hardly implemented both at the Centre and States levels.

Civil Society Advocacy

It was only in the mid-1990 that the advocacy around SCP gained, at the Centre and in many States, both visibility and political momentum. Starting from the work of Social Watch–Tamilnadu and later other State groups such as the Centre for Dalit Studies (Andhra), the advocacy has been picked up at the national level too. National organizations such as the National Campaign for Dalit Human Rights (NCDHR) and the National Dalit Forum (NDF) have done in-depth researches around the SCP and have launched effective advocacy efforts. Selected members of Parliament and State legislatures as well as committed bureaucrats have also joined in the struggles to get SCP implemented according to its original intent. In later stages, CPM's front organizations, in some States, taking up the advocacy on SCP has added a distinct political tone to the struggles.

It was because of the relative success of these advocacy efforts that, in 2011, the National Advisory Council of the Congress Party strongly

recommended to the Union Government that “A new system must be devised for the 12th Five Year Plan, which can overcome the difficulties experienced in the past and ensure that the Sub-Plans are implemented in letter and spirit” (Rf NAC Recommendations on Reforming SCSP/ TSP, 2011).

Given this momentum, certain States did make substantial progress in the proper implementation of SCP. For example, in 2010, the Tamilnadu Government, for the first time in the country, allocated SCP funds population proportionately and in a separate account, signifying a huge jump in allocations under SCP. In 2011, Bihar State Government followed suit.

Search for Legal Remedies

But, in spite of these improvements in some States, the overall situation in the country with regard to implementation of SCP has remained dismal. As recently as in April 2013, Dr. Narendra Jadav, member, National Planning Commission, acknowledged publicly that not even 50% of the SCP funds in the country are spent and that diversion of SCP funds remains a major problem.

Further, even when the full amount is allocated, the quality of schemes that go to make up SCP remains very weak. In 2010, when the Tamilnadu Government allocated the full amount under SCP, civil society organizations, while praising the state for the quantitative achievement, lamented that major part of the money was spent on doles and freebie schemes and that a miniscular amount was spent on higher education and zero allocation for any entrepreneurial or development oriented schemes for dalits! Again, recently dalit women have raised a serious accusation that SCP has remained largely gender-blind, just as Gender Budgeting in this country has ever remained caste-blind!

It is in such a context of frustrating experiences, one of the efforts by civil society has been to seek legal remedies for the implementation of SCP. In 2007, a group, including NCDHR and Social Watch-Tamilnadu filed a PIL in the Delhi Court, demanding that the Delhi State Government be ordered to properly implement SCP in the state. The Court initially responded that SCP is a matter of fiscal policy in which courts cannot interfere, but later suggested that the Supreme Court be approached.

Since then, the struggle towards a Legislation on SCP, which would give a statutory binding on the Centre and States to adhere to the original spirit of SCP in its implementation has gained momentum.

The momentum created by various dalit and civil society organizations led to the Planning Commission's Sub-Group on Perspective Planning on Empowerment of SCs during 12th Five Year Plan, headed by Mr. P.S.Krishnan recommended the enacting of a "Legislation for Special Component Plans for SCs and Scheduled Caste Development Authorities" as well as "an Amendment to the Constitution by inserting in the concurrent List of the Seventh Schedule 'Protection, Welfare, Development and Empowerment of SCs'". The Group also proposed a draft "Special Component Plan for Scheduled Castes and Scheduled Castes Development Authorities Bill, 2011"

The National Advisory Council, though, in May 2012, was not so forthright regarding the Legislation. In its Draft Recommendations, it said, "... While a central legislation may prima facie be desirable, for the present, what is required is a fresh set of guidelines and effective implementation mechanism, backed up by consistent monitoring and evaluation of outcomes."

Andhra Legislation on SCP

It is in this context cited above the Andhra Pradesh Congress Government leading the State Legislature to pass unanimously, on 2 December 2012, the "SC/ST Sub-Plan Bill" has proved to be a game changer. It was obviously due to the sustained and prolonged advocacy done by many dalit and civil society organizations, led by the Centre for Dalit Studies (CDS), Hyderabad. CDS and, in later stages, the Joint Action Committee for SC and ST Sub Plan funds, which effectively brought together all political parties, retired bureaucrats, civil society organizations and the media, truly played stellar roles in pushing the political class towards the Legislation. And the Congress Government, struggling for survival, buffeted by the Telengana agitation and the revolt by the Jagan faction, found a timely life-boat in the name of the Legislation on SCP, with its huge electoral dividends!

And a similar process of pro-active advocacy by civil society organizations coupled with political expediency has led to the new Congress Government in Karnataka too to declare its readiness to pass a similar

legislation on SCP. And the momentum towards a national legislation is building up.

Legal Entitlements Vs Socio-Economic Empowerment

A National Legislation on SCP is surely a welcome step and needs to be pursued vigorously. On the contrary, given the fact that, in India, even the most progressive Acts collapse at the altar of implementation, a critical approach to such legislations is also needed. Already the Andhra Act as well as the draft Bill floated by the Union Government have been severely criticized as watered down versions that fail very basic commitments of the original SCP formulations. Again while the overall framework of the Indian public policy remains predominantly neoliberal and anti-social equity, such legislations may prove, in the long run more symbolic victories, rather than effective mechanisms that truly lead to holistic socio-economic empowerment of dalit communities. Again, as mentioned before, undue concentration on mere allocation of funds without ensuring qualitative change in the schemes and projects that constitute these funds can also prove counter-productive.

Therein lies the further challenge for dalit movements and social equity-focused civil society budget advocacy groups! The National Legislation can at best be looked as a potentially significant tool for the empowerment of dalit masses, but further success would depend on how dalits are able to grab the ever-diminishing democratic spaces in the public policy and budgetary spheres of India!

*Source: Budget Track, July 2013,
Centre for Budget and Governance Accountability*

14. DEMOCRACY IN SOUTH ASIA – CHALLENGES

DEMOCRATIC PROMISE, A DISTANT DREAM

In 2012 South Asia, democracy is under siege! For the more than 1.5 billion population of the region, the democratic dividend that emerged as a huge post-colonial promise in mid-twentieth century still remains an unfulfilled dream!

True Democracy is the best bet for the week; and hence, over the decades, grassroots democratic aspirations and demands have grown all over the region.

India and Bangladesh with their ‘Parliamentary Democracies’, Sri Lanka, Nepal and Maldives with their ‘Democratic Republics’ and even Pakistan with its ‘Islamic Republic’ and Bhutan with its ‘Constitutional Monarchy’ have all, since their independence, attempted varied forms of democratic governance, to cope with the rising expectations of their citizens. And Afghanistan, the latest addition to SAARC (South Asian Association for Regional Cooperation), caught between western imperial games and Taliban terrorism, is struggling for survival as a democracy and as a nation.

The SAARC Charter of Democracy solemnly declares, “Convinced that undemocratic and unrepresentative governments weaken national institutions, undermine the Constitution and the rule of law and threaten social cohesion and stability in the long-run, we hereby commit to strengthen democratic institutions and to reinforce democratic practices.”

Yet, the democratic aspirations of the majority of the citizens in the region still seem a distant horizon, continually receding! Most of the Democratic Institutions (Judiciary, executives, Legislatures...) that were brought in soon after independence, but mostly visualized still in the colonial mould, have all been collapsing, due to high levels of corruption and low levels of public morality and accountability, transparency and participation.

POLITICAL DEMOCRACY MINUS SOCIO-ECONOMIC DEMOCRACY

Speaking in the context of India being declared a Democratic Republic, Dr. Ambedkar, the great Indian Visionary and architect of the country's Constitution, had warned, "On the 26th January 1950, we are going to enter into a life of contradictions. In politics we will have equality and in social and economic life we will have inequality." Ambedkar was deeply convinced that mere political democracy, un-accompanied by socio-economic democracy, would prove to be of no use for the majority of citizens; and he defined socio-economic democracy as a system, where-in every individual, however weak, has the space and capacity to determine his / her life and livelihood. Today as South Asia looks forward to the 21st century, Ambedkar's prophesy has more than come true, not only with regard India but to the whole of South Asia.

South Asia has always been home to the greatest number of poor and the destitutes in the world, in some situations even worse than in Sub-Saharan African countries. A region that houses 23% of the total world population contributes less than 3% to the global GDP and houses 400 million of the world's poor. The UNDP Human Development Reports have consistently placed most of the countries of South Asia very near the bottom in terms of human development measuring educational, health and quality of life standards.

And, in recent decades, as most of the South Asian countries have taken up into neo-liberal, market-driven economic policies, acute inequalities have grown in the region in terms of class, caste, race, gender and minorities.

- All over the region, indigenous people have continued to suffer multiple displacements, due to indiscriminate destruction of land, forests and mountains for mega mining and development projects. In the process, serious degradation of natural resources, water, land and the environment have made the sustainability of the process of development a big question mark. Such displacements have also led to massive movements of migrants within the countries and across the region as well as out of the region, in search of jobs in the middle East and in South east Asia, often under very human conditions and with no guarantee of basic human rights.

- As the 2011 Human Development Report notes, “Women in South Asia lag behind men in each dimension of the Gender Inequality Index (GII), most notably in education, national parliamentary representation and labour force participation.” Over the years, the losses due to gender inequality in the world are abysmal in South Asia, next only to Sub-Saharan Africa.
- Caste still remains a major discriminatory factor in public life and policies as well as within civil society, especially in India, Bangladesh, Nepal, Pakistan and Sri Lanka. Dalits, lagging behind in terms of all human development indicators, have continued to suffer inhuman violations of their dignity, rights and livelihoods.

In recent times, fundamentalism of all types – religious, racial and regional – have become major challenges in these countries, causing acute violations of the rights of minorities in the area. The Tamils and the Muslims in Sri Lanka, the Hindus and Christians in Pakistan and Bangladesh, and sections of Muslims and Christians (especially dalits and tribals) in India have all been subjected to state-cum-majority terrorism with impunity, with no safeguards of real minority rights. And in countries like Bangladesh and Maldives, greater spread of fundamentalist perspectives among majority communities is driving democracy into great peril.

Unable to meet the legitimate socio-economic demands of their citizens, the States in the region have tended to become more and more repressive, often using the smoke-screen of ‘fight against terrorism’. State terrorism of varied types, backed by mass import of destructive armaments, have tended to suppress the very basic human rights of especially the poor, the dalits and indigenous people in the area, mainly the women and children among them. No wonder, that in 2012, the region has become the biggest importer of arms in the whole world!

The long-standing demand for a Regional Human Rights Mechanism, in conformity with the principles of universally accepted human rights standards to protect and promote human rights and social justice of the people in the region still remains unfulfilled. SAARC, the official states-level body, hampered by the unevenness of its member states and geo-political ambitions and powers, has remained mostly a talking shop.

GRASSROOTS CIVIL SOCIETY SPRINGS, SIGNS OF HOPE

In the midst of near-insurmountable challenges, the emergence, all over the region, of a wide variety of civil society initiatives such as people's movements and struggles, mobilizing women, indigenous people and minorities in terms of basic needs and human rights provides signs of hope. Strengthening of local governments, even if ridden with political manipulations, has begun to provide space for women and the poor towards sharing of power and governance in the region.

And across the region, forums such as the "People's SAARC", 'South Asian Network for Social and Agricultural Development' (SAN-SAD), 'South Asian Network for Dalit Human Rights' and so on, ensuring people-to-people contacts and interactions beyond official state forums, have, recently, been involved in articulating an alternate vision for the region based on human rights and the demands of the most marginalized sections in the region.

CHALLENGES AHEAD

The post- GC South Asia Jesuit Consultation 2010 on "Towards New Frontiers together" identified Displacement/Migration, Fundamentalism and Environmental Concerns as major thrust areas for Jesuits in the region. These are truly great arenas for involvement of Jesuits in the region, individually and collectively.

While it is important to delineate themes of involvement, it is equally important for the Jesuits of the region to identify also the various levels of involvement and major spheres of influence. Public Policy Advocacy for concrete policy changes, focused social research that can expose the hidden contradictions and injustice of the system, accompaniment of the poor in their times of hopelessness... These are all areas and spheres, that Jesuits in South Asia are called to provide intellectual leadership, institutional support and inspiration.

TOWARDS A NEW WAY OF BEING A MINORITY

In situation like South Asia, where Christians constitute a miniscular minority, the tendency of the church and religious congregations has been more in safeguarding their institutional (schools and colleges, hospitals...) interest, rather than being a catalytic force in the process of social transformation. In this context, it is important for the Jesuits

in the region to show that there is an alternate way of being a minority – by immersing themselves in the struggles for the rights of minorities – irrespective of religion, race or caste and especially of the most disadvantaged among them – the indigenous people, the dalits and racial and linguistic minorities.

Being a minority, it is also important for the church and the Jesuits in the region to merge with alternate secular process for socio-cultural transformation – by playing varied roles of intellectual leadership, animation and institutional supports. It is important, mainly for the Jesuits, to play key roles in the regional Peoples' Advocacy forums that bring together multiple levels of involvement – grassroots mobilization, social research and peoples' lobbies. The recent initiative of South Asian Peoples' Initiative (SAPI) that was born in the context of the world social forum is indeed an initiative in the right direction, but it needs to shed its tendency to be restricted to 'Jesuit involvement circles' but play catalytic roles in wider secular advocacy forums, such as the Peoples' SAARC and South Asian Network for Social and Agricultural Development (SANSAD).

TOWARDS A SECULAR DEMOCRATIC RELIGION

As the contradictions of unequal economic development sharpen, the ruling elite find in religion a easy tool for manipulation and distraction; and god-men, to exploit the naivety and simple faith of the masses, are plenty in the region as elsewhere!

Jesuits, as members of a respected religious congregation, have the new Challenge of transforming religion and all religions as instruments of healing and empowering of the powerless – not in a communal manner, but truly in a liberative style. Following the tradition of the great Emperor Ashoka, Hindu-turned Buddhist, who already in the 4th century BC, evolved an Edict on Governance, based on religious values of tolerance, mutual respect and non-violence; the Moghul Emperor Akbar, who dialogued with all (including Jesuits!) to evolve 'Din-Ilahi' (God's religion), synthesizing all religions at their best; the Sufi mystic poets like Kabir who celebrated the God of the poor... Jesuits in South Asia are truly challenged to re-discover the core of their 'religious' identity and to join the effort to turn religion as a powerful tool for democracy and justice!

TOWARDS BECOMING CHAMPIONS OF HUMAN RIGHTS OF ALL

In a situation of increased violation of basic human rights and lives of the socio-economically marginalized sections in the region, the Jesuits need to be seriously involved in the lobbying for a Regional Mechanism for human rights such as a South Asian Human Rights Commission, making all the Governments of the region accountable. Our researchers and social research institutions must synergies their energies and resources on such focused initiatives.

Finally, Democracy is no mere casting of votes; but rather is the open ground and horizon, where the most powerless gain the capacity and space to rediscover themselves as fully human, fully divine! And, in the words of GC 35, Jesuits in South Asia are truly called to transform themselves into 'A Fire that kindles other fires', by re-dedicating themselves to the service of Democracy – Political, Social and Economic – in the region, so that every child, woman and man in the region can truly experience God's own justice and peace!

15. AICUF Articles

A. Basic Thrust and Orientations in the Aicuf Constitution 1989

The initial inspiration to work towards a new constitution came from the desire of students, as expressed in successive Central Committee meetings in the past few years. The demand was based on two main reasons: (1) Growing irrelevance of the old S.S.U. Constitution, unable to reflect the radically changed realities of AICUF in the 70's & 80's (2) Lack of clarity regarding various structures, role and functions in the movement, placing obstacles in our effort to creating adopt our commitments and concerns., in the day to day life of AICUFers at the unit, regional and national levels.

Hence the new constitution! The Annexure to the constitution brings out clearly the perspectives that govern and underline the new draft, highlighting specially the aspects of (1) AICUF as Mass Movement of students and (2) the federal structure. The present paper attempts to clarify the main concepts and thrusts of the draft.

Rootedness and Flexibility:

AICUF has always understood itself as centered around three dimensions:

1. AICUF as a Christian movement
2. AICUF as a University student's movement
3. AICUF as a movement for a new and just society

While the basic dimensions have remained always, the understanding of each of these dimensions has grown and even changed over the past 65 years of AICUF. Realities of society, the church and the university have steadily changed, so have theories regarding society, ideological perspectives as well as theology and church teaching and practices. The church, the university, the society of 1989 is vastly different from the church, the university, the society of 1955, much more of 1924.

The present Constitution, on the one side, ties itself strongly and squarely to these 3 basic dimensions. At the same time it tries to faithfully reflect the present reality and understanding of the church, the university and the society, and consequently the changed roles of AICUF today- and, much more in the coming years and decades.

AICUF as a Christian Movement

AICUF has always been and professes to be a Christian movement. Jesus is our inspiration and will remain so, and our relationship to the church of Christ remains a permanent and binding reality.

At the same time AICUF has always taken effort to see that our X'tian identity does not make us sectarian, theology and church teaching, new forms of Christian communities at the global and local levels, the Vatican II, recent thinking and teaching of our own CBCI.... All these have helped AICUF to progressively and gradually understand that to be Christian today is to be totally open- open to the whole universe, open to realities outside church and Xtianity, open to expressions other than religious or Christian.

For AICUF, to be 'secular' is to accept realities, persons and groups outside of ourselves as legitimate on their own strength... to be constant open to new possibilities coming from outside of ourselves... to break down narrow barriers and walls of division in common search for a new and just world... to give central important to man, especially the suffering man.....

The New Constitution, while safeguarding our Christian identity, is characterized by a basic openness, which the very X'tian identity demands, openness (not half -hearted, but total) to others, other religions, other movements.....

The AICUF unit consists of all members duly enrolled by the unit executive. Only students registered with a university or admitted to an affiliated/ constituent college and equivalent institutions are eligible for admission. The unit general body plans activities and makes policy decisions for the unit consistent with the state policy documented.

- The Unit Level

LUMINARIES IN THE CONVENTION:

FR. MANUEL ALPHONSE, S.J. is a political economist. He has been the National Consultant to AICUF for many years and the Director of the Documentation Centre in AICUF House, Madras. He is a firm believer in democratic processes, student-centrality and secularization. As a person, he is deeply committed to the Indian Culture as well as to the Universal Humanization Efforts. He was the convener of the Constitution Commission (1988-89). He is at present the National Advisor of AICUF with a collegial attitude and praxis, and a deep Christian Spirituality.

AICUF AS A Universal Student Movement:

The base and primary sphere of activity of AICUF is the university campus and students its centre and focus. Hence 'Student Centrality' has always been AICUF's serious concern. AICUF has believed that students should take and should be enabled to take all the major decisions in the movement, that all the programmes and activities of AICUF should have students at their centre and focus point.

At the same time AICUF has, in its history, always faced the danger of 'Student Centrality' becoming an empty slogan, by which the mass of students can be manipulated by students, within the movement and outside. The need for continuity as well as democratic participation coupled with clear ideological perspectives should be the background from where the need for 'student centrality' has to be placed. Hence a cordial and dynamic relationship between students on one side, and full timers and advisors on the other becomes essential. The relationship in the movement cannot be bureaucratic or legalistic but flowing from common perspectives and mutual acceptance, coupled with clear understanding of division of work and difference of roles.

The constitution '89 attempts to combine a strong emphasis on 'student centrality' with elements of continuity, in tune with our radical option for the masses.

AICUF as a movement for a New and Just Society

AICUF is not simply a group of students closed in on itself, but with its eye set on the world outside – ‘students for New Society’, University to be Masses’ etc. Hence a deep and on-going concern for the poor and the marginalized is central to AICUF thinking and activities.

Over the years, concern for the masses in AICUF has grown from simple concepts of relief and development. Seventies gave AICUF the insight that our concern has to take the path of radical transformation of the whole society, the total change of unjust structures and so on... and the need for ideology and a clear left politics of the masses. The 80’s with the emergence of new movements of hither to neglected sections – like the dalits, tribals and women – and also highlighting new issues – like Ecology, people’s Science, Human’s Democratic rights – gave us a more broad-based, pluralistic concept of politics. And hence the need for AICUF constantly to re-work its ideological perspectives to changing horizons of the new politics and struggle I solidarity with the newly emerging people’s movements.

The constitution tries to combine, a clear enunciation of our ideological options with the search for a mass-based, pluralistic people’s politics. The stress on the Mass Movement character and the federal structure flow from these concerns.

AICUF as a Mass Movement

AICUF cannot remain purely a small number of isolated groups in certain pockets doing good work. It has to become part of the emerging movements in society, in the university and in the church. By its very nature as mass movement, AICUF is characterized by an openness of membership and openness to forces outside. Solidarity with other mass movements thus becomes a way of life. A Mass Movement is also open at the level of activities taking up issues that concern large sections of people and which are inspired by deep values of democracy, participation, solidarity and respect for rights.

The re-discovery, in this constitution of mass techniques like mass campaigns, congresses and rallies, is the reflection of this concern for AICUF to be re-born as a Mass Movement.

Federal Structure

The constitution gives primacy to the states and the various structures are linked by the federal principle. It should not be mechanically made into a jargonized version of state autonomy. The federal structure is one that gives primacy to the local experiences of AICUFers at the unit, regional and state levels that should be summed up at the National level providing the basis for national activities and structures.

AICUF has always called itself a federation but, it is in this constitution that the federal nature is clearly put down in details. Both the growing diversity in the country and the trends, in the recent past, towards centralization and Democratization at the centre makes the federal principle essential and imperative

Hence ‘state autonomy’, the key concept in this Constitution, is far from a license for the states to do what they like, but to involve in the serious task of re-discovering the Christian student and political dimensions of AICUF in concrete local situations and struggles.

Conclusion:

The Constitution, as all texts, has an over-all logic and totality. Individual Articles, looked at by themselves, will give only partial understanding. Hence the need constantly to link individual articles with other articles and basic thrusts, the main text with the annexure and so on.

At a time when AICUF is hopefully looking towards a future of new energy and vitality, we need a base that is equally rooted and open, equally national and local. The constitution has tried to achieve this. The amendments that have come from the units and regions have been great help in filling up gaps and correcting unnoticed inconsistencies. Now the revised draft is in your hands for study, approval and ratification, as we march towards a new church, a new university, and a new society – a new AICUF!

B. National Adviser's Report

(1990 – 1991)

We have completed? Years since the new Constitution and the re-structuring process. There are many positive trends both at the state and national levels – effective revitalizing, great involvement and more programmes. Newer contacts have been established and there is greater confidence. On the other hand some of our long term and deeper problems remain. And new challenges have arisen. The Andhra problem has been a set back and has made us more aware of the potential dangers for a group like Aicuf.

We need to evaluate ourselves in terms of (1) the goals we have set for ourselves and (2) the continually and rapidly changing realities of the students, the church and Indian society.

Displacement of and discrimination against the weaker sections of our people (unorganized workers, minorities, children, women, dalits, tribals...) for example., serious and repeated caste atrocities in Gujarat, Andhra, Tamil Nadu, Bihar and elsewhere... Displacement of tribals and destruction of indigenous cultures in the name of progress in central and North-Eastern India... cruel misuse of children and women and nature for profit and pleasure...

The new economic policies of the government and growing communalism seem to threaten even more the already low life-standards of the poor.

All known forms of thought, ideology and organization collapse are being threatened. On the other hand, the intellectual vacuum that exists blocks meaningful and sustained alternatives of thought and action.

The church, heavily tied down by its minority phobia and institutional mentality, is unable to respond to life-situations. Divided by castes, rites and economic privileges, the church remains incapable of providing a human and secular alternative to the emerging trends of communalism and fundamentalism.

The students' world is more than ever domesticated into the world of business and commerce; getting clearly alienated from the culture

and lives of their own people... First generation students from tribal, dalit and women communities getting culturally de-rooted and lost... Campuses ripped apart by violence, drugs and apathy and individual careerism...

Forces for change are taking new shapes and forms most of the traditional forums, organizations etc... getting divided and unable to sustain their struggles effectively and over the long run... A general sense of apathy and helplessness leading to cynicism and isolation...

It's within such a complex reality that Aicuf needs to struggle and succeed. In the following paper I touch on only some of our national initiatives and concerns (not stressed by national team and others).

THRUST AREAS:

Certain initiatives have been taken up at the national level to motivate and help the states to move effectively in the thrust areas of dalits, and women. The Dalit National Camp in Andhra in 1990 summer and the special Rally issue on Ambedkar have been the 2 main initiatives. Problems in Andhra has been a serious set-back on the dalit front. Regular get-together of states actively involved in dalit issues is a serious need for greater strength and solidarity. We have to also strengthen our work among dalits and dalit students by linking it with other oppressed sections and minorities. Dalit student leadership equipped with skills and commitment needs greater attention.

The get-together of the 4 tribal states, the national Tribal exposure camp, the first issue of 'AICUF TARANG' greater participation of tribal boys and girls in national programmes... these are signs of hope on the tribal front. On the other hand, the Aicuf tribal belt faces serious problems in effective organization, lack of capable advisors at various levels, lack of leadership and communication skills and training suited to the tribal culture and life... Serious reflection together with in-depth work is required.

The First National Women's meet was a fruitful venture and has made us more aware of the women's reality. But the state-level participation at the meet was very uneven. It needs to be pursued at the national and especially at the levels of various states.

EXTENSION:

Extensions of Aicuf to new areas (or reviving it in old areas) has remained pre-dominantly the concern of the centre and especially the National Advisor. Still, over the last year, the contribution of some states in the matter of extension work has been significant. (eg. West Bengal in the North East; M.P. towards Rajasthan; Gujarat towards Maharashtra...). This trend needs to be strengthened. After much effort, meaningful contacts have been established in North East, Maharashtra, Karnataka and U.P. It's sad that representatives from these regions could not be present at the National Council. We need to spend more time and energy to bring these areas into the Aicuf fold.

SUPPORTIVE SERVICES:

Publications and Documentation, under the great leadership and guidance of Prof. Packiaraj and Prof. Bernard Sami, have made much progress in the last 2 years. Rally has been streamlined, made more student oriented and attractive. The Publications of "Progress of Ideas" and "In Harmony" has been very helpful. The Documentation team too has been professionally re-organised and their publications (Student News and Dispatches...) have tried to keep pace with developments in the various states and the centre. Meanwhile all the states have been regularly bringing out local publications and newsletters. Yet the feedback from the states, though at times encouraging, needs to be strengthened.

Training still remains an area that is much neglected. We are, to a great extent, still clinging on to models and methods of training evolved in the 1970's. We need to experiment lot more, both at the local and national levels, into creative and professional and yet struggle-oriented methods of training and pedagogy. We also need to co-ordinate our training with documentation and publication.

DECENTRALISATION AND SOLIDARITY:

Making the state more important in decision-making and policies was intended to bring Aicuf the more closely linked to the local realities and struggles of students and people. And in the last 2 years, most of the states have done much work in ensuring that Aicuf gets locally rooted, both organizationally and as a movement. But we still have to go a long way in the path of placing ourselves in the context of existing

secular and democratic forces locally and nationally. The secular thrust and presence of Aicuf is essential in the context of emerging communal threat.

Decentralization is not isolation. Still concentrating on one's own state has the danger of getting away, emotionally and programme wise, from other states and the centre.

Efforts by the centre to initiate tribal states link up have made some progress. Efforts to build a similar net-work on dalit front have not been successful. Aicuf needs to build within itself many more networks of solidarity among the states, based on common issues and interests besides geography. And the last 2-years' experience of different states hosting National Camps and Seminars has been very healthy and needs to be strengthened and extended to other states too.

In the last 2 years, quite a few summer programmes have been conducted, against many odds. But, the participation from states has been very uneven. We need to seriously evaluate the real effectiveness of national summer programmes, based on concrete feedback from the states.

CAMPUS BASE:

The recent trend in many states has been to visualize Aicuf as a college students-cum-general youth work. While this has many advantages, there is the danger of losing our essential nature of a university students group. In many states, especially where there are many catholic colleges, we need to regain our base in the colleges. Our near absence among students of professional colleges is also a serious weakness. While active involvement of the movement, in local and national issues, has to be increased and strengthened, the intellectual role of the movement (openness to new forms of thought and ideology, debates on major trends in the country and the church, creation of new concepts, counter-educational models...) needs to be seriously revived and strengthened.

CRITICAL PRESENCE IN THE CHURCH:

Aicuf as a Christian movement needs to constantly struggle to have a legitimate presence within the Christian community, and yet play a critical/ creative role within the church. Our states, mostly either ignore

the church or at times fight headlong with the hierarchy. We have still meaningful mechanisms of dealing with the hierarchy. Aicuf needs also to identify itself among the more progressive sections among the Christians, Catholics as well as ecumenical.

At the national level, our efforts have been to work closely with the CBCI Youth commission, YCS and other church bodies (catholic and ecumenical) and still maintain our identity and autonomy.

GLOBAL SOLIDARITY:

In the last couple of years, there has been a growing demand that the relevant experiences of Aicuf be shared at the higher levels IMCS and similar bodies. And in the last one year Aicuf has played an active role in the context of crisis of identity within the international catholic student movement. Aicuf hosted the Asian Council meeting as well as the East-South dialogue. The national advisor was also part of the delegation to China to initiate contact with catholic students and youth in China.

FULL - TIMERS AND ADVISORS:

Lack of committed and capable advisors at different levels and effective full-timers has always been a problem for Aicuf. And it has increased over the recent years. Structural and personal problems of priests and nuns as advisors for a college students group like Aicuf are great. Over the last few years, our programmes for young seminarians and religious have borne some fruits, but the follow-up needs to improve. Training of advisors in skills and attitudes, especially at the state and inter-state levels is a serious need!

Our efforts to turn ex- Aicufers as advisors have been very uneven. Aicuf as a lay movement in the church, needs to give the lead in the area of lay leadership and here, it becomes important. At the national level, we hope that the jubilees of Fr. Ceyrac & Fr. Guerriviere would give us the opportunity, this year to effectively mobilize ex-Aicufers at the national level.

CONCLUSION:

Personally for me. It has been a year of great sense of fulfillment, in terms of solidarity from the state advisers, the national team and

the house team, besides, of course the students leaders and full-timers. Even though it has not been possible for the state advisers to come together, their willingness to participate in and take responsibility for national programmes and their support in times of crisis has been great. The National Team, this year, have been a great source of joy- in their willingness to sacrifice their time, energy, money and sometimes even family contacts. They have effectively worked as one team. And the fact that almost all of them are becoming full-timers in the coming year is surely matter for pride. Finally if any good work has been done at the national level and national centre, all credit goes to the fantastic team of Prof. Packiaraj, Prof. Bernard D'sami and Fr. Kamal, with their team members. Their encouragement, participation and generosity are what have kept me going! All thanks to them.

As we move together towards the next year, the path is getting clearer- the challenges and opportunities! Our hope, as ever, is in the freshness and leadership of our students, the commitments of our full-timers and the generosity of our advisors!

Thank you!

C. National Adviser's Report-1991-92

Aicuf National Council 1992-1993

Last one year of Aicuf

has given greater insights about the changing nature of students and student's work, Aicuf's historical role, its Christian identity, relationship to church bodies...

has raised serious questions about the nature and effectiveness of Aicuf as a student group...

has opened out new areas of challenge and hope.

I will try to highlight only some of the major trends and experience at the national level...

Centre – States:

True to the spirit of the new Aicuf and the Consitution, Aicuf is getting more and more based in local / state realities and linked to local state realities and linked to local processes and groups. Hence the variety of Aicuf life and activities programmes, policies, relationship to Church and secular movements, organization, funding... - is striking and growing. It is a positive trend, that needs to be strengthened.

Decentralization often leads to the loss of sense of one movement and inter-state solidarity. Several efforts have been taken to safeguard "national perspectives".

One attempt in the past years has been to strengthen organizational unity by creating solidarity networks based on issues and target groups. The response and result have been uneven on this score.

a) Inter-tribal States net-work:

Way back in October 1990, the four tribal states of M.P. Bihar, Orissa and West Bengal came together at Jharsaguda and expressed the need to work together. The 2 environment exposure camps (1990-1992) by M.P the tribal exposure camp (1991) by West Bengal, the 2 get together (1990 in Orissa 1992 in M.P) these have been concrete results. But Ai-

cuf in the tribal belt of Central India has to go a long way in handling together the major tribal and students issues of the whole area AGSDM moving to tribal areas of Gujarat, West Bengal moving to Santhali areas, the inauguration of the Aicuf Centre at Bhopal, as a potential base for the whole tribal area-these are signs of hope.

b) Dalit States net-work

The 2 national dalit exposure camps (1990 in Andhra, 1992 in T.N) have been helpful occasions to the states of Andhra, Gujarat, Kerala and T.N, who have been dealing with dalit reality at different levels and degrees. The coming-in of large number of dalit students into Aicuf in Andhra, Gujarat, and Tamil Nadu added very many positive and challenging dimensions. The set-back in Andhra has been serious. And in areas like North Bihar & Maharastra, known for dalit atrocities and struggles, Aicuf is non-existent Co-ordinating our dalit involvement in the various states on shared perspectives is very much a need.

c) Women's Council:

The highly successful National Women's meet in 1991 has led to lot more enthusiasm at the state-levels (Women's Commission in Tamil Nadu, Women's Panel in West Bengal, Women's meet in Orissa...) the idea of an Aicuf Women's council at the national and state levels has been floated and has been over all well received. It needs to be concentrated in the coming months and year.

NATIONAL PROGRAMME

National programmes have been visualized an another powerful means towards national solidarity and sense of one movement. And in the last 3 years, the participants of almost all the national programmes (dalit, environment, journalism, street theatre, D.G, women's meets) have been fairly positive in their feedback. But the participation from the various states has been very uneven. Sure, there are lots of problems by ways of college/ holiday schedules, finance and so on.

Still we need to struggle together to discover effective ways by which state student, leaders will be able to gain by national experiences and take them back to other students in their states.

NATIONAL CENTRE:

The idea of the Aicuf national centre at Madras becoming an ideological and cultural resource centre, at the service of the emerging forces from below, has been taking concrete shape over the last years. This has been possible mainly due to the creative and sustained work done by the departments of publication and documentation, led respectively by Prof. Packiaraj and Prof Bernard D ‘Sami. The Special issues of Rally (Women, Ambedkar, Communalism...) and Students News have evoked very positive responses from many – in their efforts towards students and movements - orientedness.

The process of a two-way interaction with the states and the national departments needs to take stronger and new shapes.

Relationship with Church & Church Bodies:

The basic approach of AICUF has been the building up of a national Christian college students movement, autonomous, yet working in close and critical collaboration with church and church bodies – cutting across dimensions of rites, congregations and commissions. But there has been a growing trend in the Indians church – locally and nationally – towards a neutral, all-inclusive youth organization, subsuming or sidelining existing movements. Hence there have been frequent clashes with church bodies like youth commissions in different states and at the national level.

The need to organizationally strengthen Aicuf in many of our existing states, as well as in new states is great. We need to keep dialoguing with church bodies. At the same time, Aicuf needs also to become focal point of progressive forces and organizations within the church as well as outside.

“REVIVE The AICUF Memory”:

Ex-Aicufers have always played meaningful roles at different levels in the movement, yet there is lot more scope to tap the energies of the ex-Aicufers as a group to the benefit of present students and the movement. Hence, the celebration of the services to Aicuf of Fr. Ceyrac (former Aicuf National Adviser) and Fr. Guerivere (former D.C. director), has been visualized as an occasion for ex-Aicufers to come together and interact with present students. Responses from Aicuf and ex-Aicufers

has been very enthusiastic from various parts of India. Lots of work remains to be done in our efforts to turn ex-Aicufers as an effective supportive net-work for Aicuf...

In today's changing reality, globally and locally, the need for critical and autonomous students' movements and organizations is greater than ever. Students' specific contribution to the emerging ideological and cultural realities and issues of education and development.... effective space for students coming from marginalized sections of dalits, tribals and women, for expression and action...College students forming a core of a vibrant youth movement...these are crucial needs to day!... Can Aicuf rise up to such demands locally and nationally? There is much to be done by way of strengthening Aicuf both from the movement perspective and organizationally! We hope, the future is ours! At the service of our people!

15. D. The Manifold Flowerings Of The Aicuf Charism Over The Generations Came Up

AICUF is no mere Students Club. It is not just a ground for picking up skills and leadership. It is rather the expression of a way of life. Even much after you have left the movement, AICUF questions your values and your options in life.

That is why every coming back to AICUF is a homecoming.

I had the privilege of living for more than 15 years at the AICUF National Centre as House Director, as Documentation Director and a National Advisor. As I look back at those years of running of controversies, of search and of empowering, what happened to me?

Many things, yes, but primarily the feeling that, compared to all that the movement gave me, I should have given much more. I suppose this is always part of a love-relationship.

In the mid 1980's, the movement called me up for a sensitive task. The students at the Central Committee Meeting had decided that the existing AICUF Constitution was no more relevant and wanted a new Constitution. A Draft Constitution Committee was appointed and I was asked to be its convener.

It was another chance to-learn the humane, political and Christian dimensions of AICUF. There was much politics, controversies and struggles, but the end of it all, we had a New AICUF Constitution. And in the process, the movement had been revitalized too.

So, later, when I was asked to take up the challenging task of the AICUF National Advisor, I could only say yes.

And we dreamed much for the new generation of students that were coming into the campuses. All our old answers training methods even "ideology" were inadequate to meet the new challenges. We really paved the road just as we travelled!

I was lucky to have a fantastic team at the national centre. The State Advisors and full timers gave more than was demanded. But it was

the freshness and creativity as well as the pain of the dalit, tribal and women students that rally kept me going was especially at moments when the going was tough. I feel so grateful having been a part of this process.

Over 15 years, you learn many things. Let me pick out a few of the strong convictions that I gained over the years.

Primarily... The students are the ones who make or mar AICUF. Of course, in an organization like AICUF, the roles of advisors and full timers are crucial, but therein lies the danger.

We, advisors, were often tempted to think that we had the answers for the students. Sometimes it was out of good will, sometimes it was out of concern, sometimes it was out of ideological clarity, and often it was out of years of experience. But, it never worked in the long run.

The AICUF History is full of dynamic experiences, whenever a small minority of students, committed and critical, took things in their hands and when a group of advisors provided that emotional and political space for these students who are agents of change.

Secondly... Every new generation of AICUF students discover its own answers.

The 1993 National Ex-Aicufers Conventions was highly illuminating for me. The Ex-Aicufers of the 1970's found the ex-Aicufers of the 1950's & 60's as "elitist", the latter found the former "too political and too Marxist"! And all of them together found the Aicufers of the 90's a difficult breed to handle; they found them "not intellectual enough"...

But as the convention went, the manifold flowerings of the AICUF charism over the generations came up. For a student organization like AICUF, nothing remains the same!

Thirdly... When the new AICUF constitution spoke of 'critical collaboration with the church hierarchy', many eyebrows were raised. But that is precisely the way AICUF has always understood as Christian inspiration and its relationship to the church hierarchy.

Whenever AICUF fails to play a prophetic role within the Church (even to the extent of being considered a nuisance!), it fails in one of its

basic missions. No antagonism with the church, but no cozy relationship either!

It is precisely because of this, what AICUF thinks today. The church thinks twenty years hence. But in the process, we cannot shirk the pain and the price to be paid!

Last, but not the least... The image of Fr. Ceyrac crying whenever he spoke of the poor of India has always fascinated me. Sensitivity to the sufferings of the poor and concrete efforts to deal with them is at the basis of the AICUF vision.

But often, we with all our radical analysis and political options tend to become cold to the actual poor men and women who, we meet on the road or who come to us asking for some small help. "To cry with the poor" has to become part of the sensitivity training of every AICUFer – students, full timers and advisors.

Well, old men like me tend to "yapp" - especially while thinking about my days at the AICUF. And I can go on and on!...

I wish everyone at the AICUF strength and courage as they move forward.

Source: "Revitalizing Reminiscences" An AICUF Publication 1999

16. Letters of Manu to Marc

A. Violence in the name of 'knowledge' (Veda's)

Questions for Manu and a first draft of our conversation (2017)

1. Marc C.

90 percent of people is working, and their work is not appreciated - the whole country is dominated by the denial of the value of physical labour, which is the reality of the majority.

Violence in terms of culture, education, music, art, theatre, - 'street theatre is not art' - Mani's folkdance is not art... - that is violence - since centuries.

What is more cruel than the physical violence? Violence on the consciousness of the majority.

Tagore: go to the field: there is the soil.

"Leave this chanting and singing and telling of beads! Whom dost thou worship in this lonely dark corner of a temple which doors all shut? Open thine eyes and see thy God is not before thee!

He is there where the tiller is tilling the hard ground and where the pathmaker is breaking stones. He is with them in sun and in shower, and his garment is covered with dust. Put off thy holy mantle and even like him come down on the dusty soil.

Deliverance? Where is this deliverance to be found? Our master himself has joyfully taken upon him the bounds of creation; he is bound with us all forever.

Come out of thy meditations and leave aside thy flowers and incense! What harm is there if thy clothes become tattered and stained? Meet him and stand by him in toil and in sweat of thy brow." ('Gitanjali' XI)

The way we understand development = knowledge of high castes: agriculture, trade is meant for lower levels. 'Age of knowledge': be careful with these terms - it is the knowledge of a small minority...

What was always a local source, but controlled by the locals - the whole year they had a cycle - sharing, use of water and handling drought - they had a whole cycle where all the communities were involved. For human beings, plants, animals... Now water is a commodity with a price. Controlled from Delhi. Coca Cola can remove the groundwater - multinationals dictate: now there is huge protest - the problem is not a question of lack of rains - drought is man-made.

2. US and India close to the South China sea: searching for oil. Supported by Vietnam and Philippines. Vietnam will give facilities to India to go to South China sea.

India feels superpower: BRICS: Brasil, India, China, Russia, South Africa/ Destroying the dollar, India goes with China. A new development bank. (against Worldbank). Chinese currency must become the new dollar. India benefits.

Not pure friendship or rivalry; = global game.

India invited the Jaish-e-Mohammed as an international terrorist organization in security council. China refuse to follow. India refuse Uygur to come. (for conference)

All these things: how inclusive is this process? Dalits, Muslims are isolated. India is worse. India does not believe in 100 percent literacy and access to healthcare. 40percent is illiterate. Majority is dalits, tribals. There is preference for higher education; not primary education.

Primary mentality: planning processes is the original denial of the value of physical labour.

That is where the struggle goes on.

Governor of Reserve Bank of India, Raghuram G.Rajan ("Fault Lines: how hidden fractures still threaten the world economy"- Collins business) predicted the global 2007 crisis. Thorn in the flesh of Modi government. In the world of the blind one man is king. That we are the fastest growing economy in the world is nothing to be proud of.

Hidden Fractures: cfr book, authored by Raghuram Rajan ('When money is the measure of all worth')

3. Middle class

Compare China and India: India likes to believe to be a superpower as China. But there are crucial differences.

China = country of bureaucrats. Gurchuran Dass and others (Pavan K. Varma) say: in crucial times Chinese bureaucrats play transformative role. Indian bureaucrats have never played a crucial role.

This narrow section of Indian society wants to exclude. The western middleclass plays an inclusive role, they change, make it possible for wider society; sharing at some level has been played by middleclass in west; but not in India. Any transformation is blocked. It is connected with hierarchy-attitude, linked to caste.

They say: middle class is consumer society, they have the market. At some level this consumer group takes up transformation. Here: a potential group (250-400 million). But they play only the role of the market and consumer society, subservient to the ruling class and excluding lower classes. People are going, but they are indifferent. 'We don't care about the 600 million people.'

They only contribute to the market. The mentality = cast mentality: God's will, destiny, etc. We are the future.

Harsh Mander= personal story, how he was brought up; the worst thing that can happen is looking away.. pretending = characteristic of our system.

But on the other hand: change has to come from this class: a section of this group must be enlightened; the more of them, the better. Then the struggle will begin. If they would be aware, things can be changed. The left also doesn't play that role. (Only recently they accept the fact of caste. Even the leftists are high caste. Only now they discover Ambedkar)

Cast-syndrom come back and again.)

Pikkety Attacks the elite. No tax at all. Landlords don't pay a pie. No wealth tax. No concept of tax in this country.

4.

Most important: How to maintain democracy; participative democracy. Participation, transparency and accountability.

Congress, BJP, try to destroy it. They deny information. We do not implement the laws. We have the best laws in the world.

Political will not work until you move to socio-economic democracy (Ambedkar): one man one vote can be a contradiction. Politically we are equal, economically we will be unequal.

Space for every man and woman to define and achieve his life and livelihood: that is basic: democracy is that!

If you are defined at birth, then you do not go anywhere<.

Nationality: French Revolution: = nationality: everyone has a stake in democracy... But we get fascism: who raises questions is anti-national. It's getting worse and worse: RSS; Modi.

The effort is to destroy counter-culture! But the counterculture is the mainstream culture. The national state reduce the space now: fight for space is going on.

Each state is enough. Vague loose United States of India is the only solution; state level= minimum powers; But it is the centre became more and more powerful. Federal system is the only way to operate. But states depend on the centre so much. Tendency of separatism is always a reality. 'India is stupid. Delhi is growing at our expenses.'

5.

Unemployment = biggest problem. Huge problem: the more progress, the more unemployment. Jobless growth. The state is everywhere. They restrict any initiative, you prevent entrepreneurs; no loans for youths who want to try ('you are a dalit')

Caste-ridden mentality = to break open. Local initiative = strangled.

Corporates, business families and bureaucrats are ruling.

Local: how do you get? Go to the mafia: growth of mafia around globalisation. (drugs, women,)

Mafia leaders are always muslims: uneducated, not to school, join the mafia - plays along with the government. (from Karachi out working here).

India has to disappear - power has not come down to the grassroot - Panchayats. But when you go down the caste takes over.

Freedom to decide about own livelihood: create space= biggest concern.

6. Peasants

Destroyed, no water. Is not profitable; sell the land to a real estate land: millions of acres turned into infrastructure...

But then: people remain stuck in the villages themselves; and then: no jobs; remains unproductive.

Huge amount of suicides with the peasants. Spreading everywhere now. Debts , debts...

Globalisation : sell and borrow; India is not self-sufficient.

Food rates: 40percent is eaten by rats. Market = buy it. They like more that rats eat the stores. Storage is a problem.

Waterproblems: "330 miljoen Indiërs bedreigd door droogte." (MO, mei 2016)

7. Communalism & communal riots

Defining politics in terms of religion: forcing the identity into a religion. Problem: majority community. against minority community. - minorities rights are 'not needed'...

How do we ensure protection of minority rights in the context of growing majority communalism. Only majorities matter.

Highly brahminic: elitist in a sense: the mental labour.. no role for the masses... It's all in the mind.

Triple dialogue:

Must also include dialogue with the poor/ with religions/ with the cultures= statement by bishops of Asia.

Real inter-religious dialogue = People from other religions come together in a third field (see for reference) cfr flood situation - that is interreligious dialogue in action. Shared concerns; common projects; inequality, injustice, communalisms; concrete involvements: out of that practice a new theology will emerge: a new platform. Leave the dogmatic.

Buddhists say: Christians and Buddhists should stay in the same monastery and develop a new spirituality.

8. Amartya Sen: The idea of justice

If you try to create a just world, you have an idea, but it will never happen. The idea has to remove one little injustice and go to another... Don't start with a grand vision; how do we move from an unjust world to a less unjust world... It is not an individual, but collective action - role of education, judiciary, and so on.. That is the approach to injustice. Go step by step. You have to create local institutions.

You need energy to move, power to move; otherwise you are too much overwhelmed...

Justice is =niti - nyaya

Nyaya : justice as ideal

Niti = fairness, concrete justice

Modi is removing all the liberal left intellectuals with RSS men. Capturing every institution -University Grants Commission, etc

Education minister= small actress : lectures to all intellectuals: Sanskrit is what matters: stupid. But destroying every institution that has been built in the last decades - "Knowledge can only come from our Veda's." ("We had already airplanes...")

Amartya Sen is eliminated by him . He had to leave the Nalanda University (Bihar) (= Buddhist university)

Opposition already in Delhi, Bihar (= national alternative for next elections + alliances)

Congress has lack of alternatives... is so weak. Modi will go for 2 terms = 12 years!!

Bibliography

J. Krishnamurti, 'This Matter of culture', Krishnamurti Foundation, India

Rabindranath Tagore, Collected poems and plays

Raghuram G.Rajan, Fault Lines, How hidden fractures still threaten the world economy', Collins business, 2010

Raghuram G.Rajan & Luigi Zingales, Saving capitalism from the capitalists, Collins business, 2003

Jeffrey Sachs, The price of civilization, vintage books, 2012

Joseph Stiglitz, Freefall, penguin Books

Joseph Stiglitz, Making Globalization Work, Penguin Books,

Harsh Mander, Looking Away, Inequality prejudice and indifference in new India, Speaking Tiger, 2015 (about indifference of middle class)

Victor Louis Anthuvan, Environmental Management, S.B.I.O.A. Educational Trust

Victor Louis Anthuvan, The Dynamics and the Impact of Globalization, a subaltern perspective, Amirtham Publications, 2006

Jean Drèze & Amartya Sen, An uncertain Glory, India and its contradictions, Penguin Books, 2013

Amartya Sen, The idea of justice, Allan Lane, Penguin Books, 2009

Pavan K;Varma, The great Indian middle class, Penguin Books

Thich Nhat Hanh, Living Buddha, living Christ, Riverhead Books, 1995, 2007

B. Email Conversation of Manu

2002

It's exactly midnight 10-11 May!.. Just came back from a meeting and, on habit, opened my email box!... And there you are, with your lovely explorations into the deep... the dark..the desolate worlds of ours!... How do I respond?...

It is not easy to retain human sensibilities and still live!... Having seen and heard about what has happened in Gujarat and still continue to be an Indian makes no sense really!... How can we go on like this?... Hundreds of lives lost...hordes of women and girls raped... crores worth of properties destroyed.... all as a laboratory for testing the effectiveness of Hindutva in other parts of India!...Constantly looking for the enemy!..If you don't have one, create one! Islam, Pakistan...

Closer at home, fascism of a different type prevailing!... dalits getting the worst of it!... the mafia, international and local, at it!...

Am I over-reacting?... Often I am forced to think so, because even the persons most intimate with me tell me, "Come on Manu, relax... things are not that bad"... Is it?... Are they scared of my health and so want to comfort me against their own good sense?... Don't know....

Ultimately I fall back on the only way out - to tell myself that we shall overcome one day!... Even against all logic, all statistics, all facts!... So many overwhelming things happening in the world, but we here have hardly time to handle our own local realities...So huge, so powerful... Where is the time for global reflections? and Yet!....

This morning, I saw an old man on the road, begging.... just like my father who is no more!... I took a 5 rupee coin and gave it to him, and instantly he asked me, "Sir, you want some change back?"... He couldn't believe that any one can give him a full 5 rupee coin!... 5 rupees that can hardly buy a cup of tea!... Where are we?... Didn't know whether to cry or laugh!...

Sure we have to get deep, deep deep into our spiritual emptiness to find the answer!..where?..how?..with whom?...

One thing I know!... I need to stay connected! At least with a few persons! Constantly! Against all odds!... Against all logic, even!.. For my own sanity, for my own survival!... And I am grateful, Marc, that you are there!...And the beautiful world around you!...With that comforting thought, let me go to sleep!

Take care!

Manu

2004

Dear Marc,

A belated Wish for the New Year to you and everyone there!

We have all been busy, in the beginning of this year, with our commitments at the Asian Social Forum at Hyderabad. It was anarchy at its best and politics at its worst!..But who cares?.. There were almost 15,000 persons from many parts of India, Asia and others too!... dalits, tribals, women, ecologists, religious groups... So many workshops, seminars..and much dancing, singing..and noise all over!... Anyone thinking of alternatives to globalisation and religious fundamentalism was there...exhibiting, sharing, marketing, politicking... great occasion to meet friends and colleagues across the country...

Clare's theatre group, "Puvi Arangam" performed two very creative plays on Globalisation and Religious fundamentalism.. Much appreciated by the crowds... Language no problem, even in India! Me too organised a workshop on "Dalits , public policy and Budgets"... Much appreciated too!... And our catholic Professionals group, ICMICA, organised a workshop on "Peace and Education in South Asia"

Now we are back to base - each one to his / her corner - locally atomised but constantly reaching out to stay connected! Theatre of life, sublime or absurd, plays along! And each one of us eternally rediscovering our roles, our stage and our lines!...

15 febr 2006

Dear Brother Marc,

You have been constantly in my mind and heart over the last weeks and I have been wanting to write to you! But these days are also stupid-

ly packed with programmes, travels, discussions, foreign visitors etc.. Hardly any time to sit back and think or write!

After one year of monitoring Tsunami-related processes, we had an evaluation. We were happy that “Social watch - TN” was one of the very few organisations in Tamilnadu that did not receive any foreign money for Tsunami-related programmes, yet played very substantial roles in terms of monitoring, facilitating and advocacy. We have decided to continue two of the programmes on a long term basis: 1. Social Equity Audits, looking at how social exclusions take place in our society and help towards more inclusive approaches. 2. Monitoring of accountability of disaster funds and public money.

Meanwhile, I have been reading a new book on “Hindutva and dalits”. A very disturbing book! It documents how the Hindu fundamentalist forces have succeeded in co-opting dalits and tribals against the Moslems! In Gujarat, in Maharastra, in Tamilnadu and literally all over India! The road to the liberation of the marginalised is so murky that one constantly is defeated by the utter powerless of the process.

Meanwhile, global events keep going over our heads like dark clouds! The violent reactions to the Danish cartoons have not caught up in India much - except for a rare demonstration or so. There have been articles, writing that the reason that it did not catch up in India is due to the pluralistic nature of Indian society etc. Of course the TVs are full of images, discussions and much blah blah..Hindu leaders pontificating about how Moslems must be taught a lesson etc... The liberal media going ga ga about freedom of expression and about the clash of civilizations... Meanwhile, what happens, if Bush bombs Iran?...

It is so easy to forget the forest by looking at individual trees! What is happening to our Universe, humanity at a large and to each one of us?... What is that we are all missing or refusing to see?... If one listens to the discussions that came from Davos, India and China (Hinduism and Bhuddhism too?) are going to be greater threats to Europe and U.S. in the 21st Century! And where does the threat from Islam fit in?... Is it because the Islamic threat comes from powerless migrants and the threat from India and China come from powerful captains of industry?... Is it because it is easier to vulgarise the poor and glamorise the rich, even if the rich are a greater threat than the poor?.. The highly haz-

ardous French warship Clemenceau is moving towards Gujarat, for being dismantled - for a profit of 40 crores to some thieves and enormous ecological disasters for the workers. The discussions are so muddled up! While Green Peace has taken up the legitimate cause of the workers safety, the Hindu fundamentalist Shiv Sena accuses Greenpeace of denying the local workers some work and wages!

We really have to go back and ask very basic questions about where we are all headed to! To very basic insights of great men like Buddha, Jesus and Ambedkar? Very basic realities like that the poor must inherit the earth and the rich camels will struggle through the eye of the needle to reach the kingdom of God?... Like willing more to give and not to take by force, as Francis of Assisi said?,, Willingly to receive in equality, but not to bend my knees before the insolent might, as Rabindranath Tagore sang?...

Hope you keep well, dear Brother! I go to the office for some mundane work! That is life!

Keep well!
Manu

23 dec 2014

Dearest Marc, Mieke, Therese and Elke, As Christmas draws near, thinking of each of you and the four of you, with Gratitude, with pride and with much love and concern!

This year has been, in a way, for all of us, a turning point!

Hope your search for a new way of life, a new religion, a new spirituality and new involvements continue as enthusiastically as ever - in spite of the uncertainties, doubts and difficulties!

For me too, this year has been a new beginning! I realise it is not easy, at the age of 65, to start something new - new work, new relationships, new uncertainties, new challenges! But I remain grateful for what life offers me!

I have launched a new social research centre, called, Loyola Institute of Social Research (LISoR). And the main programme is to explore grassroots entrepreneurship among socially disadvantaged sections –

dalits, tribals, women... There is a lot of energy in the new young team that I have brought together! They give me much hope!

I keep shunting between Chennai and Vettavalam! Especially helping Kumar in some of his major programmes! And, of course, spending quality time with Clare!

Clare is as usual keeping busy - theatre workshops, trauma counseling, flower therapies etc... She has plans to go to Montreal, Canada, for the Playback International Conference in July 2015. Yesterday Sarah spoke to me over the phone. She has plans to invite Clare to Belgium for a series of theatre workshops! Clare is also thinking in a similar line, mainly to raise some money to meet her travel expenses to Canada etc.

Kumar is very well finding his way as the director of Social Watch – Tamilnadu. He too keeps very busy!

Hope each of you keep good health and cheer! And hope the New Year would prove to be a Grace-filled one!

with warm greetings and much love,
Manu

Dec 28, 2014

Dear brother,

Thanks for the Christmas wishes!

I promised to write a long letter. I'm sitting here in our Belsele-Home and look at the garden. Yesterday it began all of a sudden to snow. A white Christmas at last. If I had written to you two days ago I would have said: we experience a Christmas summer! There was sunshine and we had a temperature of 15° Celsius. The climate is a little bit confused, and so am I...

Let me talk about this first, before I tell about the positive aspects.

As you mentioned I – and not only I – have my doubts and uncertainties. In the new 'project' of ours we are confronted with slowness, uncertainty, 'language'-problems, and a two thousand years construction of a hierarchical church that is definitely falling apart. Deep central questions are: what is faith? what is Christian faith? where does our

commitment lie? what is heroism, romanticism and what is real existential need and do I have still the energy, the courage and the trust to go for it in the present circumstances? Or can I let loose and follow the waves, to look how impulses come and where they come from... and then act and react. *A la guerre comme a la guerre...*

We have to be clear for ourselves. I don't want to 'save' a church, or a monastery as an organization.

But on the other hand there is this fantastic place, a beautiful building, good people, and an heritage that is at stake. What is the destination for all of this? The common sense, and the mainstream in the society doesn't bother; most of the people are concerned with money and – in their eyes – with 'survival'. They seek certainty.

The Catholic Church lost a lot of credibility (if not all credibility). Older people turned their back. Young people don't know what it is all about. (cfr language-problem).

Also the effort to bring in civic-alumni made it clear that Roosenberg cannot be just a substitution or a repetition of the past. Too many present civic-students still want – understandable - to 'save' the 'old civic' and they will try to make a sort of new foundation, although they cannot change the fact that Thomas Moore remains the 'owner' of the courses. And among the alumni there are too many who have their allergies against everything which is connected with the symbols of Catholicism.

The positive aspect is that through acting and living things become more and more clear. As I said: we have good people. First of all Elke, Teres, Mieke, and the young Eckhart-group. Via Sarah and Henk – who stayed for some days in their caravan in the garden of the Roosenberg – we are connected with the muslims of Brussels. There was even a moment that also Henk and Sarah thought of having their rooms in Roosenberg, because Henk is fed up with Brussels. But we are not ready, we plan reparations, renewal of the rooms and sanitary... But this plan – with architect Caroline Voet - is still in the making.

Omar Nahas and Babs are also very loyal and try to organize encounters about the situation in Syria. Omar has also his Koran- workshops about beauty and wisdom. (Some people who do not come to

check personally, started already writing and sending negative messages to the nuns about our view.)

There is further the group in St-Niklaas who is guiding (since 20 years) people without papers. They will have a meeting with us next week about the possibilities to host refugees. The congregation is not against it.

In order to reach the younger families with kids (like Wouter, Ellen, and the others) we will organize the ‘Sundays of the Roosenberg’, where we invite these young families with their kids to have a brunch together. In the afternoon we organize several programmes for kids and parents. (For the parents: a kind of ‘alphabet’ of Judaeo-Christianity. The lecturers Burggraefe (Levinas), Peter Schmidt and Paul De Witte (basic communities and newest exegesis) start from the original Jewish interpretation of the Thora.)

The ‘friends’ of the Roosenberg got a new board and a new president, and they understand now that they lost their time during the last five years. Now they are willing to go along with us, but we have to explain and to guide them in our vision.

The congregation stands behind us; wants also to support us, but again: their support will be limited in time and money (also understandable).

What we tried to do the last few weeks was to bring in as many ‘stakeholders’ as possible. We contacted the international meditation group (John Main), because they have their meditations every Monday. They are willing to cooperate, but they are at the same time surprised about the ‘real’ (existential) difficult situation we are in. (I guess that for them ‘Christian meditation’ is a success story.)

There are also ‘silence-movements’ in Flanders, who want to create silent-places – recognized by the government – and they don’t like to understand this silence too literally. They see possibilities in the Roosenberg site.

We have also met Elke Van de Perre, who started 20 years ago the Atelier for Theology and Society (same vision as Paul de Witte and many Protestants in Antwerp today). Together with Muslims she runs

a foundation, called 'Motief', that will cooperate with us in the future. Their target groups are also the poor.

I've met also the first lay-woman theologian in Amsterdam (Marlène Visschers), who made her doctorate in those days with Schillebeeckx. We invited her to come to Roosenberg and she assisted the four of us during a whole day. It was obvious that we needed this. We need a kind of a mirror, to see more clear for ourselves.

Conclusion: we are searching, trying to understand our times, being linked with aspects of the past, looking forward and taking care for the weakest sections of our society. (Elke also dreams of bringing in even (ex-)prisoners.) We have to bear responsibility for the 'state of the house', 'the state of the heart', for the unseen future... and for ourselves.

If there would not be the monastery, it would be a different story. But it is - like for you with the Jesuit congregation - the reality, and we are asked to make something beautiful out of it...

Dearest brother,

Apart of all of this, I have a good life together with Mieke, the children and grandchildren. No complaints! Ellen and Mieke are using the Bach blossoms very regularly. Ellen said that the effect on Ruben's health is really amazing. Our kids are happy, and happy with their kids. This makes us grateful and hopeful...

Our plan to come to India - as I mentioned at the phone - had to be postponed, given the situation in the Roosenberg, and the fact that Elke was not 'ready' as she told me. But I'm really eager to come. I look forward to see you, to talk to you, to meet also the old friends and masters Clare, Kumar and Juul and Magda...

Where and when can I reach you on the 2nd of January, the day of your birthday, and have a chat? Do you go to Juul?

Big hug, Marc

We stay connected in our 'new beginning'!!! (you: 65, me: 69!)

Meister Eckhart lived between 1260 and 1328.

He was a German Dominican father, one of the most important philosophers of his time (more important than Thomas Aquinas who was a colleague) and a mystic. He was influenced also by the famous Islamic philosopher Averroes from Cordoba.

He was condemned by the Pope in Avignon because of '28 sentences', but he died on his way back before he heard about the condemnation. Probably a heart failure...

Manu loved him because of the Buddhist aspects and attitudes of his views. Many Buddhist thinkers of Asia refer to him when westerners try to understand Buddhism. They say: You have someone among you who understood...

Being responsible for his congregation he was constantly on his way, on foot, (between 20 or 40 km a day!) traveling through Europe.

When Manu was here, he was reading 'Meditations with Meister Eckhart' (by Matthew Fox) and I discovered this morning that he marked the following quotes on a small paper which is still in this book.

How should I love God?

I will tell you.

Love God as god is -

This means: Love God as God is

a not-God

a not-mind

a not-person

a not-image.

More than this, love God as God is

a pure, clear One

who is separate from twoness.

Another marked quote was the following

I once had a dream.

I dreamt that I, even though a man, was pregnant,
pregnant and full with Nothingness like a woman who
Is with child.

And that out of this Nothingness

God was born.

Another one

The highest work of God is compassion.

And this means that God sets the soul
in the highest and purest place which it can occupy
in space
in the sea,
in a fathomless ocean,
and there

God works compassion.

This is why the prophet writes: 'Lord, have compassion
on the people who are in you.' (Ho.14,4)

What people are in God?

John says: 'God is love and whoever remains in love
remains in God and God in them.' (1 Jn. 4.16)

with Love, Marc

Ps: we will read tonight with a small Eckhartgroup the passages,
which are marked by Manu.

Manu Alphonse in cimic, Mechelen, Belgium, 2014

“My professional roots in Economics, Culture and Theology, and my life-experiences, have enabled me to constantly listen and respond to the anguish of the universe and mankind for a new ordering.

Such a new ordering, I believe, must be built anew around the axes and matrices of Social Equity, Reciprocity, Preference for the small and the like. Such an effort, in thought and practice, needs to be pursued locally, globally and even inter-planetarily.

It is the same perspective and concern that has governed my professional life, over the last 4 decades, in the spheres of Public Policy and Governance.

“Social Equity Budgeting” that seeks to ensure equitable share in public and financial resources of the country for tribals, dalits, women and children in India is the overarching focus of my present research and advocacy.”

Programm Cimic:

24th April: “ Democracy and conflicts, lessons from Indian experience. Intercultural communication and dialogue in India.”

26th April :“India. The wisest from the margins. What they mean for the future and how they shape India. Buddha, Ambedkar, Kabir and others. ”

28th April:“India in context. The new world order and how to transform the present situation.”

Manu Alphonse

11 nov 2016

To me, Juul, Clare, John,

Dear Brother,

Warm Greetings from Tamilnadu, which keeps waiting for the monsoon rains that have eluded us till now. With you staying in Europe, I can understand your frustration with Trump's victory in the U.S.!

Strange but true, messiahs in the decadent U.S. can come only in the form of Donalds: Formerly it was Donald Duck, now it is Donald Trump!

Your frustration is understandable all the more because the emergence of Trump is only the precursor of similar messiahs emerging in Netherlands, France, Austria, England and the rest of Europe!

Here, in our part of the world, we always called Trump "instant poison" (of Miami casinos) and Clinton as "slow poison" (of Wall Street). Both are poisons and both would kill the U.S. and, may be, that is good news for the rest of the world!

Not that we are any better here in India! After all, since 2014, we have had to deal with Modi, (who is instant poison and slow poison, all rolled into one) and the Brahminic Hindutva forces who feel that their time has come to re-write the history and future of India once again.

Of course they will succeed in the short and even in the medium term, though not in the long term. Indian history has enough experiences to learn by and our people will surely learn and succeed all over again!

Actually, here in India, on the day the news of Trump's triumph arrived, we were more busy counting our high value currency notes (Rupees 1000 and rupees 500), because the Modi Govt had announced, at midnight, a scheme of de-monetising our currencies - a big drama in the guise of fighting black money! Where is the time to think of Trump and U.S.?...

Our lives go on! Clare has just come back after almost 40 days in North India with her many workshops!

I keep shuttling between Chennai and Vettavalam; and talking big as always!

Stay well, dear brother! In spite of all appearances, I do believe, we shall overcome!

Love to Mieke and all dear ones!

Manu

Dear Marc and Mieke,

Am back home. Still trying to figure out my presence here and THERE!..Tired, yes, but so happy and grateful!... Of course, wonderful to be back home!

Wrote a few lines to Ellen and to Ven....Sounds fascinating how your children are taking your basic visions in their own lives!..So different in many ways, but so linked the very searches of you two for meaning in life, relationships and the career!..You surely have reasons to be proud, even at the family level, leave alone your contributions elsewhere!

Clare, Britto, Badal Circar and about 20 of their theatre students are all here already - busy with a one-day workshop!...Such a fantastic group, each one a world in himself /herself...so different from the routine world!...Surely a pleasure to play the host for a group like that!... And I have sufficient Belgian chocolate in my hand to go around to all of them and more!... I will wait for the crowd to go, before I can sit down with Clare and share all that I received in Belgium this time!

Marc and Mieke, it feels so lovely to know that there is always a home for me in Belgium - to be myself, to relax and to enjoy myself!... Happy about the various meetings and encounters too!...Really proud to be seen as some one who is sharing the vision of Marc at various levels!...Of course, a bit sad that I didn't have sufficient time with Mieke!... But meeting with Ellen with Ven was some compensating experience!

Monsoon active here...Plenty of rains these days... Lots of work piled up, as usual, in the office!...Coming few days sound quite tight and busy!...But the memories will remain...and we will go on together!

Thanks indeed for all your friendship and intimacy, in life and in vision!

Keep in touch!

Manu

17

THE MACHINES

&

THE MIRACLE

A. Introduction

A new horizon of Great Father Manu is before us. This horizon does not use language to speak about economics, policies, allotments, allocation to realize rights of different peoples. The horizon has two levels: actual human experiences of health, and observations with reflection. The horizon has a kind of intersectionality, as if weaving horizontally and vertically, with the currents of philosophy, theology, individual and the human society, health hazards, mention of technological gadgets for cure, healing and welfare, empathy and prayer, conscious and sub-conscious mechanisms, dreams, connectedness, communication, responses and expressions of friends, relatives and co-workers.

Here is a plain where many currents are flowing as given above. These are the pages where only those who have loved Fr. Manu will tread respectfully and with reverence. There are facts, accompanied by views, interpretations and opinions. One may agree or disagree; may see gaps and incomplete expressions; and observe the hidden challenges. Such loving and critical reader will be able to know the mind of the GREAT MAN to corroborate or complete them. If they are able to get the same wavelength, they will see the Values, explicitly or implicitly presented in the diary; they will get his World view; and also his Mental Disposition or Attitude. To the one who reads completely and reflects as to how she or he can understand them meaningfully and in concrete, Fr. Manu's contribution will become relevant, fruitful and prospective and, to people for whom he had sacrificed his energy and time on the socio-economic and cultural rights of the real people who need.

STORY of
DEATH and RESURRECTION

It is a little over 10 years now, since I died,
And came back to life!
During the 24 hours of 26-27 October 2007,
I had three massive heart attacks,
And was taken first to a small clinic
and later to a major hospital
As I went into a coma for almost 4 days,
My body remained tied up to all machines and gadgets,
All my vital organs were gradually collapsing
And it was politely hinted to my family to get the coffin ready!
AND my friends and dear ones PRAYED, KEPT PRAYING!
And after 4 days, I miraculously came back alive,
And today after 10 years, I am very much alive!
This is my story of death and resurrection
And of New Life!

PRAYER

As I lay unconscious, connected to all machines and gadgets
And as my vital organs were gradually collapsing
And as the doctors gently suggested to get the coffin ready,
FRIENDS and DEAR ONES PRAYED!
Friends in Belgium lighted nine candles in their homes and kept vigil;
A friend in Pakistan organized a prayer service in a Mosque;
Two taxi drivers travelled all the way to the Hindu shrine of
Palani, shaved their heads off and offered prayers
AND
Clare, staying by my bed, kept encouraging everyone to Pray!
AND I MIRACULOUSLY CAME ALIVE!

Prayer is not about asking for something,
And getting / not getting it.

Prayer is the intimate consciousness

That what I wish for is already given to me!

Rhonda Byrne, the best-selling author of classical books such as “The Secret” has popularized the following Gospel passage, in terms of her LAW OF ATTRACTION:

“Ask and You will receive
Knock and it will be opened to you
Search and you will find it”

RESURRECTION

As I miraculously came alive,
the nurses began calling me,
“THE RESURRECTION FATHER”!

And I, a priest for many years, who had given hundreds of talks and sermons on Resurrection, for the first time experienced and understood what Resurrection really means!

Jesus is risen; rather Jesus is resurrected!
I like to think of it as an allegory, rather than a historical fact!
Due to his Resurrection, we are better off as people!

MIRACLES

Lack of explanation is not synonym for a miracle

Endless miracles happen in our daily lives, but go unnoticed!

DREAMS

As I came back alive, quite a few of my intimate friends narrated about strange dreams which they had, at the time of my death and resurrection!

On the day I was leaving the hospital, Dr. Ramkumar, the young doctor who was instrumental for my coming back alive, shared with me a very strange, but significant experience of his:

“During the month before you were brought to hospital

I was getting a dream repeatedly:

A body was being brought to the hospital;

Gradually all the vital organs were collapsing;

And I was alone in the hospital,,,

And I would wake up in fright!

And when you were to the hospital,

it was exactly the same scene

The only difference was: this was not a dream, but reality

Never have I had such an experience in my life”

A young friend of mine from Belgium, a young lay theologian, told me that (just at the time I came out of coma!) he had a powerful Dream:

“I saw a huge door

and I saw you coming through the door, with a broad smile

Are Dreams, expressions of our deeper / higher consciousness,

Which brings to us into strange connections?

Dreams are born of reality, but dreams do not lead to facts!

CONNECTIONS

As I came out of my coma,

And was still lying on the bed, with my oxygen mask on.

I asked for a newspaper.

The hospital had only the previous day's paper

And I began reading it.

The doctor, who came in, started laughing:

“Never seen a patient with oxygen mask on, reading a newspaper”

I replied:

“For me, to be connected to the world is very important;

That is my spirituality”

To be connected intimately,

To be connected constantly...

To be connected to the divine

To be connected to every persons that comes my way,

To be connected to Nature, the birds, animals and the Universe

That indeed is the Core of Spirituality!

To be connected demands Responsibility

Responsibility to the divine

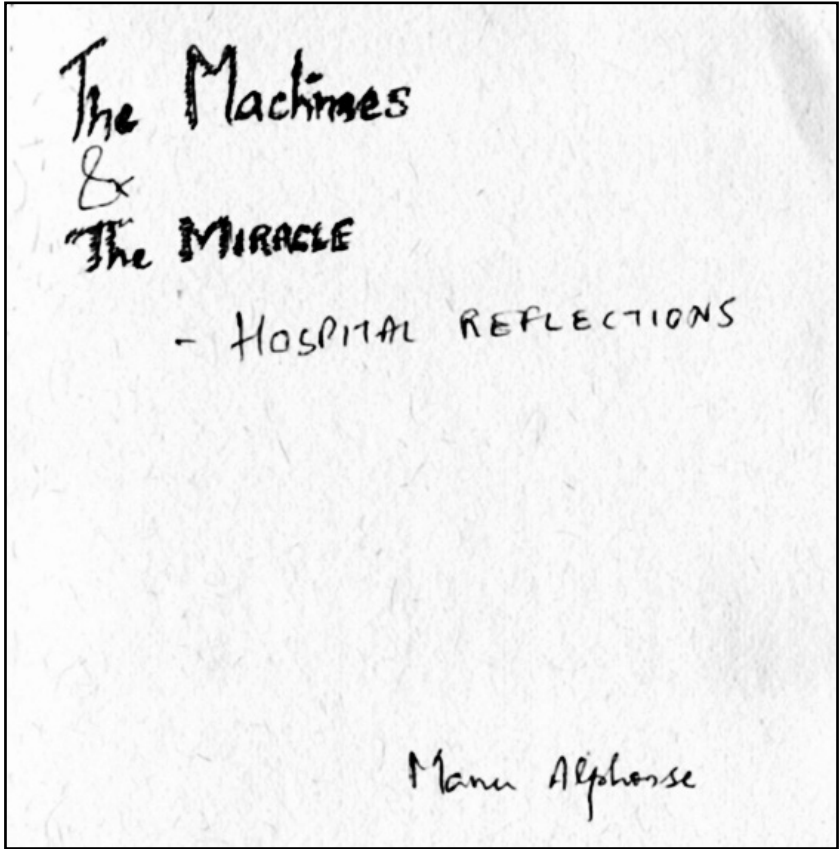
Responsibility to every man, woman and child

Responsibility to nature and the animal Kingdom...

“MINDFULNESS”

A concept popularized by Buddhist scholars,

Is the same!

(Written during 20th October 2018 – 16th November 2018)

DREAMS ... TELEPATHY ...

* Worker Colpaert is a young lay therapist, based in Holland - and the son of Marc Colpaert, my brother-in-law - hence very close to me.

Just at the moment when in Chennai, I miraculously came out of my coma, Worker, thousands of kilometers away, had a dream. He saw me, fully white, ^{and broadly smiling} crashing through a glass door! ^{in this room}!.....

* Years later, when I was sleeping for breath at the Oxygend Hospital, Sr. Clare in her convent suddenly woke up at 3 in the morning, with her cat's frantically tapping at her door. And then she gets the call that I am really sick!...

DREAMS... TELEPATHY...

- Wouter Colpaert is a young lay theologian, based in Holland – and the son of Marc Colpaert, my soul-mate. Hence very close to me.
- First at the moment when in chennai, I miraculously came out of my home, Wouter, thousands of kilometers away, had a dream. He saw me, fully white and broadly sealing crashing through a glass door into this room!
- Years later, when I was gasping for breath at the Oxymed Hospital, Sr.Clare in her convent... suddenly woke up at 3 in the morning, with her cats frantically tapping at her door. And then she gets the call that I am really sick! ...

Dreams ... Telepathy ...

I believe these are communication at a higher
level than usual!

They are the gifts given to persons who
are extraordinarily close to nature sensitive to
persons and open to cosmic energy ...

The saying "The young shall see visions, and
the old dream dreams" reveals that certain
rare individuals, as they get older, forget connect
to higher realms of reality, beyond mere sensory
perceptors.

I have had a few intimate friends like these
and they are always a challenge to me to see
higher and seek unseen realms of connected-
ness! I am grateful to them!

Dreams... Telepathy...

I believe those are communication at a higher realm than usual....!

They are the gifts given to persons who are extraordinarily close to nature, sensitive to persons and open to cosmic energy....

The saying “The young shall see visions, and the Old dream dreams” reveals that certain rare individuals, as they get older, get connected to higher realms of reality, beyond mere sensory preceptions.

I have had a few intimate friends like ___ and they are always a challenge to me to rise higher and seek unforeseen realms of connectedness! I am grateful to them!

ANGELS - CHILDREN

Ashwini was the 3 year old daughter of Freddie, a student leader in the Catholic Students Organization (ASCU) in which I have worked for many years.

Ashwini had a lovely small statue of a Black Angel and she was so possessive of it that she wouldn't allow anyone even to touch it.

But when I was sick in hospital, she sent me the statue and said, over the phone, "Uncle, the Black Angel will shield you from evil".

What Generosity! What Love! What understanding of deeper realities of life!

If we love children,
we have to believe in Angels:
And if we believe in Angels,
we have to lovingly protect our children.

India is one of the most child-hostile,
child-unfriendly countries
in the world.

Even today 50% of children die of malnutrition
before they reach the age of 5.

Even now the highest number of children in
the world are involved in child labour in India
- depriving them of their precious childhood, proper
education and fulfilled lives....

ANGELS... CHILDREN

Ashwini was the 3 year old daughter of Freddie, a student leader in the Catholic students organisation (AICUF) in which I were worked for many years.

Ashwini has a lovely small statue of a Black Angel and she was so possessive of it that she would'nt allow anyone even to touch it.

But when I was sick in hospital, she sent me the statue and said, over the phone "Uncle the Black Angel will shield you from evil".

What Generosity! What Wisdom!

What understanding of deeper realities of life'

If we love children,

We have to believe in Angels'.

And if we believe in Angels,

We have to lovely protect our children

India is one of the most child-hostile,

Child-unfriendly countries in the world

Even today 50% of Children die of malnutrition

before they reach the age of 5.

Even now the highest number of children in the world are involved in child labour in India - depriving them of their precious childhood, proper education and fulfilled lives...

MIRACLES - . . .

"when you put all of your energy
into gratitude, you will see miracles
take place in your life"
- Rhonda Byrne, "Secret Daily Teachings"

"I pray to God,
to be rid of God".

When you ^{are} seriously sick, God can become
a huge problem
- always expecting a mystic, a 'deus ex machina'

And the radically refreshing statement of the
radical German Dominican preacher
Rikart shows us a way as to how to find
on the real God, so that all other man-made
Gods can be dispensed with.

> At times, we lament,

MIRACLES (Rhonda Byrne)

“When you put all of your energy into gratitude,
you will see miracles take place in your life”

- *Rhonda Byrne, ‘Secret daily Teachings’*

“I pray to God, To be rid of God”

When you are seriously sick, God can become a huge problem - Always expecting a magic, a ‘deus ex machina’ At times, we lament, And the radically refreshing statement of the medieval German Dominican preacher Eckhart shows us a way as, how to forge on the real God, so that all other, man-made gods can be dispensed with.

Caste is a cancer in the church

When you are sick or recovering in a hospital,
friends, relatives and others come to visit -
Some to comfort, ^{and console,} some to advise!

Yesumanan is a Jesuit lawyer, honest, involved in dignity
and promoting human rights of dalits and a
leading movement of dalit christians.

He paid me a visit at the Madras Medical Mission
Hospital, held my hands for about an hour - shedding
tears and not speaking a word. As he left, he said
"Manu, we can't afford to let you die"

Mahalingam, my own community member and the
principal of the college, came to visit me at Coymed Hospital
and was asked to go away quickly. His eyes filled up
with tears, he said the same: "Manu, we can't afford
to let you die"

Surprisingly both Yesumanan & Mahalingam are dalits
and it's humbling to get such profound sentiments
from them - acknowledging the many hurdles that I have
faced with dalits and dalit christians in their
struggles for dignity and equality.

The Indian church is still a Caste church
The pope and the Bishops keep continuing to defy Caste
but vast majority of Xdians attest, in their behaviour
that it is no more with the church.

Funeral and anniversary celebrations of priests and
religious turn out to be Caste get-togethers..

Every important post like a bishop or religious figure
is subject to Caste-balance calculations, often leaving
the dalits by the roadside.

The church, to again become the church of Xd,
must do away with Caste - in the parishes, in its
institutions, in the religious congregations!...

Caste is a cancer in the Church

When you are such or recovering in a hospital , friends relatives and other come to visit- some to comfort , and encourage some to advice!

Yesumarian is Jesuit Lawyer priest, involved in depend and promptly human rights of dalits and a leading a movement of dalit chirstians. He paid me a visit at the Madras Medical Mission Hospital, held my bands for about an hour – shedding tears and not speaking a word. As he left, he said, “Manu, we can’t afford to let you die”

Mahalingam, my own community member and the principal of the college, came to visit me at oxymed Hospital and was asked to go away quickly his eyes filled up with tears, he said the same: “Manu, we can’t afford to let you die”

Surprisingly both Yesumarian and Mahalingam are dalits and its humbling to set such profound sentiments from them - acknowledging the many decades that I have stood with dalits and dalits Christians in their struggles for dignity and equality.

The Indian church is still a Caste Church. The pope and the Bishops keep continuing to defy Caste but vast majority of Xtians attest, in their behavior that Xt is no more with the church.

Jubilee and anniversary celebrations of priests and religious turn out of Caste get-togethers.

Even important post like Bishop or religious superior is subject to Caste-Balancing calculations, often leaving the dalits by the roadside.

The Church, to again become the church of Xt, must do way with Caste – in the parishes, in its institutions, in the religious congregations!

"Ask, and you will receive
knock, and it will be opened
Secrets and you will find"

Periods of serious sickness can be very
~~to~~ depressive, pulling you down to
frustration and thoughts of helplessness.

But it is important that any sickness is
turned into an opportunity for greater growth,
for re-creation. Dr. H's the law of attraction,
popularised by Rhonda Byrne, can be a
great help.

" To create

Step 1 - Ask. That means you set very, very
clear about what you want by thinking it
through completely. Remember the moment you
ask for what you want, it already exists in
the spiritual world. Asking is the active
step of creation.

Step 2 - Believe. That means you must
know inside yourself that what you asked
for is yours immediately. Your belief provides
the means for your desire to transform from
the spiritual into the material world. Believing
is the passive step of creation.

Step 3 - Receive. If you believe you have
already received, then you will receive.

Receiving is the third step in creating, and
it is the result of you bringing the active
and passive together, which forms a perfect
creation.

creation is identical to a battery. Positive is
active, negative is passive. Connect the two
perfectly and you have power.

**“ASK, AND YOU WILL RECEIVE
KNOCK, AND IT WILL BE OPENED
SEARCH AND YOU WILL FIND”**

Periods of serious sickness can be very depressive, pulling you down to frustration and thoughts of helplessness. But it is important that every sickness is turned into an opportunity for greater growth, for re-creation. In this the law of attraction, popularised by Rhonda Byrne, can a great help.

“To create”

Step 1 – ASK. That means you get very, very clear about what you want by thinking it through completely. Remember the moment you ask for what you want, it already exists in the spiritual world. Asking is the active step of creation.

Step 2 – BELIEVE . That means you must know inside yourself that what you asked for is yours immediately. Your belief provides the means for your desire to transform from the spiritual into material word. Believing is the passive step of creation.

Step 3 – RECEIVE. If you believe you have already received, then you will receive. Receiving is the third step in creating, and it is the result of you bringing the active and passive together, which forms a perfect creation.

Creation is identical to a battery. Positive is active. Negative is passive. Connect the two perfectly and you have power.

"Secret, Daily Teachings"

- Rhonda Byrne

* Adjusting to a new path and a new direction will require new qualities and strengths, and these qualities are always exactly what we need to acquire in order to accomplish the great things ahead in our life.

" According to the law of attraction, the path to radically disease is not to fight it. If you decide you are going to fight a disease, your focus is on fighting the disease, and we attract what we are focussing on. Allow the doctors you have chosen to do their work, and keep your mind focused on well-being. Think thoughts of well-being. Speak words of well being. And imagine yourself completely well "

“SECRET, DAILY TEACHINGS” - Rhonde Byrne

Adjusting to a new path and a new direction will require new qualities and strengths, and these qualities are always exactly what we need to acquire in order to accomplish the great things ahead in our life.

“According to the Law of Attraction, the path to eradicating disease is not to fight it. If you decide you are going to fight a disease, your focus is on fighting the disease, and we attract what we are focusing on. Allow the doctors you have chosen to do their work, and keep your mind focused on well-being.

Think thoughts of well-being. Speak words of well being. And imagine yourself completely well”.

"Who is the captain of your ship? You know that if no one is steering a ship that ship will be battered about in the seas and crash into rocks. Think of your body as a ship and your mind as the engine, and you as the captain of your ship!

Take charge of your ship so that you can use the power of your engine to steer the ship to the destination you want."

"You are an electromagnetic being emitting a frequency. Only those things that are on the same frequency as the one you are emitting can come into your experience. Every single person, event, and circumstance in your day is telling you what frequency you are on."

If you do not feel good, stop and deliberately change your frequency. If you do

"Feel swimmingly, keep doing what you are doing!"

“WHO IS THE CAPTAIN OF YOUR SHIP?”

You know that if no one is steering a ship, that ship will be battered about the sears and crash into rocks. Think of your body as a ship and your mind as the engine, and you as the captain of your ship!

Take charge of your ship so that you can use the power of your engine to steer the ship to the destination you want.”

“You are an electromagnetic being emitting a frequency. Only those things that are on the same frequency as the one you are emitting can come into your experience. Every single person, event and circumstance in your day is telling you what frequency you are in.

If your day is not going well, stop and deliberately change your frequency. If your day is going swimmingly, keep doing what you are doing”

"A man is but the product of his thoughts.
What he thinks, he becomes
- Gandhi.

"The ancient Babylonians formulated a vital law that was the cause of their immense prosperity. They used the tithing law, which involves giving one-tenth of all money or riches that you receive. The tithing law says that you must give to receive, and the Babylonians knew that the practice of this law opened up the flow of abundance."

"Think of the story about Morris Goodman in the film of the Secret. Morris lay in the hospital completely paralyzed, only able to blink his eyes. But he knew he could still use his mind to visualize, and, against all odds, Morris walked.

“A MAN IS BUT THE PRODUCT OF HIS THOUGHTS. WHAT HE THINKS, HE BECOMES.” - Gandhi

“The ancient Babylonians practiced a vital law that was the cause of their immense prosperity. They used the tithing law, which involves giving one-tenth of all money or riches that you receive. The tithing law says that you must give to receive and the Babylonians knew that the practice of this law opened up the flow of abundance.”

“Think of the story about Morris Goodman in the film of the Secret. Morris lay in the hospital completely paralysed, only able to blink his eyes. But he knew he could still use his mind to visualize, and against all odds, Morris walked.

PART II

தமிழ்க்
கட்டுரைகள்
(TAMIL ARTICLES)

முன்னுரை

பணியாளர் மனு அல்போன்ஸ் அவர்களின் சமூக மாற்ற சிந்தனைகள் அவர் சமூக-பண்பாடு, அரசியல்-பொருளாதார எதார்த்தத்தை எப்படி அவதானிக்கிறார் என்பதைப் பொறுத்து விசாலமாகவும், ஆழ்ந்து உற்று நோக்குவதாகவும் மற்றும் தொலை நோக்கு கொண்ட விடைகளைத் தேடுவதாகவும் இருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, மக்கள் இயக்கங்களைப் பற்றிய நெடுங்கட்டுரையில், இன்றைய இந்திய சமூகத்தில் தாக்கம் செய்யும் அனைத்து மக்கள் எழுச்சிகளும் அதன் தோற்றுவாய், வளர்ச்சி, தாக்கம், வளர்சிதைமாற்றம் அனைத்துமே படம்பிடித்துக் காட்டப்படுகிறது. வரலாற்றின் இயங்குதளமும், இயக்கு-சக்தியும் மக்கள்திரள் கொள்ளும் எழுச்சியில் விதைகொண்டு வீறுகொண்டெழும் விருக்ஷமாகிறது என்பது அவரது அசையா நம்பிக்கை. வரலாற்றையே அம்மக்கள் வழிநடத்துவதாகவும் அவர் காண்கிறார். அதுபோலவே, அவர் தீக்கதிர் எனும் நாளிதழின், கிறிஸ்துமஸ் சிறப்பு மலருக்கு தொடர்ந்து மூன்று ஆண்டுகள் எழுதிப் பிரசுரமான கட்டுரைகளும் எதார்த்தமான பார்வை-அணுகுமுறையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. கிறித்தவன் இந்துத்துவத்தை எதிர்கொள்ளும்போது கூட, எவ்வளவு சுயநேர்மையோடு, சுயமதிப்பீட்டுடன், அவனுக்குள்ளும் நிலவுகிற அடிப்படைவாதப் போக்குகளை சுட்டிக்காட்டி தொடர்கிறது. அதுபோலவே, பாரத நாட்டின் அயம்பது ஆண்டுகால வரலாற்று நிலைமைகளை அலசும்போதும் கூட, இன்றைய வளர்ச்சிமாற்றம் பின்னடைவுகளுக்கான வரலாற்றுப் பகுப்பாய்வு நோக்குடன் தீவிரமாக அலசி ஆராய்கிறது. தமிழிலோ, ஆங்கிலத்திலோ எளிமையாகப் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் சமூக-ஆய்வுக்கட்டுரைகளை எப்படி எழுதவேண்டும் என்பதற்கு, இவரின் கட்டுரைகளே மிக நல்ல சான்று-எடுத்துக்காட்டு. இன்றைய இளைய சமுதாயத்தின் மீது எத்தகைய நம்பிக்கைகளை வைத்துள்ளார் என்பதற்கு இவருடைய சிந்தனைகள் எடுத்துக்காட்டும், வழிகாட்டுதலுமாகத் திகழ்கிறது.

18. ஜம்பது ஆண்டுகளில் இந்திய பொருளாதாரம்

- ‘என்ன தந்ததாம் இந்தச் சுதந்திரம்? அப்பனின் கையிலிருந்த திருவோட்டை மகனுக்குப் புதுப்பித்துத் தந்தது - இந்த வாசகம் பற்றிய உங்கள் விமர்சனம்?’

பொன்விழாக்கள் ஒருபுறம்: ‘ஏனிலந்த சுதந்திரம்?’ என்ற கேள்வி மறுபுறம். இவை பிளவுபட்ட இந்தியாவின் இரு பக்கங்கள்! வெள்ளையர் ஆட்சி போய் கொள்ளையர் ஆட்சி நிலைத்ததுதானே உண்மை!

சுதந்திரப் போராட்டத்தின் பாதையிலேயே பல்வேறு கோளாறுகள்! திட்டமிட்டுப் பணியாற்றிய தலைவர் காந்தியை மையப்படுத்தி, அம்பேத்கர் போன்ற மக்கள் தலைவர்களை ஓரம்கட்டியதும் பல்வேறு தொழிலாளர், ஆதிவாசிகள், விவசாயக் கூலிகள் மத்தியிலே வலுவான போராட்டங்கள் வெடித்தபோதிலும், அவற்றை ஒருங்கிணைக்கத் தவறிய இடதுசாரி இயக்கங்களின் சித்தாந்தக் குழப்பங்களும், தலைமைச் சிக்கல்களும் . . . இப்படி தடம்புரண்ட சுதந்திரப் போராட்டம் எப்படி வலுவான மக்கள் ஆட்சியை உருவாக்க முடியும்? எனவேதான் 50 ஆண்டு மிகப்பெரும் பொருளாதார வளர்ச்சியின் இறுதியிலே, முன்பு தலைவர்கள் கையிலிருந்த திருவோடு, இன்று பெரும்பாலான மக்கள் கையில் கிடக்கின்றது.

- நிலங்கள், பல ஆயிரம் ஏக்கர்களைச் சிலர் குவித்து வைத்துள்ள நிலை மாறியுள்ளதா? எவ்வாறு?

சில மாதங்களுக்கு முன்பு மூப்பனாரிடம் பத்திரிகையாளர் கேட்டார்: “நீங்கள் தேசியத் தலைவராகத் தயாராகிவிட்டீர்கள். ஆனால் உங்களிடம் ஆயிரம்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் உள்ளனவே”. அதற்கு மூப்பனாரின் பதில், “அதில் என்ன தவறு?”

நிலச் சீர்திருத்தம், உபரி நிலங்களை விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்தல் இவையெல்லாம் பெருமளவுக்கு கண்துடைப்பே என்பது மட்டுமன்றி, அவை தேவையில்லை என்கின்ற கருத்தாக்கமும் இன்று மேலோங்கி

நிற்கின்றது. மேற்கு வங்காளம், கேரளம் தவிர வேறு எங்கும் பெருமளவில் நிலச் சீர்திருத்தம் அமுல்படுத்தப்பட்டதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

- உழைப்போருக்கு நிலப்பகிர்வு வழங்க உரிமை உண்டா? நிலங்களை அரசு கையகப்படுத்தி உழைக்கும் மக்களுக்கு இந்திய கிராமிய அளவில் வழங்கவேண்டும் என்கிற அம்பேத்கார் கனவு எந்த மாநிலத்திலாவது நடந்துள்ளதா? நடக்குமா?

1947 முதற்கொண்டே ‘உழைப்பவருக்கே நிலம்’ போன்ற கோஷங்கள் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தபோதிலும், அம்பேத்காரின் கனவு நனவாவதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் மிகவும் குறைவே சமீபத்திய கணக்குப்படி, 1991-97 ஆண்டுகளிலே, உபரி நிலங்களாக அறிவிக்கப்பட்ட 16 இலட்சம் ஏக்கர் நிலங்களில்கூட 29 சதவீதம்தான் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. உழைப்போருக்கு நிலப்பகிர்வு ஒழுங்காக நடக்கவில்லை என்பதைவிட, இன்று தோன்றியிருக்கும் புது அரசுக்கள் “நிலம் அந்நியமாதல்”. உலகமயமாதல் என்கின்ற போர்வையின்கீழ் இறால் பண்ணைகள், பெரிய கம்பெனிகள், பண்ணைத் தோட்டங்கள் எஸ்டேட்டுகள் வழியாக இலட்சக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள், சிறு விவசாயிகளிடமிருந்தும், ஏழைகளிடமிருந்தும் பெருமளவு கைமாறிச் செல்கின்றன.

- கடந்தகாலப் பொருளாதார வெற்றிகள், தோல்விகள், தேக்கநிலைகள் - ஓரிரு சொற்களில் வரிசைப்படுத்தவும்.

இலச்சக்கணக்கான மக்களைக் கொன்று குவித்த பஞ்சங்கள் என்று கிடையாது. அறிவியல் துறையிலே அபார வளர்ச்சி, முக்கியமாக Space Research, Computer Technology இவற்றிலே பல நாடுகளைவிட நாம் வெகுவாக முன்னேறியுள்ளோம். தெற்காசிய நாடுகளிலே இந்தியாவின் பொருளாதார ஊடுருவல் மிக வலுவாக உள்ளது.

ஆனால் சமுதாய அடித்தள அமைப்பிலே மாற்றங்களை சிறிதளவுகூட கொண்டுவராதது பொருளாதார வளர்ச்சி-

யிலே கிடைத்துள்ள பயன் அனைத்தும் இன்று ஒரு சிலரிடம் சென்று குவிய வாய்ப்பளிக்கிறது.

மேலும், கடந்த 50 ஆண்டுகளிலே விவசாய வளர்ச்சியிலே வேண்டிய ஈடுபாடு இல்லாது, தொழில்மயத்தையே நம்பியிருந்தது இன்று பெரிய முரண்பாடுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. 1951இல் தேசிய வருமானத்திலே விவசாயத்திற்கு பங்கு 49% ஆக இருந்தது, இன்று 28% ஆக குறைந்துள்ளது. ஆனால், விவசாயத்தை நம்பியுள்ளவர்களின் எண்ணிக்கை அன்றும் ஏறக்குறைய 70% இன்றும் அதேதான்! வலுவான விவசாய வளர்ச்சியில்லாது எங்குதான் தொழிற்புரட்சி வெற்றி பெற்றள்ளது!

- சுமார் 60,000 கோடி கறுப்புப் பணமுடக்கம் இருப்பதாகப் பொருளியல் நிபுணர்கள் மதிப்பிட்டுள்ளனரே! இந்தக் குவிப்புச் சிலரிடம் எவ்வாறு சாத்தியமானது! அதை வெளிக் கொணர வழி?

60,000 கோடி என்பது மிகவும் குறைவான கணிப்பு என நான் எண்ணுகிறேன். சமீபத்தில் இந்தியத் திட்டக்குழுவின் துணைத்தலைவர் பேராசிரியர் மது தண்டவதே கூட, நமது பொருளாதாரத்திலே 100,000 கோடி கறுப்பு பணமிருப்பதாகக் கூறியுள்ளார். அதுகூட குறைவு என்பது சில பொருளியல் அறிஞர்களின் கணிப்பு. இதைத் தவிர இந்தியர்களால் சுவில் வங்கிகள் போன்ற வெளிநாடுகளிலே பதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ள பணம் 3,04,000 கோடி ரூபாயென ஒரு கணிப்பு.

பதுக்கி வைத்திருக்கும் பணத்தை யாரால்தான் சரியாகக் கணக்கிட முடியும்! எல்லாம் குத்துமதிப்புதான்! ஆனால் ஒன்று மட்டும் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்வது, கறுப்புப் பணத்தின் பூதாகரமான வளர்ச்சி, ஒரு இணை பொருளாதாரத்தையே (Parallel Economy) உருவாக்கியிருக்கிறது. அதாவது, வெளியே புழங்கும் ஒவ்வொரு ரூபாய்க்கும் சமமாக ஒரு ரூபாய் கள்ளக் கணக்கில் உலவுகிறது.

இது எவ்வாறு சாத்தியம்? சட்டங்களிலே உள்ள ஓட்டைகள், பண, அதிகார குவியல் காரணமாக பலம்

படைத்தவர்கள் எதையும் செய்யலாமென்கின்ற நிலை. குறிப்பாக வருமான வரி, கம்பெனி வரி செலுத்தாத தில்லுமுல்லுகள், வீட்டு நிலம் வாங்கி விற்பது, ஏற்றி இறக்கிப் போடுதல், கள்ளக் கடத்தல், மாநில, மத்திய அரசுகளின் அளவில்லாத செலவுகள்... இவைதான் கறுப்புப் பணத்திற்கு அடித்தளங்கள்.

நிதியமைச்சர் சிதம்பரம், “வரிகளைக்குறைத்துவிட்டேன்; கறுப்புப் பணத்தை வெளியே கொண்டு வாருங்கள்!” என்று அங்கலாய்க்கிறார்! அப்படி நடந்த வரலாறே கிடையாது. பாமர மக்களும் கண்காணிக்கக்கூடிய திறந்த அரசியலும், அடித்தளத் தேவைகளை மையப்படுத்தும் பொருளாதாரமும் மட்டுமே கறுப்புப் பணத்தைக் குறைக்க முடியும்.

- 30% நகரங்கள் 70% கிராமங்களைச் சுரண்டி வளருகின்றன என்ற நிலை இனியும் தொடர்ந்தால்...?

நகரமயமாதல், கிராமங்களைச் சுரண்டி நகரங்கள் வளர்த்தல், விவசாயத்தின் வீழ்ச்சியின்மீது தொழில்மயம்... இவையெல்லாமே நாம் விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டுள்ள தனியார் இலாபத்தை மையப்படுத்தும் பொருளாதாரப் பாதையின் பிரிக்க முடியாத கூறுகளே! உலகளவிலேகூட 80% நாடுகளை சுரண்டித்தானே 20% நாடுகள் வளர்ந்தன.

இன்று நகரங்களும் முரண்பாடுகளின் மையங்களாக மாறி வருகின்றன. நமது நகரங்களிலே மூன்றில் ஒருபகுதி மக்கள் சேரிகளிலே வாழ்கின்றனர். மேலும் சுற்றுப்புற சூழல் பாதிப்பு, திட்டமிட்ட வன்முறைகள்...

கிராம மக்களிடம் இன்று வளர்ந்து வரும் தெளிவுகள் மிகவும் கூர்மையானவை. சுரண்டல், சுரண்டலின் அடித்தளங்கள், அவற்றிற்கு மாற்றுவழிகள்... இவற்றினைப்பற்றிய தெளிவிலே இன்று எவ்வளவோ வளர்ச்சி! எனவே எதிர்ப்புகள் வலுப்பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. கிராமங்களிலே விவசாயம் ஒட்டிய தொழில் வளர்ச்சி, அடிப்படை வசதிகள் பெருகாதவரை எதிர்ப்புகள் வளரத்தான் போகின்றன.

- இந்தியா மறுகாலனியப் பொறிக்குள் சிக்கியுள்ளது என்கிறார்களே? எவ்வாறு? மீட்சிக்கு வழி?

1947 ஆகஸ்டு 15 ஆம் தேதி வரை இந்தியா ஒரு காலனிய நாடு: ஆகஸ்டு 15 ஆம் தேதி முதல் மறுகாலனிய நாடு. வெளிப்படையாக ஒரு நாடு மற்றொரு நாட்டினை ஆளுவது காலனியம்: அந்த ஆளுகை மறைமுகமாக, பொருளாதாரம், கலாச்சாரம் வழியாக நிலைநிறுத்தப்படுவது 'மறுகாலனியம்' அல்லது 'புதுக் காலனியம்'.

நம்மில் பலரிடையே ஒரு மாயை! திருவாளர்கள் மன்மோகன் சிங்கும், சிதம்பரமும் தான் இந்திய பொருளாதாரத்தை உலகமயமாக்கியுள்ளார்கள் என்றும், 1991க்குப் பிறகே இந்தியா மறுகாலனியப் பொறிக்குள் சிக்கியுள்ளது என்றும் பலர் நினைக்கிறார்கள், எழுதுகிறார்கள். ஆனால், இந்த 50 ஆண்டு பொருளாதாரத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தால், 1950, 1960களிலேயே நம் பொருளாதாரம் பற்றிய முக்கிய முடிவுகள் - உணவு தானியம் இறக்குமதி பற்றியோ எல்லாமே வெளியேதானே எடுக்கப்பட்டன! சில முடிவுகள் நம் தலைவர்களின் சம்மதத்தோடு, சில அவர்களுடைய எதிர்ப்பையும் தாண்டி!

அதே சமயத்திலே மறு காலனியத்தின் பிடி இன்று பெரிதுமே வளர்ந்திருக்கிறது என்பது உண்மை. அதன் பிரதிபலிப்பே இன்று நமது பொருளாதாரம் பெருமளவிற்கு உலகவங்கி, பன்னாட்டு நிதி, தொழில் நிறுவனங்களின் தனியார் இலாபப்பாதையிலே முழுவதுமாக மாற்றி அமைக்கப்படுவது.

மறு காலனியத்திலிருந்து எப்படி மீள்வது! அதற்கு மற்றுமொரு சுதந்திரப் போராட்டம் அவசியம்...! அடித்தள ஜனநாயகம், தலித்துகள், பழங்குயினர், பெண்கள், ஏழைகள் இவர்களின் அடிப்படை தேவைகளை மையப்படுத்தும் பொருளாதாரம்... இவற்றை எடுத்துச் செல்ல வலுவான இயக்கங்கள்: இயக்கங்களை இணைக்கவல்ல தலைவர்கள்!

இன்று இந்தியாவில் மட்டுமல்ல, ஆசிய, ஆப்பிரிக்க, தென் அமெரிக்க கண்டங்கள் முழுவதிலும், மறு காலனியத்தின்

திரை கிழிக்கப்பட்டு, புதிய புதிய போராட்டங்கள் வெடித்து வருகின்றன. அவை வலுப்பெறவேண்டும்: நெறிப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

- எல்லோருக்கும் வீடு, வேலை, கல்வி, நலவாழ்வு என்பது வெறும் இலட்சியக் கனவா?

இலட்சியங்கள் பகற்கனவுகளாக மாறாது, உயிரோட்டமுள்ள கனவுகளாக மாறுவதில்தானே புரட்சியும், மாற்றமும் உள்ளன நமது இன்றைய சமுதாயத்தின் வீழ்ச்சியே, கனவுகள் மறைந்து, நம்பிக்கை தளர்ந்துவிட்டதுதான். இன்றைய முக்கியமான தேவை மக்கள் பற்றிய பெரிய கனவுகளைக் காணத் துணியும் புதிய இளைஞர் சமதாயம்; அவ்விளைஞர்களுக்கு உறுதுணையாக நிற்கவல்ல அறிஞர்கள், தலைவர்கள்.

- இருபது ஆண்டு AICUF தேசிய ஆலோசகர் மற்றும் இளையோர் வழி நடத்தலில் புதிய இந்தியாவைப் படைப்பதில் உங்கள் அனுபவத்தில் மறக்க முடியாதவை எவை?

இளையோர் வழி நடத்தல் என்பது ஆயிரம் காலத்துப் பயிருக்கு விதை இடுவது போலத்தான். விதைப்பவர்களெல்லாம் அறுப்பதில்லை; விளைச்சலும் நாம் திட்டமிட்டபடியே நடப்பதுமில்லை. அதுதான் இளைஞர்களுடைய தனிச்சிறப்பு. அதே சமயத்தில் நாம் அவர்களை ஏற்று, மதித்து, துணையாக நிற்கும்போது, அவர்கள் வெளிப்படுத்தும் படைப்புத்திறனும், தாராள மனமும் என்னை என்றுமே மலைக்க வைத்துள்ளன.

பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், பல்வேறு துறையிலே முதன்மை இடம் வகிப்பவர்கள், தங்கள் வாழ்க்கையை மக்கள் பணியோடு இணைத்து குக்கிராமத்திலே வாழ்பவர்கள் - இப்படி பலபர் வந்து, “நான் இன்று உள்ள நிலைக்கு முதல்படி, ‘AICUF’ இயக்கத்திலே எனக்குக் கிடைத்த பயிற்சிதான்” என்று சொல்லும் ஒவ்வொரு முறையும் மறக்கமுடியாத நிகழ்ச்சிகளே! இதைவிட வேறு என்ன பெறுமை வேண்டும்.

19. மக்கள் இயக்கங்கள்: அன்னம் வெளியீடு

அன்புத் தோழர்களே!

இன்றிருக்கும் அரசியல், பொருளாதார, சமுதாய அமைப்புக்களும் அவைகளைத் தக்க வைக்கும் கருத்தியலும் ஆதிக்கவாதிகளின் கையில் சிக்குண்டு கிடக்கின்றன. அவர்களது நன்மைக்காகவே இவை பெருவாரியாகச் செயல்படுகின்றன. சாமானிய மக்களுக்கு இவை அவ்வப்போது சில சலுகைகளை வழங்குகின்றன. ஆனால் அவர்களது அடிப்படை உரிமைகளைத் தருவதில்லை. எனவே சமுதாய அக்கறை கொண்டவர்கள், இப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண சாமானிய மக்களை இயக்கங்களாகக் கட்டி எழுப்புகின்றனர்.

சாமானிய மக்களின் சக்தி அசாதாரணமானது. அவர்களின் போராட்டச் செயல்பாடுகள்தான் ஒடுக்குமுறைகளை உடைக்கும், ஒடுக்குகிறவர்களையும் மனிதர்களாக்கும், எல்லா மக்களுக்கும் வாழ்வு கொண்டு வரும். இது உலக வரலாறு நமக்குக் கற்பிக்கும் பாடம்.

இந்திய வரலாற்றை நாம் புரட்டும்போது சில மேட்டுக் குடியினரிடம் முடங்கிக்கிடந்த காங்கிரசை மக்கள் இயக்கமாக மாற்றுகிறார் மகாத்மா காந்தி. பீகாரிலுள்ள சாம்பாரானில் இன்டிகோ பயிரிடுகிறவர்களையும், அகமதாபாத் மில் தொழிலாளர்களையும் அவர்களது பிரச்சனைகளை மையமாகக் கொண்டு இயக்கங்களாகக் கட்டினார் காந்தி. தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக இழைக்கப்பட்ட தீமைகளை அவர்களைக்கொண்டே எதிர்த்துப் போராடினார். வெற்றி கிடைத்தது. 1929-ல் ஒத்துழையாமை இயக்கம், 1930-ல் சட்டமறுப்பு இயக்கம், இவைகள் வழியாக ஆங்கில அரசை எதிர்த்து போராட்டங்கள் நடத்தினார். இவ்வாறு மக்கள் இயக்கங்களை வலுப்படுத்தினார். 1942-ல் 'வெள்ளையனே வெளியேறு' என்ற கோஷத்தோடு சாமானியருடைய ஆற்றலை அவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டினார். மக்கள் தங்கள் சக்தியில் நம்பிக்கை கொள்ள வைத்தார்.

இந்திய வரலாற்றில், தெலுங்கானாவில் விவசாயிகள் இயக்கம், கேரளாவில் மீனவர் இயக்கம், தென்பீகாரில் ஜார்கண்ட் முக்தி மோர்ச்சா இயக்கம், அசாமில் போடோ நில இயக்கம், இமயமலை அடிவாரத்தில் சிப்கோ இயக்கம், இவ்வியக்கங்களெல்லாம் மக்களிடமிருந்து பிறந்தன. அவைகள்:

1. இன்றைய சமுதாய அமைப்பால் (நிலப்பிரபுத்துவ, முதலாளித்துவ) அதன் செயல்பாடுகளால் பல்வேறு வகைகளிலும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களிடமிருந்து எதிர்ச் சக்தியாக பிறந்தவை.
2. இந்தியாவில் ஒரு பெரும் எழுச்சிக்கான நம்பிக்கையின் விதைகள்.
3. தெளிவான சித்தாந்தப் பின்னணியில் அரசியல் ஈடுபாட்டின் வழியாக ஒரு புதிய விடுதலைச் சமுதாயம் (இறை அரசு) படைக்க ஏதுவான ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை மையப்படுத்தும் இயக்கங்கள்.

இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கான மக்கள் இயக்கத்தில் கிறிஸ்தவர்களின் பங்கு என்ன? ஆங்காங்கே தனிப்பட்ட சில கிறிஸ்தவர்கள் இப்போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டார்கள். ஆனால் கிறிஸ்தவர்கள் அன்று நாட்டு விடுதலைக்காக இயக்கமாக இணையவில்லை.

1947-ல் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றது. இந்தியத் திருச்சபையின் பாதுகாப்பு, அதன் நல்ல எதிர்காலம், பிறரின் நன்மதிப்பு இவையெல்லாம் சமூகசேவை வழியாகத் தனக்குக் கிடைக்கும் என்று திருச்சபை நம்பியது. எனவே திருச்சபை மக்களுக்கு பல வழிகளிலும் சமூகசேவை செய்ய ஆரம்பித்தது. 1956-ல் 'கிறிஸ்தவம், சமூகசேவையின் வழியாக ஏழை மக்களை மதம்மாற்ற முயற்சிக்கிறது' என்ற குற்றச்சாட்டை 'நியோகி கமிட்டி' இந்திய அரசின் முன் வைத்தது. இந்தியாவில் பரவ ஆரம்பித்த பொதுவுடைமை கட்சி ஏழைகள், தொழிலாளர்கள் மட்டில் அக்கறை கொண்டு உழைத்தது.

இந்திய திருச்சபை தனக்கும் இத்தகைய அக்கறை உண்டு எனக் காட்டவும், சமூகசேவை மதமாற்றத்திற்காக அல்ல ஏழைகள் தொழிலாளர்களின் மேம்பாட்டுக்கும் நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கும் என்று எண்பிக்க தனது சமூக சேவையை இன்னும் தீவிரப்படுத்தியது. இதை ஒழுங்குபடுத்தி நடத்த 'காரித்தாஸ்' என்ற சமூக சேவை நிறுவனத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

1966-ல் இந்தியா பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்டபோது காரித்தாஸ் தனது சமூகசேவையில் மிகுந்த அக்கறையும் ஈடுபாடும் காட்டியது.

கிறிஸ்தவர்களையும் கடந்து பாதிக்கப்பட்ட எல்லா மக்களுக்கும் அது உதவியது. இதனால் பலருடைய நல்லெண்ணத்தையும் சம்பாதித்தது.

1969-ல் இந்தியத் திருச்சபை, அகில இந்திய கருத்தரங்கு ஒன்றை பெங்களூரில் நடத்தியது. அதில், இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கத்தின் மறுமலர்ச்சி கருத்துகள் இடம் பெற்றன. தொடர்ந்து 1971-ல் நாகபுரியில் அகில இந்திய ஆயர் பேரவைக் கூட்டம் நடந்தது. அதில் “திருச்சபை சமுதாய நீதிக்காக தாகம் கொள்ளவேண்டும். தன்னிடமிருக்கும் எல்லா சக்திகளையும் விடுதலைக்கான போராட்டத்திற்காக ஒன்று திரட்ட வேண்டும். சிறுபான்மையினர், மேலும் பணக்காரர் ஆகிக்கொண்டு வளர்வதையும், பெருவாரியான ஏழை மக்களுக்கு அடிப்படைத் தேவைகள் கூட கிடைக்காத நிலையையும் முடிவுக்கு கொண்டுவர நம்நாட்டிற்கு புதிய, பெரிய அளவிலான விடுதலை இயக்கம் தேவை” என்று ஆயர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இங்கு திருச்சபை சமூக சேவையைக் கடந்து நீதிக்கான தாகம், விடுதலைக்காக போராடும் இயக்கம் பற்றிப் பேசுகிறது.

1978-ல் மங்களூரில் இந்திய ஆயர்களின் பேரமர்வு நடந்தது. அது ‘நீதிக்காகச் செயல்படுவதும், உலகை மாற்றி அமைப்பதும் நற்செய்திப் பணியில் இன்றியமையாத ஒரு கூறு’ என்று வலியுறுத்தியது. மேலும் ‘நம் நாட்டில் நீதிக்கான மக்கள் இயக்கத்தில் திருச்சபை தன்னையும் ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும்’ என்று கூறியது. இங்கு திருச்சபை தன்னையும் கடந்து பார்க்கிறது இது இயேசுவின் இறையரசுப் பார்வையாகும். இயேசுவின் இறையரசுப் பார்வை உலகம் முழுமையையும் உள்ளடக்கிய ஒன்று.

திருத்தந்தை 23-ம் அருளப்பர் தனது ‘அவனியில் அமைதி’ என்ற சுற்றுமடலிலும் (எண்.159), திருத்தந்தை 6-ம் சின்னப்பர் ’80-வது ஆண்டுக்குப் பின்’ என்ற மடலிலும் (எண் 30, 31) ஏழை மக்களின் நலன்களுக்காக போராடும் வரலாற்று இயக்கங்களில், கிறிஸ்தவர்களும் இணைந்து செயல்படலாம் என்கிறார்கள். தற்போதிருக்கும் மதுரைப் பேராயர் ஆரோக்கியசாமி அவர்கள் கோட்டாறு ஆயராக இருந்தபோது எழுதிய திருமுகம் ஒன்றில் “மனித மாண்பையும் உரிமைகளையும் காக்க முயலும்

முற்போக்குக் கட்சிகளுடனும் இயக்கங்களுடனும் உரையாடி உடனுழைப்பது இன்று மிகத் தேவையாகிறது” (கோட்டாறு மறைமாவட்டத்தில் கிறிஸ்தவ வாழ்வும் பணியும், எண். 26) என எழுதியிருப்பது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

ஆதிகாலத்தில் திருச்சபை ஒரு மக்கள் இயக்கமாகவே இருந்தது. ஆனால் வரலாற்றில் அது ஒரு நிறுவனமாக இறுகிப் போனது. இரண்டாம் வத்திக்கான் பொதுச் சங்கம் இந்த இயக்கக் கூற்றை மீண்டும் தோண்டி எடுத்தது. திருச்சபையின் அமைப்பு முழுவதும் இயக்கமாவது இன்று சாத்தியமா? அதிலுள்ள பலர் இன்று மக்கள் இயக்கங்களோடு இணைந்து புதிய உலகை கட்டி எழுப்ப முன் வரலாம்.

தோழர் மனுவேல் அல்போன்ஸ் (‘மனு’) தனக்குரிய பாணியில் மக்கள் இயக்கங்கள் பற்றி நமக்குச் சொல்கிறார். அவரின் அனுபவப் பகிர்வு, தெளிவான சிந்தனை, செயலுக்கான அழைப்பு எல்லாம் நம்மை சிந்திக்க, ஈடுபட, செயல்பட அழைக்கின்றன. அவருக்கு எனது உளம் கனிந்த பாராட்டு. வாசகர்களின் இதயம் நிறைந்த நன்றி.

தோழமை உணர்வுடன்
எக்ஸ். டி. செல்வராஜ்

மக்கள் இயக்கம்

தோழரே,

நீர் யார்? எப்படிப்பட்டவர்?...

இன்று வளர்ந்து வரும், ஓடுக்கப்பட்டு வரும் மக்கள் இயக்கங்களிலொன்றின் அங்கத்தினரா?

அந்த இயக்கங்களோடு உரசி உறவாடி, உறுதுணையாக நிற்பவரா?...

இல்லை, தூரத்திலே தள்ளி நின்று, பார்ப்போம், இவை எங்கு செல்கின்றன” என்று வேடிக்கைப் பார்க்கும் விவேகியா? “இவையெல்லாம் திருச்சபையை அழித்துவிடும். கிறிஸ்துவின் முகத்தை மறைத்துவிடும்” என புலம்பும் உத்தம கிறிஸ்தவரா?

எவராயிருப்பினும் இந்த உரையாடலுக்கு நல்வருகை! நான் மக்கள் இயக்கங்களோடு இணைந்து செயல்பட முயலும் ஒரு மாணவர் இயக்கத்திலே அங்கத்தினன். “விண்ணரசு உங்களிடையே” என்ற இயேசுவின் அறிக்கை இன்றைய மக்கள் இயக்கங்களிடையே மலர்கிறது என்பது என் அனுபவ உணர்வு! இத்தொகுப்புக்கு உதவி செய்தவர்கள் (கலந்துரையாடல்களில் பங்கேற்றவர்கள், ஆசிரியர் குழுவினர், சுபத்ரா) அனைவருமே அப்படித்தான்! நம்முடைய உரையாடலின் ஒரே நோக்கு, இன்று நலிந்து நிற்கும் மக்கள் இயக்கங்கள் வளம்பெற வேண்டும், இன்னும் தூய்மையும் தெளிவும் பெற்று திக்கெட்டும் பரவவேண்டும், ஒருமித்த ‘மக்கள் இயக்கம்’ உருவாக வேண்டும் என்பதே! வாருங்கள் உள்ளே!

இன்று எவர் வாயிலும் ‘மக்கள் இயக்கம்’! நேற்று ராஜீவ்காந்தி மக்கள் இயக்கம் பற்றி பேசினார்; இன்று வி.பி.சிங் பேசுகிறார். திருச்சபையும் மக்கள் இயக்கம் பற்றி பேசுகிறது; மலர மறுக்கும் ஏழைத் திருச்சபையோடு இணைத்து இறையியல் படைக்கிறது. இடதுசாரிக்கட்சிகள், புரட்சிகர அமைப்புகள் அனைத்தும் மக்கள் இயக்கங்கள் பற்றி ஆய்வு நடத்துகின்றன. சோஷலிஸ நாடுகளில் உரிமைகேட்டு மக்கள் இயக்கங்கள். முதலாளித்துவ நாடுகளில் அமைதி நாடி, அமைப்புச் சீர்குலைவுகளை எதிர்த்து மக்கள் இயக்கங்கள்.

இந்த மக்கள் இயக்கங்கள் எங்கிருந்து பிறக்கின்றன? இதில் நல்லது, கெட்டது உண்டா?... இவை உண்மையிலே ஏழைக்கு சாதகமானவையா? எதிரியா?... இவற்றிற்கும் சமுதாய மாற்றத்திற்கும் தொடர்புண்டா? திருச்சபை இவற்றை எப்படி அணுகவேண்டும்?... இவற்றின் பின்னணியிலே நம் இல்லற, துறவற வாழ்க்கை, நம் பணி என்ன உரு எடுக்கவேண்டும்?

கேள்விப்பட்டியல் முடிவில்லாதது!

ஆனால் முதலிலே சில வரலாற்றுக்குறிப்புகள், சில உதாரணங்கள்!

“அணுகுண்டு எந்நேரமும் தலைமேல் விழலாம்; மனித இனம் தன்னையே அழித்துக்கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு மிக அதிக அருகில் உள்ளது” என்ற பீதி ஐரோப்பிய மக்களை அலைக்கழிக்கிறது. “இனி முன்னேற்றப் பாதையில் முன்னோக்கி சென்று என்ன பயன்?” என்றதொரு விரக்தி. “கிடைப்பதை சுருட்டிக்கொண்டு இருப்பதை அனுபவிப்போம், நாளை நமதில்லை என்றவொரு போக்கு! மெதுமெதுவாக இந்த போக்கையும் எதிர்க்கலாமென்கின்ற நம்பிக்கை பிறக்கிறது! விவாதங்கள், முயற்சிகள், சிறுசிறு போராட்டங்கள் ஆயுதத் தளவாடங்கள் மத்தியிலே மனிதச்சங்கிலிகள், அமைதி இயக்கம் உருவாகிறது. ஐரோப்பிய நாடுகள் முழுவதும், அமெரிக்காவிலும்கூட!... ‘அமைதி இயக்கம்’ சில வருடங்களிலே அணுஉலை எதிர்ப்பு இயக்கமாக வடிவெடுக்கிறது; சுற்றுப்புறச் சூழல் இயக்கமாக விரிகிறது. ஜெர்மனியிலே ‘கிரீன்ஸ்’ (பசுமையினர்) எனும் அரசியல் கட்சி ஆதிக்க சக்திகளுக்கு ஒரு சவாலாக அமைகிறது.

இந்திய ஆதிவாசிக் காட்டுப் பகுதிகளிலே பெரியதொரு சலசலப்பு! இயற்கையோடு பின்னிப்பிணைந்து அன்புக் கூட்டங்களாக வாழ்ந்து வந்த ஆதிவாசி மக்களிடையே காண்டிராக்டர்கள் என்ற ஓநாய்கள்!

‘ஆதிவாசிகளுக்கு மரம் என்பது வெறும் கட்டையல்ல! மனிதன், இயற்கை, இறைவன் மூன்றும் இணைந்த தங்கள் வாழ்க்கைச் சங்கிலியிலிருந்து பிரித்தெடுக்க முடியாத ஒரு வளையமே மரம். நீர், நிலம், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயமெனும் ஐம்பெரும் சக்திகளின் மத்தியிலே அவர்களது மனித வாழ்க்கை வளம்பெற உதவும்

கருவியே மரம். அவர்களது உணர்வுகளின் உறைவிடமே மரம். ஆனால் வியாபாரிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அது வெறுமனே ஒரு மூலதனக் கச்சாப்பொருள்! டெரிலின், டெரிகாட்டன், உடைகளுக்கும், மற்றவைக்கும் மூலப் பொருளாகும் பட்டையைத் தருவது மரம்!

இலாப தேவதையின் சிக்குப் பிடியிலே சிதைகிறது ஆதிவாசிகளின் வாழ்க்கை! வரலாற்றுப் புத்தகத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டு விடும் நிலை, முதலாளித்துவப் பாதையில் சமாதியிலே கிடத்தப்படும் நேரத்தில் எழுந்த ஒரு விரக்தி.

இருப்பினும் ஒரு சிலரிடையே ஓர் உறுதி... மரம் வெட்டுவதற்கு எதிர்ப்புகள், திடீரென்று பரபரப்பு பகுதிமுழுவதும்! காண்டிராக்டர்களோ, காட்டு இலாக்கா அதிகாரிகளோ மரம் வெட்டுவதற்காக ஜீப்பிலே, லாரியிலே காடு நோக்கி வருகிறார்கள்.

ஜோத்பூர் மகாராஜா புதிய அரண்மனை கட்ட தேவையான மரங்களை வெட்டி வர படை வீரர்களை அனுப்பினான். பிஷ்னோயி கிராமத்தைச் சுற்றியிருந்த மரங்களை வெட்ட முற்படும் போது அம்ரிதாதேவி என்ற பெண் அவர்களைத் தடுத்தார். வெட்ட இருந்த ஒரு மரத்தைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டார். படைவீரர்கள் அமிர்தா தேவியை வெட்டி வீழ்த்தினர். அவரது மூன்று மக்களும் அதே மரத்தைக் கட்டிப்பிடித்தனர். அவர்களும் அதே இடத்தில் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டனர்.

செய்தியறிந்த பீஷ்னோயி இனமக்கள் ஒன்று திரண்டு இயற்கையைப் பாதுகாக்க படைவீரர்களை எதிர்த்தனர். ஆண்களும் பெண்களுமாக 363 பேர் படைவீரர்களால் கொல்லப்பட்டனர். செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட அரசன் மனம் மாறி மரங்களை வெட்டுவதில்லை என்று முடிவு செய்தான்.

ஆதிவாசிகளிடையே உள்ள இயற்கையைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற உணர்வையும், இயற்கையை அழிப்பவர்களை எதிர்த்து நிற்கவேண்டிய மன உறுதியையும் இக்கதை மூலம் தட்டி எழுப்பி இயக்கமாக உருவாக்குகின்றனர் 'சிப்கோ' இயக்கத்தினர். ஏற்கனவே மக்கள் மனதில் உறங்கிக் கிடக்கும் உணர்வுகளை தட்டி எழுப்பி அவர்களை இயக்கச் செய்யும் போதுதான் மக்கள் இயக்கம் வெற்றி பெறுகிறது. 'சிப்கோ' இயக்கம் இதற்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

அதைக் கண்டதும் கிராமத்திலே தப்பறை ஒலிக்கிறது. உடனே வயல்களிலே, வீட்டிலே பணிபுரியும் பெண்கள் தங்கள் வேலைகளை அப்படியே விட்டுவிட்டு காடு நோக்கி ஓடுகிறார்கள்!

பிராமணிய எதிர்ப்பின் மையக் கருத்து ‘பிராமணர்கள் மோசமானவர்கள், அவர்களை ஒழிக்க வேண்டும்’ என்பதல்ல! மாறாக, பிறவியிலேயே ஒரு சிலர் சுத்தமானவர்கள், மற்றவர்கள் அழுக்கு பிண்டங்கள்; ஒரு சிலர் இறைவனின் பிள்ளைகள். மற்றவர்கள் சாபக் கேடுகள், ஒரு சிலர் ஆளப் பிறந்தவர்கள், மற்றவர் அடிமைகள் என்று கூறி சமூகத்திலே நிலவும் அநீதி, அட்டுழியம், ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கும் இயற்கையையும் இறைவனையும் துணைக்கு அழைக்கும் துரோகத்தனம்தான் பிராமணியம்! இந்த ஒரு பிராமணிய மனப்பாங்கு இன்று தமிழகத்திலே ஆள்பவரிடமுண்டு. அடிமைகளிடமுண்டு. இதன் வெளிப்பாடுகள் அரசியல், பொருளாதார அடக்குமுறைகள். ஆனால் அடிப்படையிலே இது ஒரு தமிழ்ப்பண்பாட்டு நோய்!

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பெரிய மரத்தை அன்புடன் அணைத்து நிற்கிறார்கள். காண்டிராக்டர்கள் வந்து சேரும்போது அந்த பெண்களின் உதடுகளிலே மெளனம், ஆனால் அவர்களது விழிகளிலே ஒரு சூடான செய்தி. “என் உயிருக்கு உறுதுணையான மரத்தை வெட்டுமுன் என்னை வெட்டு”! காண்டிராக்டர்கள் திகைப்பு. ஒருசில இடங்களிலே கைகலப்பு! ஆனால் மக்கள் சக்திமுன், மங்கையர் சக்திமுன் மற்றவை அடங்குகின்றன!

செய்தி பரவப்பரவ, “சிப்கோ” (அரவணைப்பு) இயக்கம் உருவாகிறது! பல இடங்களுக்குப் பரவுகிறது. சுந்தர்லால் பகுகுணா என்பவர் முன்னிலையில் வலுப்பெறுகிறது! முன்னேற்றப்பாதைக்கு புதியதொரு அர்த்தம். புதியதொரு வழி! ஆணாதிக்க சமுதாயத்திற்கு ‘பெண்கள் தலைமை’ எனும் புதிய சவாலை உருவாக்குகிறது.

ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கம் தலைதூக்கி நின்ற காலம் வெளியூர்க் கொள்ளைக்காரனுக்கு உள்ளூர் பங்காளி ஒருவன் தேவை! ஆங்கிலேய ஆதிக்கமும் பார்ப்பனிய ஆதிக்கமும் இணைகின்றன.

புதிய படிப்பு வசதிகளையும் வேலை வாய்ப்புகளையும் பயன்படுத்திக்கொண்டு நிர்வாகத்திலும், பொது வாழ்க்கையிலும் பார்ப்பனிய ஆதிக்கம், திராவிட இயக்கம் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு

என்று குறிப்பிட்டாலும் பிராமண எதிர்ப்பே நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. படித்த முதலியார், செட்டியார்களுக்குக் கூட வசதிகள் வாய்ப்புகள் குறைவு! எனவே ஆங்கிலேய எதிர்ப்பின் ஒரு பகுதியாக பார்ப்பனிய ஆதிக்க எதிர்ப்பு உருவாகிறது;... பிரமாணர்கள் அல்லாதவர் அனைவரும் இணைய வேண்டுமென்ற கருத்து பரவுகிறது.. பார்ப்பனிய ஆதிக்கத்தை எதிர்க்க வேண்டும்; இன்னும், ஜாதிவெறி, மூடநம்பிக்கைகள், பிச்சைக்காரத்தனம், இவை ஒழிய வேண்டுமென்றால் இவற்றின் உறைவிடமான கடவுள், மதம் ஒழிய வேண்டும். கருத்துக்கள் பரவப் பரவ ஒரு பிராமணிய எதிர்ப்பு இயக்கம், ஒரு சுயமரியாதை இயக்கம், ஒரு திராவிட இயக்கம், இத்தகு உணர்வுகளுக்கு ஓர் உருவம், ஓர் ஒலி, ஒரு நம்பிக்கை விண்மீன் பெரியார் எனும் நாயக்கர்!... திராவிட இயக்கம் காட்டாறுபோல் வெள்ளமெடுத்து ஓடுகிறதுஞ் அதன் ஓட்டத்திலே எத்தனையோ கிளை நதிகள், சில சாக்கடைகள்!

திருச்சபைக்குள்ளே ஓர் உதாரணம்: ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக “நீ ஒரு மனிதனல்ல, மிருகம், நீ ஒரு கழிவுப் பொருள்; நீ ஒரு மண்ணாங்கட்டி” என்று ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டு, கூனிக் குறுகி கறுத்து நின்றவர்கள் வாழ்க்கையிலே ஓர் அமுதகானம், “கிரேக்கரென்றும், யூதரென்றும் இங்கில்லை, ஆணென்றும், பெண்ணென்றும் யாரும் பார்ப்பதில்லை, ஒன்றே இறைவன், ஒன்றே மனிதன்!” ஆயிரமாயிரம் கந்தசாமிகள் அந்தோணிசாமியாகிறார்கள். மாரியாத்தாக்கள் மேரியாகிறார்கள்.. ஆனால் நாளடைவிலே பேர் மாற்றமும் மதமாற்றமும் மேலோட்டமானவையென்றும் தெளிவாகிறது; திருச்சபையும் கூட ‘பார்ப்பனியத் திருச்சபையே, வெள்ளாளர், உடையார், முதலியார், திருச்சபையே; தலித் திருச்சபையோ மக்கள் திருச்சபையோ இல்லை என்ற கருத்து வலுப்பெறுகிறது. அங்கத்தினராக தலித் கிருஸ்தவர்கள் 60-70 சதவீதமாக இருந்தாலும், குருக்கள், துறவியர் மத்தியிலே 2, 3 சதவீதம் கூட இல்லை; திருச்சபையின் அமைப்புகள், நிறுவனங்கள், அதிகாரங்கள், இறையியல், வழிபாடு, உண்டியல் அனைத்தையுமே மேல் சாதியினர் கையிலே. எனவே இறையியலையும் வழிபாட்டையும், உறவு முறைகளையும், அமைப்பு அதிகாரங்களையுமே மாற்றியமைக்க உரிமை கேட்டு குரல் எழும்புகிறது. தமிழகத் திருச்சபை தலித் திருச்சபையாக வேண்டுமென்ற கோஷம்! அரசும் திருச்சபையும் இரண்டுமே இணைந்து அடக்கியாளும் சூழ்நிலையிலே, அரசிடம்

உரிமைகேட்டு, திருச்சபையிலே சமத்துவம் கேட்டு இருமுனைப் போராட்டம் தலித் கிறிஸ்துவ இயக்கம் உருவெடுத்திருக்கின்றது!

இவை சில உதாரணங்கள்!

இப்படி ஆயிரமாயிரம்!

சில உலகளாவியவை, வேறு சில இனம், மாநிலம், நாடுகள் அளவிலே! இவற்றின் வரலாற்றுப் பின்னணி என்ன?....

II வரலாற்றுப் பின்னணி

மக்கள் எழுச்சிகள், மக்கள் ஒருங்கிணைப்புகள், மக்கள் போராட்டங்கள், மக்கள் இயக்கங்கள் - இவை ஒன்றும் வரலாற்றில் புதியனவல்ல! நில உரிமைப் போராட்டங்கள், அரசு ஜமீன் கொடுமை எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சிகள் போன்றவை எப்போதுமே - முன்னைய அடிமைச் சமுதாயங்களில் கூட - வரலாறு படைப்பதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்காமலில்லை.

எனினும் சமீப காலத்திலேதான் “மக்கள் இயக்கங்கள்” “வெகுஜன இயக்கங்கள்” “அரசியல் இயக்கங்கள்” போன்ற வார்த்தைகள் அதிகமாக வழக்கிலே வந்துள்ளன. ஏன்? எப்படி?

முன்பெல்லாம் ‘வரலாறு’ என்றால் அது மேல்தட்டினரின் - அவர்களில் சில தலைவர்களின் - வரலாறுதான்! அக்பர், அசோகர், துக்ளக், கஜினி முகமது, குலோத்துங்க சோழன், நரசிங்க பல்லவன் அவர்களின், அறம், மறம், வீர சாதனங்கள், காமக்களியாட்டங்கள் - இவைதான் இந்திய வரலாறு! ஆனால் அடிமட்டத்திலே உலகைப் படைக்கும் கூலி விவசாயிகளுக்கும், தொழிலாளிகளுக்கும் வரலாற்றில் இடம் இல்லை!

வரலாற்றில் “மக்கள்” வகிக்கும் மையமான இடத்தை சமீபத்தில்தான் வரலாற்றியல் அறிஞர்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். வரலாற்றிலே ஆட்சி செய்துள்ள சிந்தனைகள் ஆளுகின்றவர்களின் சிந்தனையாகயிருப்பினும் வரலாற்றின் உண்மைப் படைப்பாளிகள் உழைக்கும் மக்களே. தாஜ்மஹால் என்றாலே ஷாஜஹான். மும்பை மட்டுமே தோன்றிய காலம் போய் அதனைக் கட்டிய ஆயிரமாயிரம் தொழிலாளர்களின் வியர்வை, கண்ணீர், ரத்தம் அவர்களின் எழுத்து வடிவு பெறாத, ஆனால் எழுச்சிமிக்கக் கலைத்திறன், அக்கட்டத்தின் கீழ் சிதைந்துள்ள எழும்புக் கூடுகள், பிணங்கள் இவையே தாஜ்மஹாலின் மையக் கூறுகள்

என்கிற கருத்துக்கள் தலைதூக்கி உள்ளன. எகிப்திய பிரமிடுகள் என்றாலே, பாரேவான் என்ற நிலைமாறி, அதன்பின் நின்ற அடிமைச் சமுதாயம் நோக்கி பார்வை திரும்பியிருக்கிறது.

இன்று “அடிமட்ட வரலாற்றியல்” (Sub-Altern Historiography) வளர்ந்து வரும் அறிவியல்! வரலாற்றியல் மட்டுமல்ல, சமூக இயலில், பொருளாதார அரசியல் இயலில் கூட மாற்றங்கள் மேலிருந்து வருவன அல்ல, கீழுள்ள அழுத்தங்களின் அர்த்தமே; மக்களே வரலாற்றின் முக்கிய நாயகர்கள் என்ற கருத்துக்கள் இன்று வளர்ந்து வருகின்றன! எனினும் இவையெல்லாம் வெகு சமீப காலத்தவையே!

1970, 1980-களில் தான் “மக்கள் இயக்கங்கள்” என்ற வார்த்தைகள் அதிகமாக பழக்கத்திற்கு வந்தன. அந்தக் கால கட்டத்தில்தான் “மக்கள் இயக்கங்கள்” என்ற புதுச் சமூகக் கூறுகளும் உதித்தன. இவைகள் தம்முள் ஒருசில முக்கிய அம்சங்களையும் தாங்கி வந்தன!

1. எந்த ஒரு (இடது, வலது) அரசியல் கட்சியையும் சார்ந்திராத நிலை.
2. பாதிக்கப்பட்ட, ஆனால் ஒருங்கிணைக்கப்படாத மக்கள் பகுதிகளின் ஒருங்கிணைப்பு.
3. இதுவரை யாருமே ஆழமாகத் தொடாத ஒரு பிரச்சனையை மையப்படுத்துதல்.
4. பெரும்பாலும், பாதிக்கப்பட்ட மக்களிடமிருந்தே உருவாகும் தலைமை.
5. பணம், துணை, கருத்து இவையனைத்திலும் புறச்சார்பு மிகக்குறைந்த நிலை.

இவை ஏன் குறிப்பாக, 1970, 1980-களில் தோன்றின? அதற்கான அக, புற காரணங்கள் என்ன?

1947-லே நாடு முழுவதும் ஒரு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை “கொள்ளையடிக்க வந்த வெள்ளையனை விரட்டி விட்டோம்; இனி நமது நாட்டை, நமது எதிர்காலத்தை நாமே நிர்ணயிப்போம்” என்று. ஆனால் வெகு சீக்கிரமாக கனவு கலைகிறது! இந்த ‘நம்’ அரசாங்கமும் வெகுஜனங்களுக்கல்ல, ஒருசில

சக்திகளுக்கே துணை என்கின்ற கசப்பான உண்மை முதல் மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களின் முடிவில் தெளிவாகிறது. காந்தி போன்றவரின் வழிவந்த இயக்கம்கூட ஆட்சிக்கு வந்தபின் நிலப்பிரபுக்களின், பணமுதலைகளின் காங்கிரசே என்கிற உண்மை! அரசின் திட்டங்களும் தீர்வுகளும் நமக்கில்லை. மறுபுறம், அடிமை மக்களை மையப்படுத்தி அவர்கள் விடுதலைக்கு போராடுவோமென்று ஆரம்பித்த பொதுவுடைமைக் கட்சிகள் கூட அரசியல் விளையாட்டுக்களிலும், சித்தாந்த ஜாலங்களிலும் மாட்டிக்கொண்டு தொடர்ந்து சக்தியிழந்து, பிரிந்துகிடந்த சூழ்நிலை (1964-ல் CPIயிலிருந்து CPM பிளவு; 1967-ல் CPI (ML) CPM -யிலிருந்து பிளவு) 'ஏழைகளுக்கு நற்செய்தி' என்று கூறிவந்த சமயங்களும் நம்பிக்கை தீயங்களாக நிலலாமல், இருக்கிற அநியாய அமைப்புகளுக்கு துணைபோயும், தங்களது அமைப்பு வசதிகள் பாதிக்கப்படும்போது மட்டும் குரலெழுப்பும் அவலநிலை.

அப்படியொரு ஒருமித்த 'வெற்றிடம்' அரசியலில், பொருளாதாரத்தில், சமூகக் கலாச்சாரங்களில், வெற்றிடத்தைப் போக்க உருவாகின்றன "மக்கள் இயக்கங்கள்".

"மக்கள் இயக்கங்கள்", தனிமனிதர் எவரும் திட்டமிட்டு உருவாவதில்லை! நமது முன்னேற்றப் பாதையில் முரண்பாடுகளின் சிதறல்களே மக்கள் இயக்கங்கள்!

நாம் தேர்ந்தெடுத்துள்ள பாதை முதலாளித்துவ பாதை; சின்ன மீனை விழுங்கித்தான் பெரிய மீன் வாழமுடியும்; கொழுக்க முடியுமென்ற பாதை பாதிப்பு உணர்வு ஒருங்கிணைவு இயக்கம்.

பாதிக்கப்பட்ட மக்களில் ஒரு பகுதியினர் தங்களுடைய பிரச்சனைகளை உணர்ந்து அவற்றிலிருந்து விடுதலை பெற ஒருங்கிணையும் போது ஒரு மக்கள் இயக்கம் உருவாகிறது.

இன்றைய சமுதாயத்திலே மக்கள் பல்வேறு விதத்திலே பாதிக்கப்படுகின்றனர். இனம், மதம், மொழி, சாதி, பால், வர்க்கம் ஆணாதிக்க சமுதாயத்திலே பெண்கள், பாதிக்கப்பட்ட குழு; முதலாளித்துவ சமுதாயத்திலே உழைக்கும் மக்கள் பாதிக்கப்பட்ட குழு; ஜாதி ஆதிக்க சமுதாயத்திலே சுரண்டல், ஒடுக்குமுறைக்கு ஆளாகித்தவிக்கும் பாதிக்கப்பட்ட குழு; நகர ஆதிக்கத்தால் கிராமங்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன. இயந்திரத்

தொழில் ஆதிக்கத்தால் விவசாயம் பாதிக்கப்படுகிறது; பெருவிவசாயிகளின் ஆதிக்கத்தில் சிறு விவசாயிகளும், கூலி விவசாயிகளும் பாதிக்கப்படுகின்றனர்; பெரும்பான்மை மொழி, மத, இனத்தவரிடம் சிறுபான்மையினர் பாதிப்படைகின்றனர்; இப்படி எத்தனை எத்தனையோ!...

பாதிக்கப்படும் எந்த மனிதனுமே பாதிப்பினின்று விடுதலைபெற முயல்வதே அவனது இயல்பு. தனிமனிதன் பாதிக்கப்படும்போது விடுதலை தேடுகிறான்; புலம்புகிறான்; கனவுகள் காண்கிறான்; முட்டி மோதுகிறான் ஒரு அடிப்படையில், ஒரே துறையிலே பாதிக்கப்பட்ட இருவர் கூடும்போது விடுதலை பற்றிய கூட்டுக் கேள்விகள், கூட்டுக்கனவுகள், உரையாடல்கள், ஆய்வுகள், இருவர், மூவர், நால்வர், ஆயிரம்பேர், பலர் ஒரே விதத்திலே பாதிக்கப்படும்போது, அவர்கள் கூடிவர தேவையும், வாய்ப்புகளும் எழும்போது, சேர்ந்து போராட முடியுமென்ற தைரியம் ஏற்படும்போது, ஒரு வெகுஜன இயக்கம் உருவாகிறது!

எந்த ஒரு மக்கள் இயக்கமும் துவக்கத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியினரின் நலம் கருதியே, ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சனையை மையப்படுத்தியே ஆரம்பமாகிறது. ஆனால் எந்த ஒரு உண்மையான மக்கள் இயக்கமும் - புதியதொரு உலகம் படைக்கும் கணவினை தன் கருவிலே கொண்டுள்ளது. ஒரு மக்கள் இயக்கம் வளர வளர, ஒட்டுமொத்தமான சமூக மாற்றத்தை நோக்கிப் போகப் போக அதனுள் மறைந்து கிடக்கும் பல்வேறு விடுதலைக் கூறுகள் வெளிப்படுகின்றன.

பாதிக்கப்பட்ட அடித்தள மனிதர்களை மையப்படுத்தி புது உலகம் படைக்கும் நாளை நோக்கி முன்னேறிச் செல்லும் மக்கள் இயக்கங்களே வரலாறு படைக்கும் உண்மை இயக்கங்கள்.

எச்சரிக்கை

எந்த ஒரு பாதிக்கப்பட்ட ஆணும், பெண்ணும் தன் அடிமைத் தனத்தை எதிர்த்துப் போராட ஆரம்பிக்கும்போது, அவனது, அவளது மனதிலே தோன்றுகின்ற முதல் கனவு, தன்னை ஒடுக்கி ஆள்பவனைப் போல நாமும் வளர்ந்துவிட வேண்டுமென்பதே இயக்கத்தில் எடுக்கப்படுகின்ற ஒரு போராட்டத்தின் ஒரு கால கட்டத்தில்தான் அடக்குபவன் அடக்கப்பட்டு, அடக்கப்பட்டவன் ஆள்பவனாக மாறுவதனால் பெரியதொரு

மாற்றம் வரப்போவதில்லையென்ற தெளிவு உருவாகிறது. அத்தெளிவே பின்னால் ஆதிக்கமேயில்லாத ஒரு புதிய உலகைப் படைப்போம் என்கின்ற பெருங்கனவுக்கு இட்டுச் செல்கிறது!

மக்கள் இயக்கங்களும் அப்படியே! எல்லா மக்கள் இயக்கங்களும் சமுதாய மாற்றத்திற்கு இட்டுச் செல்லுமென்று உறுதியாக சொல்ல முடியாது. வரலாற்றிலே வழி தவறிய மக்கள் இயக்கங்கள் எத்தனையோ! அதற்குக் காரணங்கள் பலப்பல; தலைமை பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் ஜனநாயக நெறிவளர்க்கப்படாமல், அவர்களுள் ஒருசிலரே தலைமை-யினைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதால், காரியம் கெடலாம். சமுதாய மாற்றம், அதிலே பல்வேறு பகுதியினரின் பங்கு, எடுத்துள்ள பிரச்சனையின் குறை, நிறைகள், இவைபற்றிய சித்தாந்தத் தெளிவு இல்லாததால் தவறு நேரலாம். போராட்டப் பாதையிலே முன்னோக்கிச் செல்லும்போது, மற்ற சமூக மற்ற சக்திகளோடு தன்னையே திறம்பட இணைத்துக் கொள்ளாததால் வலிமையற்று மறையலாம். ஆதிக்க சக்திகளின் கொடூரத் தாக்குதலுக்கு ஈடுகொடுக்கத் தேவையான மக்கள் சக்தி, இல்லாததால் பலவீனப்படலாம்.

ஆனால் சமுதாய மாற்றத்தில் முதன்மையானவை மக்கள் எழுச்சிகள், மக்கள் இயக்கங்கள்தான்! மக்கள் இயக்கங்கள் வழியாகத்தான் சமுதாய மாற்றம் நிகழ்கிறது என்பது வரலாற்று உண்மை.

இடதுசாரி கட்சிகள்

இடதுசாரி, பொதுவுடைமைக் கட்சிகளனைத்தும் துவக்கத்தில் மக்கள் எழுச்சிகளின் அடிப்படையில் உருவானவையே, “இழப்பதற்கு வேறொன்றுமில்லை, அடிமைகளைத் தவிர” என்ற பரிதாப நிலைக்குப் பெருமளவில் மக்கள் தள்ளப்படும் போது அவர்களுடைய கண்ணீரும் இரத்தமும் போராட்டச் சிதறல்களாகத் தெறிக்க ஆரம்பிக்கும்போது அவைகளை வழி நடத்தச் செல்ல உருவானவையே இடதுசாரி, பொதுவுடைமைக் கட்சிகள். “சமுதாய மாற்றத்தின் முதல்படி, புரட்சிகரமான சித்தாந்தம்; புரட்சிகரமான சித்தாந்தத்திற்கு தலைமை வகுத்து செயலாற்ற தேவை புரட்சிகர கட்சி” எனும் கருத்தே இடதுசாரிக் கட்சிகளின் பிறப்பிடம்.

சித்தாந்த அமைப்புத் தெளிவுகளும், திறனுமில்லாத மக்கள் இயக்கங்கள் வழிதவறிச் செல்ல வாய்ப்புள்ளது. அதே போல மக்கள் எழுச்சிகள், மக்கள் இயக்கங்களினின்று தம்மையே தூரப்படுத்திக் கொண்டு, தாங்களே வரலாற்றின் முக்கிய நாயகர்கள் என இறுமாப்பிலே செல்லும் இடதுசாரிக் கட்சிகளும் காலப்பேக்கில் மக்கள் இயக்கங்களுக்கு எதிர்ச் சக்திகளாக மாறுகின்றன.

ரஷ்யப் புரட்சியின் ஆதரவாளர்களாகவும், ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்த்த தீவிரவாதிகளாகவும் இருந்த சில தலைவர்களை பிரிட்டிஷ் அரசு நாடு கடத்தியது. நாடு கடத்தப்பட்ட குழுவினர்கள் எம்.என்.ராய் என்பவரால் 1922-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 17-ந் தேதி மெக்ஸிகோவில் இந்தியப் பொதுவுடைமைக்கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

1920-களில் இந்தியப் பொதுவுடைமைக்கட்சி ஆரம்பித்த அகில இந்தியத் தொழிற் சங்கப் பிரிவு (AITUC) லட்சக்கணக்கான விவசாயிகளையும், தொழிலாளர்களையும் ஈர்த்து ஓர் இயக்கமாக வளர்ந்தது. ஆனால் வளர வளர அவ்வப்போதுள்ள அரசியல் கட்சிகளின் நலன்களைப் பிரதிபலித்ததால் வலுவிழந்தது.

சுதந்திரத்திற்குப்பின் காங்கிரசுடன் கைகோர்த்துச் சென்றால்தான் நிலைக்கமுடியும் என்று பொதுவுடைமைக்கட்சி முடிவு செய்தது. நில உடைமையாளர்களின் நலன்களைப் பிரதிபலிக்கும் கட்சியான காங்கிரசை பொதுவுடைமைக்கட்சி ஆதரிப்பதை எதிர்த்து பிளவு தோன்றுகிறது.

கேரளா மேற்கு வங்காளம், திரிபுரா ஆகிய மாநிலங்களில் பொதுவுடைமைக் கட்சி அரசு அமைத்த போது கட்சி என்ற அமைப்பிற்குள் செயல்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இது தன்னிடமுள்ள மக்கள் இயக்கக் கூறுகளை இழந்து வந்தது என்று கூறலாம்.

இந்திய மண்ணில் எண்ணிக்கையில் பெருமளவில் இருக்கும் விவசாயிகளை மறந்துவிட்ட காரணத்தால் பொதுவுடைமைக் கட்சிகளுக்கு மக்கள் சக்தி வலுவற்றதாகவே உள்ளது.

இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் மற்றொரு பிரிவு மார்க்ஸிஸ்ட் -லெனினிஸ்ட் என்ற நக்சல்பாரி இயக்கம் ஆயுதப் போராட்டமே அரசின் அராஜகத்திற்கு, அமைப்பு மாற்றத்திற்கு உண்மையான தீர்வு என்பதில் ஆழமான நம்பிக்கை கொண்டது இந்த இயக்கம். இந்த இயக்கத்தினர் பல பிரிவுகளாக பிளவுபட்டுள்ளனர்.

இந்திய இடதுசாரி, பொதுவுடைமை இயக்க, கட்சி வரலாறு சிக்கலான ஒன்று. ஒருபுறம் வரலாற்றையே புரட்டிப்போட்ட மக்கள் எழுச்சிகளுக்கு உருவமும், தலைமையும், தெளிவும் கொடுத்து வழிநடத்திய அனுபவங்கள்; ஆயிரமாயிரம் ஆண்கள், பெண்களின் தியாகம், திறமை இவற்றை ஈர்த்து கட்டுண்டவர்களின் கனவுகளை நனவுகளாக்கிய வெற்றி, அனுபவங்கள் மற்றொருபுறம் இந்திய தமிழக வரலாற்றின் முக்கியமான, மனிதநேயம் படைத்த, பலமிக்க மக்கள் இயக்கங்களை, எழுச்சிகளைப் பற்றி தப்புக்கணக்குப் போட்ட விடுதலைக்கான அரிய பெரிய சந்தர்ப்பங்களிலே கோட்டைவிட்ட அனுபவங்கள், இன்றும் பெருமளவில் அந்நிய நாட்டுச் சித்தாந்த ஜாலங்கள், பிராமணியம், ஆணாதிக்கம், இவற்றினின்று அவை விடுபட இயலாமல் வலுவிழந்து நிற்கும் அவலநிலை.

தமிழகத்திலே ஊன்றி நிற்கும், உருவாகிவரும் ஒரு சில மக்கள் இயக்கங்களைத் தொட்டுப் பார்ப்போம்.

III தமிழக மக்கள் இயக்கங்கள்

திராவிட இயக்கம்

தமிழக வரலாற்றிலேயே மிக சக்திவாய்ந்த இயக்கம் என்றால் அது திராவிட இயக்கமே! அதன் அடிப்படைக் கூறுகள், தன்மைகள் தமிழக மண்ணைப் பிழிந்தெடுத்து எழுந்தவை. திராவிட இயக்கம், மண்ணின் மைந்தர் இயக்கம். எப்படி நிலம் உழுபவனுக்கு சொந்தமோ, அதே போல நிலம், மண், அதன் வளம் அனைத்தும் ஆட்சிபுரிய வந்த அயலானுக்கல்ல, அங்கே பிறந்து வளர்ந்த ஆதி மனிதனுக்கே சொந்தம்!

திராவிட இயக்கம் ஒரு சுயமரியாதை இயக்கம். ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதியினரே அறிவாளிகள், சூரியக் குஞ்சுகள், இறை மக்கள். ஏனென்றால் அவர்களே பிரம்மாவின் தோள் நின்று உதித்தவர்கள், மற்ற ஜாதியினரெல்லாம் அறிவிலிகள், சதைப்பிண்டங்கள் என்ற அராஜகப் போக்கும் அடாவடித்தனமும் மாறி ஆதிதிராவிட மனிதனும் எந்த விதத்திலும் யாருக்கும் இளைத்தவனல்ல என்றொரு திடம் கொடுத்த இயக்கம்!

திராவிட இயக்கம்; ஓர் அறிவியல் இயக்கம், ஜாதி என்பது இறைவனின் திருச்செயல்; வாழ்வின் நன்மையும் தீமையும் முந்தைய கர்மாவின் பிரதிபலிப்பு போன்ற மூட நம்பிக்கைகளுக்கு

விடை கொடுத்தது. மனித வாழ்க்கை இன்பம், துன்பங்களை வரலாறு, மற்றும் அறிவியல் வழியாக அறிந்து உணர்ந்து, சிந்தனைக்கு முதலிடம் கொடுத்தது! அன்பே உருவான கடவுள் அந்தனர் கைப்பொருளாக மாறியபோது, அப்படிப்பட்ட கடவுளும் மதமும் தேவையில்லை நமக்கு என்று தீவிரமாக எடுத்துரைத்த இயக்கம்!

திராவிட இயக்கம் தமிழக வரலாற்றில் வந்து சென்ற பல்வேறு இயக்கங்களில் ஒன்றல்ல. மாறாக, இன்னும் பெரும்பாலான மக்கள் மனதிலே பெரியதொரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி நிற்கும் இயக்கம். இன்று சீரழிந்து நின்றபோதிலும், திராவிட இயக்கத்தின் அடிப்படை மையக் கூறுகள் இன்றும் தமிழக மக்களின் ஒட்டுமொத்தமாக விடுதலைக்கு இன்றியமையாதவை. இன்றோ, நாளையோ தமிழகத்தில், எழும், எழவிருக்கும் எந்த ஒரு மக்கள் எழுச்சியும், மக்கள் இயக்கமும், விடுதலைப் போராட்டமும், திராவிட இயக்கத்தின் உயர்ந்த கூறுகளைத் தன்னிடத்தே கொண்டில்லையெனில் அது தமிழ் மக்களிடையே வளர முடியாது, வளம்பெற முடியாது.

இன்றைய தமிழகத்திலே, ஏற்றத்தாழ்வுகளும், முரண்பாடுகளும் நிறைந்திருப்பினும், எதிர்த்துப் போராட வேண்டிய இடதுசாரிக் கட்சிகளும், மக்கள் கூட்டங்களும், வலுவிழந்து சோர்வுற்று நிற்கக் காரணங்கள் பலவாக இருக்கலாம். ஆனால் அவற்றுள் முக்கியமான காரணம், அவை தன்னுள்ளே சுயமரியாதை, அறிவியல் நோக்கு போன்ற பல்வேறு திராவிட இயக்கக் கூறுகளை சரிவர தம் சித்தாந்தத்தில், செயல்முறையில் பொறுத்தாத்துவே!

திராவிட இயக்கத்தின் பெரும்பகுதிகள் தம்வழி நின்று விலகி சீரழிந்து நிற்கும் காலகட்டத்தில் அதன் விடுதலைக் கூறுகளை மீண்டும் தேடிக் கண்டுபிடித்து தங்களை நெறிப்படுத்திக் கொள்வது இன்றைய மக்கள் இயக்கங்களின் முக்கியதொரு பணி!

திராவிட இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருந்தவை:

சாதிகளுக்கும் சமுதாயத்தில் நிலவி வருகின்ற உற்பத்தி உறவுகளுக்கும் இடையிலான உறவை திராவிட இயக்கம் சரியாக புரிந்து கொள்ளத் தவறியது. பார்ப்பனர்கள் மட்டும்தான் சாதிகளைக் காட்டிக் காப்பாற்றி வருகிறார்கள்; எனவே அவர்களுடைய ஆதிக்கத்தை ஒழித்துவிட்டால் சாதிகள்

இயல்பாகவே ஒழிந்துவிடும் எனத் தவறாக கருதியது. சாதிகள் நீடித்து நிலவுவதற்கு அடிப்படையாக இருக்கும் நிலப்பிரபுத்துவ முறையை, ஆணிவேரை கிள்ளி எறியவேண்டிய அவசியத்தைக் காண மறுத்தது, மறந்தது.

சாதி அமைப்பால் பயனடைந்து வந்த பார்ப்பனரல்லாத பிற உயர்சாதி சமீன்தார்களும், பெரும் வியாபாரிகளும், வங்கி உடைமையாளர்களும் திராவிட இயக்கத்தில் முக்கிய அங்கம்வகித்தனர். இதனால் சாதி ஒழிப்பு என்ற கொள்கை வீரியத்தன்மை இழந்து, முனை மழுங்கிப் போனது.

எல்லா மதங்களிலும் மக்களை அடிமைப்படுத்தக்கூடிய கூறுகளும் விடுதலைப்படுத்தும் கூறுகளும் உள்ளன. அடிமைப்படுத்தக் கூடிய கூறுகளை மட்டும் எதிர்க்காமல் மதத்தையே முற்றிலுமாக எதிர்த்தது திராவிட இயக்கம். இது மக்கள் மனதில் மூட நம்பிக்கைகளோடு இணைந்து கிடக்கின்ற விடுதலைக் கூறுகளையும் புறக்கணிப்பதாகும்.

கூடங்குளம் அணுமின் நிலைய எதிர்ப்பு இயக்கம்

“அணுமின் சக்தி ஆபத்தானது. எனவே கூடங்குளத்தை எதிர்க்கிறோம்” என்பது மட்டுமே இவ்வியக்கத்தின் முழு அம்சமாக இருந்தால் இவ்வியக்கம் தமிழக வரலாறு படைக்கும் இயக்கமாக மாறாது. ஆனால் இவ்வியக்கம் தன்னிலேயே பல்வேறு விடுதலைக்கூறுகளை இலைமறைகாயாகத் தொகுத்து நிற்கின்றது! கூடங்குளம் எதிர்ப்பு இயக்கம் ஒரு சுற்றுப்புறச் சூழல் இயக்கம்: மனிதன், இயற்கை இரண்டுமே இறைவனின் மாபெரும் கொடைகள். இவற்றில் ஒன்றை அடக்கி, அழித்து மற்றது இயங்க முடியாது. இயற்கை மனிதனை அடக்கியாண்டது ஒரு காலம்: இயற்கையே பூதமாகவும் தெய்வமாகவும் மாறி நின்ற காலத்திலே மனிதனின் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டது; மனித வளர்ச்சியும் தடைப்பட்டது; இயற்கையும் தன் பயனை அடைய வாய்ப்பில்லை. இயற்கையழிப்பின் அடிப்படையிலே வளர்ச்சி காணத்துடிக்கும் நாகரிகம் வளரும் போது இயற்கை அழிகிறது; மனிதனின் அழிவும் துரிதமாகிறது’... இவ்வகையிலே ‘சிப்கோ’ போன்ற காட்டழிப்பு எதிர்ப்பு இயக்கங்கள், நர்மதா அணை எதிர்ப்பு போன்ற பெரிய அணைகள் எதிர்ப்பு இயக்கங்கள், அணுமின் சக்தி எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் - இவையனைத்துமே

ஒன்றோடொன்று தொடர்பு கொண்டவை. எல்லாமே “இயற்கை ஒரு சிலரின் சுயநலப் பீடத்திலே கிடத்தப்படும் பலிகிடா அல்ல; மாறாக மனித இனம் முழுவதும் வளம் பெறக் கிடைத்த அரிய உறுதுணை; எனவே இயற்கையைப் பாதுகாப்போம்; இயற்கை வளங்களின் பயனை, உரிமைகளை ஜனநாயகப்படுத்துவோம்” என்று அறைகூவல் விடுக்கும் இயக்கங்கள்!

மக்கள் அறிவியல்:

கூடங்குளம் எதிர்ப்பு இயக்கம் ஓர் அறிவியல் இயக்கம்; “மேலை நாட்டு அறிவியலே உலக மக்களைவைவருக்கும் அருமருந்து; அதன் வழியாகத்தான் எவருமே முன்னேற்ற மோட்சத்தை அடைய முடியும்” என்கிற மாயை மேலை நாடுகளில் மட்டுமல்ல, நம் தலைவர்களிடமும், அரசியல்வாதிகளிடமும், அறிவுஜீவிகளிடமும் கூட ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது. ஆனால் உண்மையிலே கூர்ந்து நோக்கும் போது தெளிவாவது என்ன? மேலை நாட்டு அறிவியல் பிளவுபட்ட, முழுமைத்தன்மை பெறாத அறிவியல்; முதலாளித்துவ ஆதிக்க சிந்தனைகளிலே நின்று பிறந்த அறிவியல்; இயற்கைக்கும் மனிதனுக்குமிடையே நீக்க முடியாத பிளவினையும் பகைமையினையும் உருவாக்கும் அறிவியல்; ஓர் ஆணாதிக்க அறிவியல் இத்தகைய ஒரு தெளிவு இன்று தோன்ற ஆரம்பித்திருக்கிறது. உலகின் பல்வேறு நசுக்கப்பட்ட பகுதி மக்களின் தொல்லைகளுக்கு முக்கிய காரணம்: ஐரோப்பிய தொழிற்புரட்சியில் உருவெடுத்த இவ்வறிவியலே எல்லா மனிதர் மேலும் பலவந்தமாக திணிக்கப்பட்டு, அது ஒன்றே அறிவியல் என்ற மாயை மக்கள் சிந்தையில் ஆதிக்கம் பெற்றிருப்பதுதான்! இதற்கு மாற்று மருந்தாக இன்று உருவாகிக் கொண்டிருப்பது, “மக்கள் அறிவியல்”! அடி மட்ட மக்களின் உணர்வுகளிலே அனுபவ முதிர்ச்சியிலே தோன்றும் அறிவியற்கூறுகளை மையப்படுத்தி பெரும்பாலான மக்களின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டு நிற்கும் அறிவியல் இது! இதனை வளர்க்க, பரப்ப, இன்று புறப்பட்டிருக்கும் மக்கள் அறிவியல் கழகங்கள், மக்கள் அறிவியல் இயக்கங்கள்.

மின் சக்தியினை தயாரிக்கவல்ல பல்வேறு வகைகளிலே எது மின் சக்தியின் உற்பத்தியை, பயனை பாதிக்கப்பட்ட மக்கள்பால் கொண்டு செல்லவல்லது? தயாரிக்கப்படும் மின்

சக்தி யாருடைய பயனுக்காக? அதை நிர்ணயிப்பது யார்? இவை போன்ற கேள்விகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது, கூடங்குளம் எதிர்ப்பு இயக்கம் போன்ற பல்வேறு அணுமின் நிலைய எதிர்ப்பு அறிவியல் இயக்கங்கள்.

அமைதி இயக்கம்:

கூடங்குளம் எதிர்ப்பு இயக்கம் ஓர் அமைதி இயக்கம்; இன்றைய உலக அரசியல் பொருளாதாரம் அனைத்துமே போரை அடிப்படையாக வைத்து அமைக்கப்பட்டுள்ளவை. வல்லரசுகளின் பிடிகளிலே பலமற்ற தாங்கள் என்றும் வாழ வேண்டி அவர்களுக்குள் போர்களைத் தூண்டிவிட்டு அதன் நிழலிலே சுகம் காணும் ஒரு சூழ்நிலை! அத்தகையதொரு போர்த்தாயின் இருவகையிலே உருவெடுத்த சிசு, அணுமின் சக்தி! அணுசக்தியும், அணுகுண்டும் பிரித்துப் பார்க்க முடியாதவை!... எனவேதான் அணுசக்தி எதிர்ப்பு இயக்கம், 'போர் வேண்டாம்' என்று குரல் கொடுக்கும் அமைதி இயக்கம், இன்று ரஷ்யாவில், ஐரோப்பிய நாடுகளில் நிகழ்ந்துவரும் வியக்கத்தக்க மக்கள் எழுச்சிகளுக்கு முன்னோடிகள் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் நெடுங்காலமாக வலுப்பெற்று வந்த அமைதி இயக்கங்கள்!

கூடங்குளம் எதிர்ப்பு இயக்கம் தன்னுள் இத்தனை விடுதலைக் கூறுகளையும் கருப்பொருளாக கொண்டுள்ளது! ஆனால், இந்த விடுதலைக் கூறுகள் அனைத்தும் வெளிப்பட்டு அதனுடைய போராட்டங்கள் விரிவடைந்து, சமுதாய மாற்றம் என்ற கனவினை எட்டிப்பிடிக்க முயலும்போதுதான் இதுவும் ஒரு வரலாற்று சிறப்புமிக்க மக்கள் இயக்கமாக மறு உருவெடுக்கும்! இந்த இயக்கத்தை அத்தகைய விரிந்த பாதையிலே எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய கடமை, இயக்கத் தலைவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, தமிழக மக்களின் முழு விடுதலையிலே ஆர்வம் கொண்டுள்ள அனைவருக்கும் உண்டு.

உழைக்கும் மக்கள் இயக்கங்கள்:

“இழப்பதற்குத் தங்களுடைய பிணைப்புச் சங்கிலிகளன்றி வேறெதுவுமில்லை” என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படும் மக்களே வரலாற்றைப் படைப்பவர்கள்; ஒட்டு மொத்தமான சமுதாய மாற்றத்தை நோக்கி இயங்குபவர்கள்; இயக்குபவர்கள். முதலாளித்துவம், நில உடைமை ஆதிக்கம், ஜாதிய ஆதிக்கம்

அனைத்தும் இணைந்துதாக்கும் இன்றைய சூழலிலே அத்தகைய நிலைக்குத் தள்ளப்படுபவர்கள், ஒருங்கிணைக்கப்படாத துறைகளிலே, நலியும் பல்வேறு மக்கள் கூட்டங்கள் நிலமற்ற கூலி விவசாயிகள், மீனவர்கள், கட்டிடத் தொழிலாளர்கள், காட்டுப்புறத் தொழிலாளர்கள், சிறு இயந்திரத்துறைத் தொழிலாளிகள், சேரி வாழ் மக்கள். முன்னேற்றப் பாதையினின்று தொடர்ந்து தள்ளப்படும் இவர்களிடையே மற்ற இடங்களைப் போலவே தமிழகத்திலும் சமீபகாலத்தில் மக்கள் இயக்கங்கள் தோன்றி வருகின்றன; ‘உழைக்கும் மக்கள் நல இயக்கங்கள்’, ‘உழைக்கும் மக்கள் உரிமை இயக்கங்கள்’, ‘கட்டுமர மீனவர் இயக்கங்கள்’ கட்டிடத் தொழிலாளர் இயக்கங்கள். ஒருங்கிணைக்கப்படாத உழைக்கும் மக்களை ஒருங்கிணைக்க; அவர்களது உரிமைகளைப் பாதுகாக்க; அவர்களது வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளை மையப்படுத்த; முன்னேற்றப் பாதையிலே தக்கதொரு இடம் பெற..

இந்திய பெண்கள் இயக்கங்கள்

பொருளாதார, அரசியல் கலாச்சார அமைப்புகளில் பொதிந்துள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை நீக்கும் பொருட்டு ஒரு மாற்றத்தைக் காணும் பொருட்டு பெண்கள் விழிப்புணர்வுடன் இணைந்து எடுக்கும் முயற்சிகளையே பெண்கள் இயக்கங்கள் என்கிறோம். சமூக வரலாற்றின் பல்வேறு கட்டங்களில் தங்கள் தாழ்வான நிலை குறித்து பல பெண்கள் தன்னந்தனியாக நின்று போராடியிருப்பினும், இந்தப் போராட்டங்கள் ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் முதலாளித்துவ காலக் கட்டத்திலேயே இயக்க வடிவம் பெற்றன.

19-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே சமூக சீர்திருத்தவாதிகள், ஒரு பெண்கள் இயக்கம் உருவெடுக்கத் தேவையான உத்வேகத்தை உருவாக்கியிருந்தனர். அவர்களில் ராஜாராம் மோகன்ராய், வித்யாசாகர், சுவாமி விவேகானந்தர், பண்டிட் ரமாபாய், ரமாபாய் ரானடே போன்றோர் அடங்குவர்.

பெண்கள் இயக்கங்களும் பெண்கள் நல அமைப்புகளும் 1880-1930 வரையிலான 50 ஆண்டுகளில் இந்தியாவில் எழுச்சி பெற்றன. இவை சமூக தீங்குகளுக்கு எதிராகவும் பெண்களின் ஓட்டுரிமைக்காகவும், அரசியலமைப்பில் பெண்களின் பங்கேற்பை அதிகரிப்பதற்காகவும் போராடின. இவற்றில் பெண்கள் சுதந்திரவாதக் கண்ணாட்டமும் இந்துமத மறுமலர்ச்சியும் உள்ளடங்கி இருந்தன.

பெண்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்வைத் தூண்டிய மற்றொரு அம்சம் தேசிய விடுதலைக்கான போராட்டத்தில் பெருந்திரளான பெண்கள் மிகக் கடினமான போராட்டப் பாதையிலே அணி திரண்டதாகும். பெண்களின் ஆர்வமிக்க இந்தப் பங்கேற்பு அவர்கள் மீதான சமூகத் தளைகளை உதிர்ப்பதற்கும், அரசியல் சமத்துவத்தைப் பெறுவதற்கும் துரிதமூட்டும் ஒன்றாக அமைந்தது. துளிர்ந்து வரும் புதிய பெண்கள் அமைப்புகளுக்கு இப்பெண் சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்கள் தலைமையேற்றனர்.

1940 களிலும் 50 களிலும் எழுந்த விவசாய எழுச்சிகளில் பெண்களின் பங்கேற்பு மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாக இருந்தது. நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கு எதிராக எழுந்த இயக்கம், தெலுங்கானா வீர எழுச்சி, புன்னப்பரா வயலார் பகுதியில் திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்துக்கு எதிரான எழுச்சி ஹிந்து சட்ட மசோதாவுக்கு எதிரான வோர்லி ஆதிவாசிகள் எழுச்சி, 1940களில் ரயில்வே, வங்காளத்தில் சனல் மில்கள், கோயம்புத்தூர் ஜவுளி ஆலைப் போராட்டங்கள் ஆகிய அனைத்திலும் பெண்கள் மறுக்க முடியாத பெரும் பங்கேற்றிருக்கின்றனர்.

1947 இந்திய சுதந்திரத்தின் உதயம் புதிய நம்பிக்கைகளை பலருக்குள் விதைத்தது. சுதந்திர இந்தியாவின் அரசியல் சாசனம் பாலின சமத்துவத்தை வலியுறுத்தியது. தொடர்ந்து வந்த வருடங்களில் சட்டரீதியாக பெண்களின் சமத்துவமும் சமூகத் தீமைகளின் அழித்தொழிப்பும் நிறுவப்பட்டன. தேசிய போராட்டத்தில் பங்கேற்ற சில பெண்கள் அரசியல், சமூக நிறுவனங்களில் உயர் பதவிகளில் அமர்த்தப்பட்டனர் சுருக்கமாகச் சொன்னால் பெண்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையும் திருப்தியும் நிறைந்து தங்கள் உரிமைகளுக்காகப் போர்க்குரல் கொடுக்கத் தேவையில்லை என்ற சிந்தனைப் போக்கு வளர்ந்தது.

பெண்கள் இயக்க வளர்ச்சியைத் தடை செய்த இன்னொரு அம்சம், இந்திய ஜனநாயக நல அரசின் விரிவாக்கமாக 1953ல் துவக்கப்பட்ட மத்திய சமூகநல வாரியமாகும். இந்த வாரியம் பெண்களை பொருளாதார முன்னேற்றத்தின் பலனாளிகளாகப் பார்க்கிறதே தவிர, பொருளாதார முன்னேற்றத்தின் செயலூக்கம் மிக்க பங்கேற்பாளராகப் பார்ப்பதில்லை.

இத்தகைய போக்குகளும், பொதுவாக இந்தியப் பொருளாதார வளர்ச்சியும், நகர்புற நடுத்தட்டு மற்றும் மேல்தட்டுப் பெண்களுக்கே அதிகம் பலனளித்தன. தேசிய விடுதலை இயக்கத்தில் பெண்களின் தலைமை இவர்களிடமே இருந்ததால் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் இவர்களே பலன் பெறுபவராகவும்

இருந்தனர். இது பெண்கள் இயக்கத்தின் வளர்ச்சியின்பால் கடுமையான பாதிப்பை ஏற்படுத்தின.

வேலைவாய்ப்பு, உயர்கல்வி ஆகியவையே இவர்களுக்குப் போதுமானதாக இருந்தன. குடும்பத்துக்குள்ளும் சமூகத்திலும் நிகழ்ந்த பாலினப் பாகுபாட்டை இந்தியக் கலாச்சாரப் பாரம்பரியம் என்று ஏற்றுக் கொண்டனர். இந்தப் போக்கு 1960 வரை தொடர்ந்தது. 1960 களில் நடந்த கிராமப்புற கூலித்தொழிலாளர், ஆதிவாசிகள், உழைக்கும் தொழிலாளர் ஆகியோரின் பரந்துபட்ட போராட்டங்களில் ஏராளமான பெண்கள் இணைந்தனர்.

பெண்களுக்கான பத்தாண்டுகள் (1975-85) பல வகைகளில் சமூகத்தின் கண்களை திறந்துவிட்டன. பெண்களின் நிலைபற்றிய கமிட்டியின் அறிக்கை பெண்களின் வேலை நிலைமை, அரசியல் பங்கெடுப்பு, சுகாதார நிலை பற்றி பயமுறுத்தும் பல தகவல்களைத் தந்தது. இது பெண்கள் இயக்கத்தின் புதிய வளர்ச்சியை குறிப்பதாக அமைந்தது. பெண்களின் தேவைகள் உணர்வுகள் பற்றிய புதிய கோணங்கள் இன்று நோக்கப்படுகின்றன.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை பெண்கள் இயக்க வளர்ச்சி என்பது மாநிலம் தழுவிய ஒன்றாக இல்லை. ஆங்காங்கே சில தனிநபர்கள் அல்லது சிறு குழுக்களே இம் முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றன. பெண்ணுரிமை இயக்கம், ஜனநாயக மாதர் சங்கம் மற்றும் எல்லாக் கட்சிகளின் மாதர் பிரிவுகள், தன்னார்வக் குழுக்களால் கட்டமைக்கப்படும் பெண்கள் இயக்கங்கள், குழுக்கள் மற்றும் கிராமப் புறபெண்கள் இயக்கங்கள் ஆகியவற்றைத் தமிழகத்தில் செயல்படும் பெண்கள் நல, பெண்கள் எழுச்சிக்கான அம்சங்களாகக் குறிப்பிடலாம்.

பெண்கள் இயக்கங்கள்:

இன்றைய சமுதாயத்தின் பல்வேறு சீரழிவுகளுக்கு, ஆதிக்க முறைகளுக்கு முக்கியமான ஓர் அடிப்படைக் காரணம் இது ஓர் ஆணாதிக்க பெண்ணடிமைச் சமுதாயமென்கின்ற தெளிவு இன்று ஓரளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது. மேலும், இன்றைய சமுதாயத்திலே பெண்களின் - குறிப்பாக உழைக்கும் பெண்களின் - சமூக, பொருளாதார நிலை எந்த அளவுக்கு வீழ்ச்சி அடைந்துள்ளதென்பதும் தெளிவு! இன்றைய சமுதாய மாற்று சக்திகள் பெரும்பாலும் வலுவிழந்து நிற்பதற்கும் ஒரு முக்கிய காரணம், இன்றைய பொது மக்கள் இயக்கங்களிலே, இடதுசாரி அரசியல் இயக்கங்களிலே பெண்களின் பங்கு மிகக் குறைவாக உள்ளதே.

இத்தகைய சூழலிலே பெண்ணடிமைத்தனத்தின் பல்வேறு கூறுகளை எதிர்த்தும், பொதுவான மக்கள் இயக்கங்களின் ஒரு பகுதியாகவும் பல்வேறு இயக்கங்கள் உருவாகி வருகின்றன.

சமூக செயல்பாட்டுக் குழுக்கள்

சமீப காலத்திலே மக்கள் இயக்கங்களின் வரலாற்றுக்கும், செயல்பாட்டுக் குழுக்களின் வரலாற்றுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருந்து வருகின்றது. பாதிக்கப்பட்ட மக்களிடையே எழுச்சிகள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்தில், நடுத்தர வர்க்கத்து இளைஞர்களிடையேயும் ஒரு எழுச்சி எழுந்தது, படித்த அறிவுள்ள மாணவர்கள் படிப்பினையும் வசதியான வாழ்க்கையையும் துறந்து கிராமங்களுக்குச் சென்று மக்களோடு ஒன்றினைந்து வாழ்ந்தனர். எதையும் முன்னதாகவே முடிவு செய்துகொண்டு போகாமல், ஒரு குறிப்பிட்ட சித்தாந்தத்தோடு இல்லாமல் மக்களிடம் கற்போம், மக்கள் செயல்படுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு சென்றனர். கிராமங்களுக்குச் சென்று முறைசாராக் கல்வி வழியாக விழிப்புணர்வு கொடுப்பது, பின் கிராம மக்களின் பிரச்சினைகளை எடுத்து மக்களின் உரிமைகளுக்காக போராட ஒருங்கிணைத்தல்

காந்தியடிகளும் மக்கள் இயக்கமும்

அந்நிய ஆதிக்கத்திலிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று இந்திய மக்கள் கொண்ட விடுதலை உணர்ச்சி 'சிப்பாய்க் கலகம்' என்று சொல்லப்பட்ட புரட்சியாக வெடித்தது 1857-ல்.

மக்களின் இந்த விடுதலைத் தாகத்தை முதலாக வைத்து வளர்ந்தது இந்திய தேசிய காங்கிரஸ். ஆனால், 'விழிப்புணர்வு பெற்ற' மேட்டுக் குடியினரும் படித்த மத்தியதர மக்களும் கூடி தங்கள் உரிமைகளைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் அழகாகப் பேசி அழகாக விண்ணப்பங்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிச் சமர்ப்பிக்கும் சபையாகவே தொடக்க முதல் இருந்து வந்தது. காங்கிரஸ் 'ஸ்தாபனத்தை' அல்லது 'நிறுவனத்தை' மக்கள் இயக்கமாக மீட்டுத்தந்தவர் காந்தி

மக்கள் மொழி: காங்கிரஸ் தலைவர்கள் ஆங்கிலத்தில் பேசும் வழக்கத்தை மாற்றி மக்கள் பேசும் எளிய இந்தியில் பேசும் வழக்கத்தைக் கொண்டுவந்தவர் காந்தி.

மக்களை அறிதல்: இந்தியாவில் தன் பொது வாழ்க்கையை தொடங்குமுன் நாடுமுழுவதும் 3ம் வகுப்பில் ரயில் பயணம் செய்து மக்களை நெருக்கமாக அறிந்துகொண்டு சிந்தனையிலும் செயலிலும் இறங்கினார்.

மக்கள் ஆடை: தமிழ் நாட்டில் ஏழை விவசாயிகள் பலர் கோவணத்தைக் கட்டிக் கொண்டு வாழும் அவலத்தைக் கண்டுவிட்டு தன் ஆடையைக் குறைத்துக் கொண்டார். கதர் எளிய மக்களால் நூற்று நெய்யப்பட்ட ஆடை. இதுவே விடுதலை இயக்கத்தினரின் சீருடை ஆயிற்று.

மக்கள் சின்னம்: அவரது சுதேசி இயக்கத்துக்கு எளிய கைராட்டையையே சின்னமாக அமைத்தார். காங்கிரஸ் கொடியிலும் இடம் பெற்றது கைராட்டை.

மக்கள் யாத்திரை: எளிய மக்கள் அறிந்தது பெரும்பாலும் நடைப்பயணம்தான். அவர்கள் வாழ்வில் முக்கிய இடம் பெற்ற புனித யாத்திரைகளும் கால் நடையாகப் போவதே புண்ணியம் என்று கருதியவர்கள். எனவே கிராமம் கிராமமாக 'பாத யாத்திரை' செய்வதும் அவர்களுடன் தங்கிக் கலந்துரையாடலும் காந்தியடிகள் வழக்கமானது. பிரபல தண்டியாத்திரை போன்ற இயக்கச் செயல்பாடுகள் சக்திமிக்கவை.

தண்டியில் 'உப்புசத்தியாக்கிரகம்' மக்களை ஆழமாகத் தொட்ட அரிய செய்தி. இந்திய விடுதலை இயக்கத்தில் மக்களை

இரண்டறக்கலந்துவிடச் செய்த மந்திரக்கட்டு அதற்கு இருந்தது. தங்கள் உரிமையின் அருமைபற்றி அதற்கான போராட்டத்தின் உயிர்த்தேவை பற்றி - அறிவையும் விழிப்புணர்வையும் எளிய அனுபவமாக மக்கள் புரிந்துக்கொண்டது உப்பு சத்தியாக்கிரகத்தில் மூலம்தான்.

ஏழை மகன் கூழுக்குச் சுவையூட்டத் தேடும் உப்பு மூன்று புறமும் எங்கள் பாரத மண்ணைத் தொட்டு விளையாடும் கடல்; அந்த நீரில் கொஞ்சம் வெயிலில் காய்ந்தால் உப்பு. எங்கள் மண், எங்கள் உடல், எங்கள் உப்பு, இதற்கு வரியா போடுகிறான்! யாரையா அவன்!...?

மக்கள் போராட்டமுறை: 'சத்தியாக்கிரகம்' என்னும் காந்தியின் அறப்போர் முறையும் இந்திய மக்கள் வரலாற்றில் கையாண்டு வந்தமுறைதான். ஒரு கதை சொல்வார்கள். ஒரு ஊரில் ஒரு ராஜா தேவையில்லாத வரி ஒன்று போட்டானாம். மக்கள் கொடுக்க மறுத்து ஊரை காலி செய்துவிட்டு கிளம்பி விட்டார்களாம். ராஜாவுக்கு என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை. இல்லாத ஊருக்கு ராஜா என்றால் அது என்ன ராஜா மரியாதையாக வரியை ரத்து செய்தானாம். மக்கள் பின்னேபோய் கெஞ்சிக்கேட்டு திரும்ப அழைத்து வந்தானாம்.

1824ல் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காசியில் முதல் முதலாக வீட்டுவரி விதித்து அறிவித்தது. அது நியாயமற்றது அந்த மக்கள் போராட்டத்தை தொடங்கினார்கள். நகரிலும் சுற்றுப்புறங்களிலும் உள்ள மக்கள் எல்லாரும் திரண்டு வந்து 'தர்ணா' செய்தனர். அதாவது வெயில் மழையென்று பாராமல் வெட்ட வெளியில் உண்ணாவிரதமாக உட்கார்ந்திருப்பது - கோரிக்கை நிறைவேறும்வரை. 3 லட்சம் பேருக்கு மேல் இருக்குமாம். வீடுவாசல் கடை கண்ணிகளை விட்டு விட்டு வந்து தர்ணா செய்தார்களாம். பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. மக்கள் குழுக்களின் தலைவர்களிடம் நயமாகப் பேசி சமாதானம் செய்து அனுப்பினார்களாம். வரியை வாபஸ் வாங்கி விட்டார்களாம். இந்த நிகழ்ச்சியை நேரில் பார்த்த 'பிஷப் ஹூபர்' என்னும் பிரபல ஆங்கிலேயரே எழுதி வைத்திருக்கிறார். உண்மையில் இந்தப் போராட்ட முறை இந்து ஆன்மீகத்திலிருந்து பிறந்தது. இந்த வரலாறு - சமய உண்மைகளை அறிந்திருந்த காந்தி தம் இயக்கத்தின் வெற்றிகரமான போராட்ட முறையாக வார்த்தெடுத்தார் என்று சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள்--- நிராஜ் சௌத்திரி, தரம்பால் போன்ற அறிஞர்கள்.

மக்கள் சமய நம்பிக்கைகள்

இந்திய மக்கள் மனதில் சமயம் வேரூன்றியிருந்ததல்லவா? எனவே இந்த சமய நம்பிக்கைகளில் அது எந்த சமயமாயினும் அதில் உள்ள விடுதலைக் கூறுகளை எடுத்துப் பேசியுக்கத்தில் மக்களை ஈடுபடுத்தினார் காந்தி.

காந்தியடிகளின் கொள்கை, கோட்பாடு, சாதனை எல்லாவற்றையும் விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்த வேண்டும். ஒரு விஷயம் மட்டும் மிகவும் தெளிவானது; ஒரு மக்களை எப்படி புரிந்து கொள்வது? மக்களை எப்படி நெருங்குவது? அவர்கள் இதயங்களை சிந்தனைகளை எப்படித் தொடுவது? தங்கள் உரிமைப் போராட்டத்தில் இயக்கத்தில் மக்களை ஈடுபடுத்தி வளர்ப்பது எப்படி? இவைபற்றிய ரகசியம் காந்தியடிகள் அறிந்ததுபோல் வேறு எவரும் அறிந்ததில்லை.

IV சமயமும் மக்கள் இயக்கங்களும்

“மதம், ஒரு மக்கள் இயக்கமா?” என்கின்ற சித்தாந்தக் கேள்வி தற்போதைக்கு நமக்குத் தேவையில்லை. “மதம் மக்களை மயக்கும் போதை மருந்து” என்பது எவ்வளவு உண்மையோ, அதே போல ஒரு சில வரலாற்றுக் காலக்கட்டங்களிலே, ஒருசில சூழ்நிலைகளிலே மதமும் விடுதலைக் கூறுகளையும் போராட்ட அம்சங்களையும் வெளிப்படுத்த முடியுமென்பதும் வரலாற்று உண்மை.

வரலாற்றில் ‘வேதகாலத்தில் இந்திரன், அக்கினி’ ஆகிய கடவுள்கள் ஆதிக்க சக்திகளின் பக்கம் நின்று வலியவர்கள், எளியவர்கள் மீது போர் தொடுக்கின்றனர். ஆதிக்க சக்திகளின் போர்க் கடவுளான இந்திரன் சாமானியர்களுடைய கடவுளான விருத்திரனை வென்றதாகக் காட்டப்படுகின்றது. மொஹஞ்சதோராவில் வாழ்ந்த சாமானிய மக்களை ஆதிக்க சக்திக்கான ஆரியர்களின் கடவுள் அக்னி தீயால் அழிக்கிறார். அன்றிருந்த சமுதாய ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் அடக்கு முறைகளையும் நியாயப்படுத்துபவராக கடவுள் காட்டப்பட்டார் (ரிக்வேதம் 10: 90; கீதை 4:13).

மக்களை அடிமைப்படுத்துவதாக இருந்த வேதகால மதத்திற்கு எதிராக கி.மு. 6-வது நூற்றாண்டில் மக்கள் இயக்கம் உருவானது. இந்த மாற்றுக் கலாச்சார உணர்வுகளை ஒருங்கிணைத்து மக்கள் இயக்கமாக புத்தர் கட்டியெழுப்பினார். பிரித்தானும் வழிபாடுகளையும் சாதி ஏற்றத் தாழ்வுகளையும், கடுமையாக எதிர்த்தார். மேல்தட்டு மக்கள் எதிர்த்தாலும், விவசாய, வியாபார

அடிப்படை போய் மெளரிய காலத்தில் அடிப்படை மாறியதாலும் ஆரியம் இந்த எதிர்ப்பு உணர்வை உள்வாங்கிக் கொண்டது. ஆரியர்களின் வேதமும் புத்தரின் மக்கள் எதிர்ப்பு இயக்க கூறுகளும் இணைந்து பிறந்ததுதான் இந்துமதம் என்றழைக்கப்படுகிறது.

சாமானியர்களின் கடவுளான கிருஷ்ணன் ஆதிக்க சக்திகளின் கடவுளான விஷ்ணுவாக மாற்றப்படுகிறார். சாமானியர்கள் வழிபட்ட நல்ல பாம்பை விஷ்ணுவின் படுக்கையாக மாற்றி-விடுகிறார்கள். எதிர்ப்பு சக்தியை ஒருங்கிணைத்த புத்தர்கூட விஷ்ணுவின் அவதாரமாகக் காட்டப்படுகிறார்.

ஆதிக்க சக்திகளால் உள்வாங்கப்பட்ட மதத்தை மத்திய காலத்தில் தோன்றிய பக்தி இயக்கம் எதிர்த்தது. பிறரன்பை விடுத்த வழிபாடு அர்த்தமற்றது என்று வழிபாடுகளையும் சாதி அமைப்பையும் எதிர்த்தது.

மதத்தின் பெயராலும் மற்ற எந்த அமைப்பின் பெயராலும் உள்ள அடக்கு சக்திகளை எதிர்க்கக்கூடிய உணர்வுகள் மக்கள் மனதில் மண்டிக்கிடக்கின்றன. இந்த விடுதலை உணர்வு மதஉணர்வாக அழைக்கப்படுகிறது. மக்கள் மனதில் தேங்கிக்கிடக்கும் இந்த மதஉணர்வுகளை மக்கள் இயக்கம் கட்டுவதற்குத் துணையாக்கிக் கொண்டனர் கேரளத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீநாராயணகுரு, மகாத்மகாந்தி, டாக்டர் அம்பேத்கர்.

எல்லா சமயங்களிலும் விடுதலை இயக்கக் கூறுகள் உள்ளன. விழிப்புணர்வு கொடுத்து இந்தக் கூறுகளை ஒருங்கிணைக்கும்போது மக்கள் இயக்கங்கள் தோன்றுகின்றன.

கிறிஸ்தவம்

பழைய ஏற்பாட்டில் இறைவன் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களோடு தன்னையே இணைத்துக் கொள்வதைக் காண முடிகிறது. அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த இஸ்ராயேல் மக்களை ஒரு மக்கள் இயக்கமாக உருவாக்குகிறார். அவர்களை வாக்களிக்கப்பட்ட நாட்டில் வாழச் செய்கிறார். அந்த நாட்டிலும் அநீதி தோன்றியபோது இறைவாக்கினர்களை அனுப்புகின்றார்.

புதிய ஏற்பாட்டில், இயேசு மக்கள் இயக்கத்தைக் கட்டி எழுப்புகின்றார். ஆனால், அவரது பணி முடியுமுன்பே அவர் ஆதிக்க சக்திகளால் கொலை செய்யப்படுகிறார். இயேசு மக்கள் இயக்கத்தைக் கட்டி எழுப்பும் பணியில் அடித்தட்டு மக்கள் பக்கம் நின்று செயல்படுகிறார். அரசியலால், சட்டத்தால், பொருளாதாரத்தால், மதத்தால், நோய்களால் ஒதுக்கப்பட்டவர்களாகவும் தீண்டத் தகாதவர்களாகவும் 75

சதவீத மக்கள் இருந்தனர். தூய்மை, தீட்டு என்ற பாகுபாடு மக்களை ஒதுக்கி வைத்திருந்தது. குற்ற உணர்வோடும் தாழ்வுமனப்பான்மையோடும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த இந்த மக்களோடு கலந்து பழகுவது, உணவு உண்பது போன்ற உத்திகள் மூலம் இயேசு இவர்களை ஒருங்கிணைத்து வளரச் செய்கிறார்.

மக்கள் சக்தியில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார் இயேசு. வெளியிலிருந்து திணிக்கப்படும் சட்டம். அரசியல் பலத்தை எதிர்க்கிறார். மக்கள் தாமாகவே சிந்தித்து செயல்படுவதையே விரும்புகிறார். இயேசுவின் போதனை முறை கூட கேள்வி-பதிலாகவும் உவமைகளாகவும் அமைந்திருந்தது. உவமைகளை மக்கள் சிந்தனைக்கு எடுத்துக் கொண்டு தாமாகவே ஒரு முடிவுக்கு வரும் சுதந்திரமான கல்வியை இயேசு அளித்தார். மக்களின் பங்கேற்பினைக் கொண்டிருந்தது இக்கல்விமுறை.

இயேசு தனிப்பட்ட தலைவராகச் செயல்படாமல் கூட்டுச் செயல்பாட்டை விரும்புகிறார். இறைவாக்கினர்கள் போன்று தனியாக இயங்காமல் பெண்களையும் உள்ளடக்கிய சீடர் குழுவோடு பணியாற்றுகிறார். மக்கள் இயக்கத் தலைவர்கள் தலைமைப் பணியாளர்களாக விளங்க வேண்டும் என்று இயேசு விரும்புவதோடு தாமும் அவ்வாறே வாழ்ந்து காட்டுகிறார். சீடர்களுள் யார் பெரியவன், என்று சண்டையெழும்போது புறவினத்தாரைப் (உரோமையர்) போல அல்லாமல் தலைமைப் பணியாளராக இருக்கவேண்டும் என்கிறார். இதை நினைவுபடுத்தும் வகையில் தாம் இறப்பதற்கு முன்பு பாதம் கழுவும் சடங்கை நிகழ்த்துகிறார்.

இயேசுவின் மக்கள் இயக்கம் பகிர்தலை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது இயேசு தமக்குச் சொந்தமாக எதையும் கொண்டிராமல் மக்களோடு பகிர்ந்து வாழ்கிறார். இறுதி உணவின்போது அப்பத்தைப் பிட்டு தம் சீடர்களுக்கு அளித்தது பகிர்வின் ஓர் அடையாளமே பொருளாக இருந்தாலும் சரி, அதிகாரமானாலும் சரி அவற்றைப் பகிர்ந்து வாழுவதை தொடர்ந்து செய்யவேண்டும் என்று தமது அன்புக் கட்டளையாகக் கொடுக்கிறார்.

ஆதித் திருச்சபையினர், இயேசுவின் இந்த மக்கள் இயக்கத்தை நல்லமுறையில் இயங்கவைத்தனர். காலப்போக்கில் நிகழ்ந்த வரலாற்றுத் தவறுகளால் இயக்கம் மதமாகி சட்டம், சடங்கு, அதிகாரம் இவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டது.

தமிழகக் கிறிஸ்தவம்

17, 18 நூற்றாண்டுகளில் தமிழகக் கிறிஸ்தவம் கூட தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் ஓர் இயக்கமே! விஜய நகரப் பேரரசின் கொடுமையிலே மீனவர்கள் இன்னலுற்றிருந்த போது, அவர்களுக்குத் துணை நின்றதால் ஞானஸ்நானம் (திருமுழுக்கு) என்ற கருவி வழியாக ஆயிரமாயிரம் பேர் கிறிஸ்தவ இயக்கத்திலே புகுந்த வரலாறு துவக்கத்திலே 'பறையர் மதம்' என அழைக்கப்படும் அளவுக்கு பாதிக்கப்பட்ட மக்களோடு ஒருங்கிணைந்து ஊறி நின்ற காலம் ஒருகாலம். ஆனால் மேல் சாதி மக்களும் கிறிஸ்தவத்தில் சேர வேண்டுமென்ற சோதனை எழுந்தபோது, பண்டாரசுவாமிகள், பார்ப்பன சுவாமிகள் என்று பிளவுபட்டுக் கிடக்கிறது. படிப்படியாக, பார்ப்பனிய, நில உடைமைச் சமுதாயத்தோடு தன்னையே இணைத்துக் கொண்டு, ஜாதியக் கிறிஸ்தவமாக மாறிவிட்ட அவல நிலை இன்று.

கிறிஸ்தவம் மதம் போன்றே, இன்று அமைப்பு முறையிலே சிக்கிக்கொண்டு நிற்கும் எல்லா மதங்களும், மக்கள் இயக்கங்களுக்கு எதிரிகளாகவே பெரும்பாலும் நிகழ்கின்றன. பிராமணிய, ஆணாதிக்க, முதலாளித்துவ, நில உடைமை ஆதிக்க அமைப்புகளோடு, உறவு முறைகளோடு, கைகோர்த்துக் கொள்கின்றன. நிறுவனங்களின் நலன் மேலோங்கி நிற்க, அவை பாதிக்கப்படும்போது மட்டும் மக்களை ரோட்டுக்கும், மாநாடுகளுக்கும் இழுக்கும் தலைமை! ஜனநாயக உரிமைகள் விலை போகிற போது பூனைக் கண் போக்கு! மக்கள் இயக்கங்களுக்கு எதிராக அரசு, ஆதிக்க சக்திகளோடு சேர்ந்து அடக்க முயலும் அரசுத் தன்மை! மக்கள் இயக்கங்களில் ஈடுபடுகிற குருக்கள், துறவியர், பொது நிலையினரை, பல்வேறு முத்திரை குத்தி தனிமைப்படுத்த முயலும் ராஜதந்திரங்கள்!...

இதே சமயத்திலே, நாம் வரவேற்கும் வகையில் காணும் மற்றொன்று, பொதுவாக எழுந்து வரும் ஏழைகளின், நொறுக்கப்பட்டோரின் திருச்சபை! தலித் கிறிஸ்துவ இயக்கம்ஓ.. கிறிஸ்தவ மறுமலர்ச்சி இயக்கம் பல்வேறு இடையூறுகளுக்கிடையேயும் விடுதலை இறையியலையும் மக்கள் இறையியலையும் அடித்தளமாக்கி "தமிழகத் திருச்சபையை தலித் திருச்சபையாக்குவோம்", "தமிழக கிறிஸ்துவ நிறுவனங்களை ஜனநாயகப்படுத்துவோம்" என எழும் கோஷங்கள்". இவையே, தமிழக கிறிஸ்தவம் இன்னும் விடுதலைக் கூறுகளை முற்றிலும் இழந்து விடவில்லை என அறிவிக்கும் நம்பிக்கைத் தீபங்கள்.

தமிழக கிறிஸ்துவ நிறுவனங்கள் அமைப்புகள், அங்கத்தினர்கள் தங்கள் பணிகளிலே விடுதலை இயேசுவின் உடலைப் பிரதிபலிக்க வேண்டுமென்றால் இயக்கமயமாக்கப்பட வேண்டும். தங்கள் செயல்திட்டங்களிலே மக்கள் இயக்கங்களை அவற்றின் தேவைகளை மையப்படுத்த வேண்டும். தங்களுடைய அமைப்பு முறை, உறவுமுறை, செயல்முறைகளிலே இயக்கக்கூறுகளான ஜனநாயக போக்கு, நலிந்தோருக்கு முதன்மை, போன்றவை முக்கியப்படுத்தப்பட வேண்டும்!

தமிழக கிறிஸ்தவ நிறுவனங்கள், அமைப்புகள், அங்கத்தினர் இயக்கமயமாக முயற்சி எடுக்கிறார்களா என்பதைக் கவனிக்க சுலபமான ஒரு வழி, தற்போதைக்கு கிறிஸ்துவத்துக்குள்ளேயே வளர்ந்து வரும் இரண்டு முக்கிய மக்கள் இயக்கங்களை இவை எப்படி அணுகுகின்றன என்று பார்ப்பது! இன்று தமிழகத் திருச்சபை கிறிஸ்துவத்திலே முட்டிமோதி உதிக்கத் துடிக்கும், உதித்து வரும் முக்கிய மக்கள் இயக்கங்கள் (1) தலித் கிறிஸ்தவ இயக்கம் (2) பொது நிலையினரினை மையப்படுத்த முயலும் கிறிஸ்தவ ஜனநாயக இயக்கம்!

இவ்விரு குரல்களும், எழுச்சிகளும், இயக்கங்களும் இறைவனின், விடுதலை இயேசுவின் குரல், எழுச்சி, இயக்கம், இன்று எழுந்து நடக்க வலுவிழந்திருந்தாலும் 'எழுந்து நட, என்ற இறைவனின் உத்தரவின் பேரில் தைரியமாக நடைபோட ஆரம்பித்துள்ள குரல்கள், எழுச்சிகள், இயக்கங்கள்.

'விண்ணரசு உங்களிடையே' என்ற குரல் மீண்டும் ஒலிக்கிறது' மக்கள் இயக்கங்களெனும் தூதுவர்களின் வழியாக!

அழைப்பிதழ் காற்றினிலே! பதில்கள்?....

20. ஒரு முற்போக்குக் கிறிஸ்தவன் இந்துத்துவத்தை எதிர்கொள்கிறான்

ஆதிக்க சமூகங்கள் தங்களது மேலாதிக்கத்தை நிலை நிறுத்துவதற்காக, மத, ஆன்மீகத்தளங்களைப் பயன்படுத்துவது தொடர் வரலாறு. ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாய் சாதியத்தால் இந்தியச் சமூகத்தை அடக்கி ஆண்டு வந்துள்ள கூட்டம், இன்று மதத்தை ஓர் அடக்குமுறைக் கருவியாகக் கையிலெடுத்துள்ளது. அதுவே இந்துத்துவம்!

இந்துத்துவம் வெறுமனே இஸ்லாமியருக்கும், கிறிஸ்தவர்களுக்கும் எதிரான மதவெறி மட்டுமல்ல; அடிப்படை-யிலே அது ஓர் ஒட்டுமொத்த ஆதிக்க, அடக்குமுறைப்போக்கு; சாதியக் கட்டுமானத்தை மறுபடியும் உறுதிப்படுத்த முயலும் தத்துவம்; ஒடுக்குமுறை ஒற்றைக் கலாச்சாரம்; வள ஆதாரங்களை ஒரு சிலரிடம் குவித்து, பலரது வாழ்வையும் வாழ்வு ஆதாரங்களையும் நிர்மூலமாக்கும் சமூகப்பொருளாதார அமைப்பு.

இதற்கு அடக்குமுறைக் கலாச்சாரமாகிய இந்துத்துவம், ஒரு முற்போக்குக் கிறிஸ்தவனுக்கு இன்று முதல் எதிரி, அதற்கு முதல்காரணம், அவன் ஒரு கிறிஸ்தவன் என்பதோ அது அவனுடைய மதத்திற்கெதிரான பெரியதொரு அபாயம் என்பதினாலோ அல்ல. மாறாக ஒரு முற்போக்குக் கிறிஸ்தவன் வரலாற்றையும் வாழ்வையும் நலித்த மக்களின் நலம் சார்ந்த முற்போக்குப் பார்வையோடு பார்க்க பழகியிருப்பதால்தான்! இந்துத்துவம் இந்தியாவின் உழைக்கும் மக்களினங்களை, முக்கியமாக தலித் மக்கள், பழங்குடியினர், பெண்கள், சிறுமீனவர்கள், அமைப்புசாரா தொழிலாளர்கள் போன்று அரசியல், பொருளாதார, சமுதாயத் தளங்களிலே நலியும் அனைவரையும் சுரண்டி ஆதிக்கம் செலுத்தவல்ல சக்தி என்கிற அனுபவ உணர்வினால் தான்!

இந்துத்துவத்தை எதிர்க்கும் முற்போக்குக் கிறிஸ்தவன், தன்னுடைய கிறிஸ்தவ மதத்திலும், அதன் வரலாற்றிலும் பொதிந்து கிடக்கும் இந்துத்துவப் போக்குகளை உணராமலில்லை.

இன்றும் கூட, இந்தியக் கிறிஸ்தவம், பல்வேறு தளங்களிலே ஒரு சாதிய அமைப்பாக செயல்படுவதையும், அக்கிறிஸ்தவத்திலும்

தலித்து கிறிஸ்தவர்களின் உரிமைகள் பெரும்பாலும் மறுக்கப்பட்டு வருவதையும் உணராதவனல்ல அவன்.

இன்றும் கூட பெண்களுக்கு அதிகாரத்திலும் பொதுவாழ்விலும் முழு சமத்துவம் கொடுக்கத் தயங்கும். மறுக்கும் கிறிஸ்தவமென்பது அவனுக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

இந்துவத்தைப் போலவே, கிறிஸ்துவத்தின் வரலாற்றிலும், ஒற்றைக் கலாச்சாரக் கருத்துக்கள், “கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றாதவர்கள் நரகத்திற்குப் போவார்கள் போன்ற ஒற்றை இறையியல் போக்குகள், அவற்றின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட சிலுவைப் போர்களும், போக்குகளும் போன்ற கசப்பான வரலாற்று உண்மைகளை அவன் மறைக்க முயலுவதில்லை.

அயோத்தியிலே பாபர் மசூதியை இடித்து, இராமர் கோவில் கட்ட முயலும் அரசியலுக்கு எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கும் இவனுக்கு, மேற்கத்திய கிறிஸ்தவர்கள் இந்தநாட்டிற்கு வணிக ஆதிக்கங்களோடு வந்து ஆட்சி செய்தபோது, இந்துக்கோயில்களின் மேல் சிலுவைகளை நட முயன்ற போக்குகளையும் அவன் அறியாமலில்லை.

இறுதியாக, சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளுக்காகக் குரல் கொடுக்கும் இவன், இவ்வுரிமைகளால் கிடைத்த பலன், கிறிஸ்தவ நிறுவனங்களைப் பலப்படுத்தச் சென்றடைந்த அளவுக்கு, நலிந்த கிறிஸ்தவர்களின் மேம்பாட்டுக்குப் போய்ச் சேரவில்லை என்பதையும் அவன் உணர்கிறான்.

எனவே இந்துத்துவத்தை முழு மூச்சாக எதிர்க்கும் இந்த முற்போக்குக் கிறிஸ்தவன், தனது கிறிஸ்துவ சமூகத்திற்குள்ளும் ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்திலே ஈடுபடுகிறான். கிறிஸ்தவத்திற்குள் சாதியம் ஒழிய, பெண்ணடிமைத்துவம் ஒழிய, மனித உறவுகளைப் பின்தள்ளும் நிர்வாகத்தன்மை குறைய, கிறிஸ்தவத்தை இயேசு கனவு கொண்ட விடுதலை இறைக்குழுமமாக மாற்ற, தன் மதத்திற்குள்ளே இவன் எடுக்கும் முயற்சிகளும், அதே சமயத்தில் இந்துவத்திற்கெதிரான அவனது முயற்சிகளும், அவனை ஒரே சமயத்தில் இருதளங்களிலே போராடியாக மாற்றுகின்றன.

இவ்விருமுனைப் போராட்டத்திற்கு அவனை உந்தி முன்னெடுத்துச் செல்லும் சக்தி, அவனை முழுவதும் ஈர்த்து

வழிநடத்தும் இயேசுவின் விடுதலை வாழ்வும், விடுதலை நற்செய்தியும்தான், ”ஏழைகளுக்கே நற்செய்தி வழங்கப்படும்”. “சிறைப்பட்டோர் விடுதலை அடைவர்”. “காண்கின்ற அயலானை நேசிக்காது, காணாத இறைவனை நேசிப்பதாக நீ சொல்வது மடைமை”. இத்தகு கண்ணோட்டங்களோடு, தனது வாழ்வையே ஒரு விடுதலைப் போர்க்களமாக மாற்றியதனால், இளம்வயதிலேயே ஆதிக்கச் சமூகங்களால் சிலுவையில் ஏற்றப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டார் இயேசு. அவரின் ஒட்டுமொத்த விடுதலை வேட்கையே அவனது உயிர்நாடி.

இதனால்தான் அவன் நிறுவனக் கிறிஸ்தவத்தின் சடங்குகளையும் அமைப்பு முறைகளையும் தாண்டி, இயேசு வழிவரும் ஓர்; உண்மைக் கிறிஸ்தவத்தைத் தொடர்ந்து தேடுகிறான்; அப்பாதையிலே துணைநிற்க, முற்போக்கு விடுதலை இறையியலைத் தன் அடிப்படைக் கண்ணோட்டமாக ஏற்றுக்கொள்கிறான். “இயேசு ஒருவரே மீட்பர்” எனும் ஒற்றைக் கலாச்சாரத்திலிருந்து விலகி, “எம்மதமும் சம்மதமே” எனும் பன்மைத்துவ இறையியலை உருவாக்குகின்றான்: “தமிழகத் திருச்சபை, தலித் திருச்சபை” என்கிற கோஷத்தோடு, தலித் கிறித்தவர்களிடம் கிறித்தவத்தின் அரசியல் அதிகாரங்களும், பொருள் வளங்களும் சென்றுசேர, அவர்களோடு இணைந்து போராடுகிறான்; “குருக்களாவதற்குக்கூட எங்களுக்கும் சமஉரிமை உண்டு” என்று கிறித்தவத்திலே ஆணாதிக்கத்திற்கெதிராக போராடும் கிறிஸ்தவப் பெண்களுக்குத் துணைநிற்கின்றான்.

இவ்வாறு இந்த முற்போக்குக் கிறிஸ்தவனின் இந்தப் போராட்டங்கள் அவனை, கிறிஸ்துவத்தின் உள்ளும் வெளியிலும், அனைத்துத் தளங்களிலும், விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளுகின்றன. ஆனால், இவனுக்கோ கிறிஸ்துவத்திற்குள் இயேசுவின் விடுதலைக் கருத்துக்களுக்காக போராடுவதும், இந்துவத்தை எதிர்ப்பதும் ஒரே போராட்டம்தான்; அனைத்துத் தளங்களிலும் நலிந்தவரின் நலன் காணவியலும் எதிர்க்கலாச்சார போராட்டம்தான்.

எனவேதான், இந்துவத்திற்கு எதிராக யாரெல்லாம் போராடுகிறார்களோ, யாரெல்லாம் இந்துவத்துவத்தால் எதிரிகளாக உருவாக்கப்படுகிறார்களோ, அவர்களெல்லாம் இவனுடைய நண்பர்கள், தோழர்கள், சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகளை

நீக்கி, புதியதொரு உலகினை உருவாக்குவதிலே உன்னத வரலாறு படைத்துள்ள இடதுசாரி இயக்கங்கள்.. சாதியத்தை ஒழித்த சமத்துவ இந்தியாவை உருவாக்கப் பாடுபடும் தலித்து இயக்கங்கள்ஓ ஆணாதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடும் பெண்கள் இயக்கங்கள்.. அரசியல், பொருளாதார ஆதிக்கக் குவியலுக்கு எதிராக களம் இறங்கும் தளதேசிய இயக்கங்கள் இவையனைவரின் போராட்டங்களுக்குள்ளும் தன்னை அய்க்கியப்படுத்திக் கொள்கிறான். இவ்வியக்கங்களுக்குத் துணை நிற்கின்றான். இந்துவத்துவத்தை எதிர்க்கும் இவனுக்கு சனநாயக, சமத்துவ, பன்மைத்துவம் படைத்த அனைத்து இந்துக்களும் நண்பர்கள்; இஸ்லாமியர் மற்றும் சிறுபான்மை மதத்தினரிடையே இவன் நாடிப்போய் உறவுகொள்பவர்கள், இந்துத்துவத்தை எதிர்க்கும் போராட்டத்திலே, தங்களுக்கு மதங்களிலே உள்ள அடிமைப் போக்குகளை எதிர்க்கும் முயற்சிகளையும் இணைக்க முயலும் நல்மனத்தோர்!

இந்துத்துவத்தை முழு மூச்சோடு எதிர்க்கும் முற்போக்குக் கிறிஸ்தவனின் முதற்கனவு, மதங்களிடையே நடக்கும் போட்டிகளிலே யாருக்கும் வெற்றி, யாருக்கும் தோல்வி என்பது பற்றியல்ல. மாறாக, அனைத்து அடிமைத் தளைகளிலிருந்து விடுபட்டு, விடுதலை நோக்கி நடைபோடும் வரலாறும், மனிதச்சமூகமே! ஏனெனில், அவனை ஈர்த்து வழிநடத்தும் இயேசு கண்ட கனவும் இத்தகைய புதியவானமும், புதியபூமியுமே!

மனு சே.ச

சமூக மேம்பாட்டுக்கான தமிழக மக்களமைப்பு
தீக்கதிர் கிறிஸ்துமஸ் மலர் 25.12.2003

21. கிறிஸ்துமஸ் விழாவும் ஆழிப் பேரலை நினைவுகளும்

மகிழ்ச்சியான கிறிஸ்துமஸ் விழா தமிழகத்தின் வரலாற்றில் ஆழமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்திய நாட்களுடன் பின்னிப் பிணைந்து வந்திருக்கிறது. கிறிஸ்துமஸ் நெருங்க நெருங்க அந்த நினைவு நாட்கள் நம்மனதிலே பல்வேறு உணர்வுகளையும் கேள்விகளையும் எழுப்பி கிறிஸ்துமஸ் திருவிழாவுக்குப் புதுஅர்த்தம் கொடுக்கின்றன.

1968 டிசம்பர் 25

கீழ் வெண்மணி! அரைப்படி நெல் கூலி உயர்வுக்காக மட்டுமின்றி சமூக உயர்வுக்காகவும் போராடிய குற்றத்திற்காக 34 தமிழர்கள் (9 ஆண்கள், 6 பெண்கள், 19 குழந்தைகள்) உயிரோடு எரிக்கப்பட்ட கோர வரலாற்றின் நினைவு நாள்! அவர்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்ட கொடுமைக்கு நீதிகேட்டு நீதிமன்றத்திற்குச் சென்றபோது காவல்துறையும், சட்டமும், அரசு எந்திரமும், உழைக்கும் மக்களுக்கு எதிராகவே இருந்தது படம்பிடித்துக் காட்டப்பட்டது.

1973 டிசம்பர் 24

தமிழகத்தின் வரலாற்றையே தலைகீழாகப் புரட்டிப்போட்ட தந்தை பெரியார் மறைந்த நாள்! தமிழக வரலாற்றிலே முதல் முறையாக அறிவியல் போக்கு, சாதி எதிர்ப்பு, பெண் விடுதலை, அடித்தள மக்களின் பண்பாட்டுப் புரட்சி இவை அனைத்தையும் தன்னகத்தே கொண்ட பெரியதொரு மக்கள் எழுச்சியான திராவிட இயக்கத்திற்கு உருவம் கொடுத்தவர் பெரியார். 'கடவுள் எதிர்ப்பு' என்ற காரணத்திற்காக முன்பு பெரியாரை எதிர்த்த கிறிஸ்தவர்களும் கூட இன்று அவர் பதித்த காலச் சுவடுகளிலே கால்பதிந்து நடக்கும் அளவுக்கு ஒருமுனைப்பட்ட பண்பாட்டுப் புரட்சிப்பாதை பெரியாரின் பாதை!

2004 டிசம்பர் 26

கடற்கரைவாழ் மக்களுக்கு அனைத்தையும் அள்ளித்தந்து அணைத்துச் சென்ற கடல்தாய், அழிவின் உருவமாக மாறிய கொடிய நாள்! கிறிஸ்துமஸ் விழாவினைக் கொண்டாட வேளாங்கன்னித் திருத்தலத்திற்கு வந்திருந்த நூற்றுக்கணக்கான பக்தர்களோடுகூட, தமிழகத்தின் 13 நெய்தல் மாவட்டங்களிலே 10 ஆயிரத்திற்கும்

மேற்பட்ட ஆண்கள், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் ஒருசில நொடிகளிலே பிணமாகப் புதைக்கப்பட்ட துயரநாள். ஆழிப் பேரலையின் தாக்கங்கள், ஓராண்டு கடந்த பின்னும் மாறாத வடுக்களாக மாறி கடற்கரைச் சமூகங்களின் வாழ்க்கையையும் வாழ்வாதாரங்களையும் நிர்மூலமாக்கிவிட்டன. ஏற்கனவே 1991ம் ஆண்டிலே புகுத்தப்பட்ட புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை எனும் ஆழிப்பேரலை வடிவங்களான இறால் பண்ணைகள், கேளிக்கை சுற்றுலாத் தலங்கள், மணல் கம்பெனிகள், சுற்றுச்சூழலை புறக்கணித்த இரசாயனத் தொழிற்சாலைகள், இவற்றால் ஏற்கனவே மீனவர்கள் உள்ளிட்ட கடலோர சமூகங்களின் எதிர்காலம் கேள்விக்குறியாகியுள்ளது. இப்போதோ கடலின் பேரலை, பேரழிவை ஏற்படுத்தியது. கடல் கடந்து வந்த மனிதநேயப் பேரலை அதன் வெளிப்பாடாக கோடி கோடியாகக் கொட்டிய பணம், பேரிடர் நடுவிலும் நம்பிக்கை இழக்காது தொடர்ந்து வாழ்க்கையினை புது நிர்மாணம் செய்ய முயலும் அடித்தள பெண்கள், ஆண்கள், குழந்தைகளின் மன உறுதி - இவை நம்மைத் திகைப்புக்கு உட்படுத்தியுள்ளன.

கிறிஸ்துமஸ் கொண்டுவரும் மகிழ்ச்சியோடு கீழ்வெண்மணி, பெரியார், ஆழிப்பேரலை இவை எழுப்பும் கேள்விகளும் தொடர்கின்றன.

கிறிஸ்துமஸ் குழந்தை, இளைஞனாக வளர்ந்தபோது புதிய வானம், புதிய பூமி பற்றிப் பெரியதொரு கனவு கண்டான்; “பார்வையற்றோர் பார்வைபெறுவார்; சிறைப்பட்டோர் விடுதலை அடைவார்; ஒடுக்கப்பட்டோர்; விடுதலை அடைவர்; ஏழைகளுக்கு நல்லதொரு செய்தி அறிவிக்கப்படும்!”

கீழ் வெண்மணி விடுதலைப் போராட்டம், பெரியாரின் விடுதலைப்பயணம், ஆழிப்பேரலையிலும் விடுதலைதேடும் கடற்கரைக் குழுமங்கள் இவைகளும்கூட, அத்தகையதொரு விடுதலைக் கனவின் சிதறல்களே!

பெரியார் பயணத்திலே உருவெடுத்த இயக்கங்கள் பலவும், திசைமாறி பெருமளவுக்குத் தமது விடுதலைக் கூறுகளை இழந்து, புதியதொரு பார்ப்பனீயப் பண்பாட்டுச் சீரழிவிலே கூட மாட்டி உழல்கின்றன. தலித், பழங்குடியினர் எழுப்பும் புதிய விடுதலைக் கேள்விகளுக்கு பதில் கொடுக்க முடியாது தடுமாறி நிற்கின்றன.

கீழ் வெண்மணிப் போராட்டங்கள் தொடர்கின்றன; ஐம்பது ஆண்டுகளாகப் போராடிப் பெற்ற ஒரு சில உரிமைகளும் பறிக்கப்பட்டு, உலகமயமாதல், மத, இனவெறி போன்ற அரக்கர்களின் தாக்குதல்களிலே எதிர்நீச்சல் போடும் அடித்தளமக்களின் போராட்டங்கள் புதுக்கோள்விகளை எழுப்புகின்றன. புது ஆய்வுகளைத் தேடுகின்றன. முழு வலிமையோடு இடதுசாரி இயக்கங்களும் முயற்சிகளும் உருவாவது எப்போதென ஏங்கிநிற்கின்றன.

ஒப்பந்தக்காரர்களின் கைக்கூலிகளாக மாறி நிற்கும் அரசு, பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள், பேரிடரிலும் கூட மெத்தனமாகவும் இறுகியும் செயல்படும் நிர்வாக அமைப்புகள் மனித நேயம் அள்ளித்தந்த பணத்தைத் தங்கள் பக்கம் திசைமாற்றும் இடைத்தரகர்கள், பாதிக்கப்பட்டவர்களைத் தள்ளிவைத்துவிட்டு, தங்களது 'புராஜக்ட்டுகளிலே' முழுகி நிற்கும் "தொண்டு" நிறுவன அமைப்புகள்; இத்தனையையும் தாண்டி நம்பிக்கையை ஊற்றெடுக்கச் செய்கின்றன அடித்தள மக்களின் மனஉறுதியும், நல்ல மனத்தோருடைய மனித நேயமும்!

அருட்திரு. மனு அல்போன்ஸ்
சமூகக் கண்காணிப்பகம் - தமிழ்நாடு
தீக்கதிர் கிறிஸ்துமஸ் மலர் 24-12-2005

22. தலித் - பழங்குடி மக்கள் வாழ்வு மலர...

இந்திய சமூகத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களாக தலித்மக்களும், பழங்குடி மக்களும் உள்ளனர் அவர்களை முன்னேற்றுவதற்கான திட்டங்களாக சிறப்புக்கூறு திட்டம், பழங்குடியினர் துணைத்திட்டம் ஆகியவை உள்ளன.

தேசிய வளர்ச்சிக் கவுன்சிலில் 2005இல் பிரதமர் மன்மோகன்சிங் பேசும்போது, “சிறப்புக் கூறு திட்டமும் பழங்குடியினர் துணைத் திட்டமும் நமது ஆண்டுத் திட்டங்களின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக மாறவேண்டும். தலித்மக்கள், பழங்குடி மக்களின் பின்தங்கிய நிலையை பத்தாண்டுகளுக்குள் போக்கவேண்டும். அவர்களுக்காக ஒதுக்கப்படுகிற நிதிவேறு திட்டங்களுக்கு திருப்பிவிடப் படாமலும், செலவழியாமல் முடங்கிப் போகாமலும் இருப்பதை உத்தரவாதப்படுத்தக் கூடிய பிரிவுகளையும் நாம் உருவாக்க வேண்டும்” என்றார். இதன் தொடர்ச்சியாக மத்திய திட்டக்குழு இந்த திட்டங்களுக்கான விரிவான மற்றும் கூடுதல் வழிகாட்டுதல்களை மாநிலங்களுக்கும் யூனியன் பிரதேசங்களுக்கும் அனுப்பியது. மாநில அளவில் சிறப்புக் கூறுதிட்டத்தையும் பழங்குடியினர் துணைத் திட்டத்தையும் நிறைவேற்றுவதில் அதிகவனம் செலுத்துமாறும் அதில் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டது.

மத்திய அரசின் துறைகளும் மாநில அரசும், யூனியன் பிரதேசங்களும் எவ்வாறு சிறப்புக் கூறு திட்டத்தையும், பழங்குடியினர் துணைத் திட்டத்தையும் அமலாக்குகின்றன என்பதை பரிசீலிப்பதற்காக மத்திய திட்டக்குழு ஒரு கமிட்டியை அமைத்துள்ளது.

தலித் மற்றும் பழங்குடி மக்களுக்கு நேரடிப் பயன் தருகிற முறையில்தான் இந்தத் திட்டங்களை அமலாக்க வேண்டும் என்று அந்த கமிட்டி வலியுறுத்தி உள்ளது. உதாரணமாக, ஒரு கிராமத்தில் தலித்மக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தில் இருந்து ஒரு பிரதான சாலையை போட்டுவிட்டு, அந்த பாதை வழியாகத்தான் தலித் மக்கள் போகிறார்கள், எனவே அவர்கள் பயன் அடைகிறார்கள் என்று கணக்கு எழுதுவார்கள். அப்படியெல்லாம் எழுதக் கூடாது என்று இப்போது வலியுறுத்தப்படுகிறது.

தலித் பழங்குடி மக்களின் மக்கள் தொகை விகிதாச்சாரத்தை கணக்கில் கொண்டு 2006-07ஆம் ஆண்டு திட்டத்திற்கான நிதியில் தலித்-பழங்குடி மக்களுக்கான உரிய பங்கை மாநில அரசுகள்

உத்தரவாதம் செய்ய வேண்டும் என்று மத்திய திட்டக்குழு கேட்டுக் கொண்டுள்ளது.

மாநில அரசின் துறைகள் சிறப்புக் கூறு திட்டத்தையும், பழங்குடியினர் துணைத் திட்டத்தையும் எவ்வாறு அமலாக்குகின்றன என்பதனை கண்காணித்து வழி நடத்தும் துறைகளாக மாநில அரசின் சமூக நலத்துறையும், பழங்குடியினர் நலத்துறையும் இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் மாநில திட்டக்குழுவிலேயே சிறப்புக் கூறுதிட்டம், பழங்குடியினர் துணைத் திட்டத்திற்கான ஒரு சிறப்புக் குழுவை அமைத்துக் கொள்ளலாம். அதற்கு, சமூக நலத்துறை செயலர்கள் கண்காணிப்பு அதிகாரிகளாக இருக்கலாம். இந்த அமைப்பு மாநிலம் முழுவதும் சிறப்புக்கூறு திட்டம் மற்றும் பழங்குடியினர் உதவி திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான செயல் திட்டங்களை உருவாக்கி நிறைவேற்றும். அதன் செயல்பாடுகளை பரிசீலிக்கும், சிறப்புக்கூறு திட்டத்தையும் சரியாக நிறைவேற்றுவதற்கான வழிகாட்டல்களை சுருக்கி, தொகுத்துச் சொன்னால் கீழ்வருமாறு இருக்கும்.

1. மாநில அரசு தனது மக்கள் தொகையில் தலித் மற்றும் பழங்குடி மக்களின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப திட்டங்களை தயாரிக்கவேண்டும்.
2. விவசாயம், கல்வி, சுகாதாரம், தொழில் மற்றும் சேவைத்துறைகளில் ஏற்படும் வளர்ச்சியைப் பற்றி குறிப்பாகவும், பொதுவாக எல்லாத் துறைகளிலும் பொதுவான மக்கள் தொகையிலும், தலித், பழங்குடிமக்கள் தொகையிலும் ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சியைப் பற்றிய விரிவான அறிக்கையை மாநில அரசு தயாரித்து வைத்திருக்கவேண்டும். பொதுவான மக்கள் தொகையினருக்கும் தலித் மற்றும் பழங்குடியினருக்கும் இடையே உள்ள வளர்ச்சி இடை வெளிபத்து ஆண்டுகளுக்குள் சரி செய்யப்பட வேண்டும்.
3. சிறப்புக்கூறு திட்டத்தையும், பழங்குடியினர் துணைத் திட்டத்தையும் மாநில அளவில் கண்காணிப்பதற்கு, சமூக நலத்துறை அமைச்சர் தலைமையில், சமூக நலத்துறை முதன்மை செயலர், செயலர் ஆகியோர் அடங்கிய குழு அமைக்கவேண்டும்.
4. மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் தலைமையில், மாவட்ட அதிகாரிகளை உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட, மாவட்ட கண்காணிப்புக் குழு அமைக்க வேண்டும். மாவட்டத்துக்கு

அடுத்த நிலையிலும் கூட கண்காணிப்பு குழுக்களை அமைக்கலாம்.

5. ஒவ்வொரு மாதமும், ஒவ்வொரு காலாண்டும் நடைபெற்றுள்ள வேலைகளை இந்த குழுக்கள் பரிசீலிக்க வேண்டும். காலாண்டு பரிசீலனை அறிக்கையை மாநில திட்டக்குழுவில் உள்ள சிறப்புக்கூறுத் திட்டம், பழங்குடியினர் துணைத்திட்ட அமலாக்ககுழுவுக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும்.
6. தலித் - பழங்குடிமக்கள் 50சதவீதத்துக்கும் மேலாகவசிக்கும் கிராமங்கள் முதல்கட்டமாக தேர்வு செய்யப்பட வேண்டும். பள்ளிகள், திறமை மேம்பாட்டு பயிற்சிகள், சுய வேலைவாய்ப்பு பயிற்சிகள் அளிக்கப்பட வேண்டும்.
7. மாநில அரசின் விவசாயத்துறை 5 முதல் 10 பேர் கொண்ட குழுக்களுக்கு விவசாயக்கருவிகள், தரமான விதைகள், உரங்கள், பம்ப்செட்டுகள் தந்து சரியான விளைச்சல்பெறுவதற்கான பயிற்சியும் தரலாம்.
8. நவோதயா வித்யாலயா, கேந்திரவித்யாலயா பாணியில் விளையாட்டு வசதிகள் கொண்டபள்ளிக்கூட வளாகத்தை ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் அமைக்கலாம். 1 முதல் 12 வரையிலான வகுப்புகள் இருக்கு வேண்டும். இதில் 70 சதவீதம் தலித் - பழங்குடி மாணவர்களும் 30சதவீதம் பொதுவான மாணவர்களும் இருக்க வேண்டும். இதன் நிர்வாக செலவில் 70 சதவீதம் சிறப்புக் கூறுதிட்டம், பழங்குடியினார் துணைத் திட்டத்தில் இருந்து செலவிட வேண்டும்.
9. ஒவ்வொரு மண்டல தலைமையகத்திலும், ஒரு பாலிடெக்னிக் நிலையம் அமைக்கலாம். நர்ஸ் பயிற்சி கல்லூரிகள் அமைக்கலாம்.
10. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும், தலித்-பழங்குடி மாணவர்களுக்கு பயிற்சியும் வழிகாட்டலும் அளிப்பதற்கான மையங்களை பல்கலைக்கழக கல்லூரி வளாகங்களில் அமைக்க வேண்டும்.
11. தரமான தொழிற்கல்வி நிலையங்கள் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் தலித்-பழங்குடியினருக்காக அமைக்கப்பட வேண்டும். அவற்றில் வேலைவாய்ப்பு பயிற்சிகள் இருக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு வங்கி கடன்களும், வணிக வளாகங்களில் கடைகள் கிடைப்பதற்கும் உத்தரவாதம் வேண்டும்.

12. மருத்துவ, பொறியியல் கல்லூரிகளில் சேர்வதற்கு தலித்-பழங்குடி மாணவர்களுக்கு தேவைப்படும் முழு கல்விக் கட்டணமும், தனிப்பயிற்சி கட்டணமும் சிறப்புக் கூறு மற்றும் பழங்குடியினர் துணைத் திட்டங்களில் இருந்து தரப்பட வேண்டும்.
13. தலித்-பழங்குடிமக்கள் அதிகமாக வசிக்கும் கிராமங்களுக்கு சாலை இணைப்பு வசதிகள் செய்யவேண்டும்.
14. தலித்-பழங்குடிமக்கள் அதிக முள்ள கிராமங்களில் உள்ள வீடில்லாத தலித்-பழங்குடி மக்களுக்கு வீடு கட்டித்தர நிலமே இல்லாத நிலைமை இருந்தால், நிலத்தை விலைக்கு வாங்கி, இந்திரா அவாஸ் யோசனா திட்டத்தின் போரில் அதை கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும்.
15. காட்டுப் பகுதியில் உள்ள கிராமங்களை வருவாய் கிராமங்களாக மாற்றி அடிப்படை வசதிகள் செய்துதர வேண்டும்.
16. மனித கழிவை மனிதனே அள்ளும் வகையிலான உலர் கழிப்பிடங்களை ஒழித்து துப்புரவு தொழிலாளர்களுக்கு மறுவாழ்வு பணிகள் அளிக்க வேண்டும் என்பன உள்ளிட்ட வழிகாட்டல்களை, மத்திய திட்டக்குழு மாநிலங்கள், யூனியன்பிரதேசங்களுக்கு அனுப்பியுள்ளது.

தலித் - பழங்குடிமக்களுக்காக இருக்கிற திட்டங்களால் அவர்களுக்கு பயன்கிடைக்கச் செய்வதற்காக ஒரு போராட்டம்; மற்ற பகுதி மக்களுக்கு சமமாக அவர்களை மேம்படுத்துவதற்கான புதிய புதிய திட்டங்களை அவர்களுக்காக இன்னும் தயாரிக்க செய்வதற்கான போராட்டம், என்று இரண்டு வகை போராட்டங்களையும் ஒரே நேரத்தில் நடத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

சமூகத்தில் அனைத்துப் பிரிவினரையும் இணைத்துக் கொண்டு சாதீய பாகுபாடுகள் இல்லாத சமுதாயத்தை உருவாக்குவோம் என்று இந்த கிறிஸ்துமஸ் நன்னாளில் உறுதியேற்போம்!

அருட்திரு மனு அல்போன்ஸ்
சமூகக் கண்காணிப்பகம் - தமிழ்நாடு
தீக்கதிர் கிறிஸ்துமஸ் மலர் 25-12-2006

**Building
An Alternative
Student
Community**

Towards
the
transformation
of a
more
humane
society

**"I need to become an
'Organic Intellectual'
of the Dalits of the World."**

**"A Tiny drop in the mighty flow
Rolling and Rolling,
Dying and Rising,
that's Me ..."**

- Manuel Alphonse SJ

